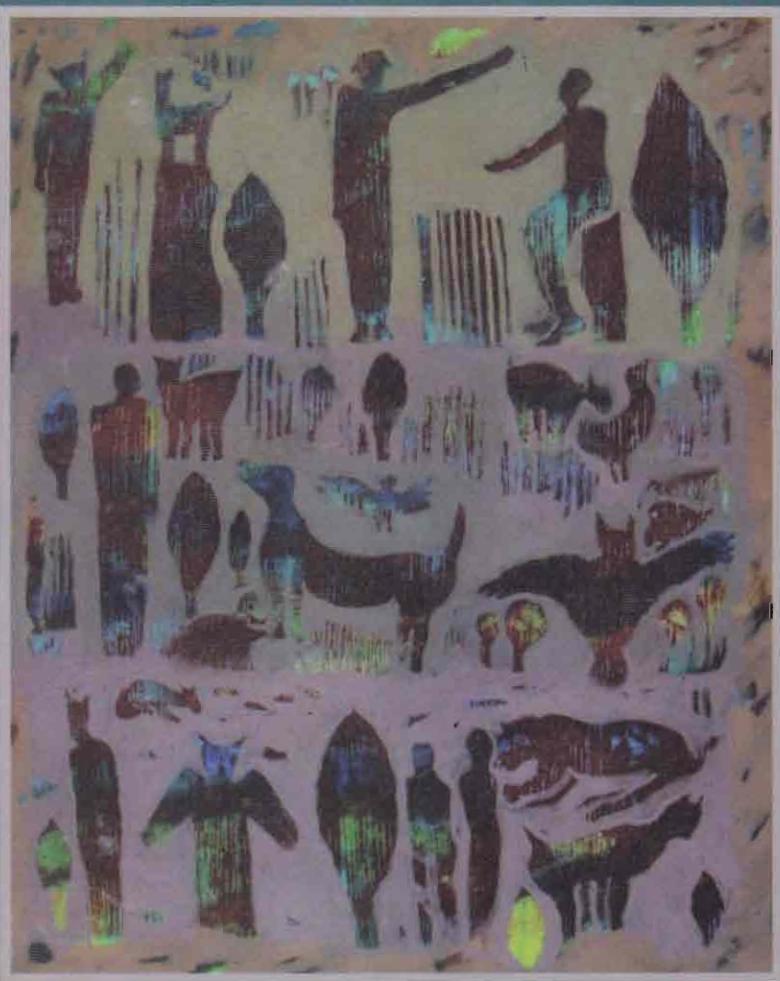

ஏபிள். இத்ரஸ்

சோனகத் தேசம்
மக்ஷ கருக்கமான அற்முகம்

M.I.MOHAMED SAAKIR

077-1607490

SAMMANTHURAI

2015/10/27

கிடைத்தும் விரும்பு வேற்றுத் தாழ்விலே காலி
வீரபாலகானாலி

சோனகத் தேசம்

மிகச் சுருக்கமான அறிமுகம்

திரு. குமாரன்
பொறியல் - 550
காந்திமால்
திருவெள்ளூர்

நியு எலுபிட்டி ஏ.சி.எல். ஹஸன் லெப்பை
நினைவுகளுடன்

பாக்ஸ் நூல்கள்
கல்லூரியில் விற்பனை செய்யப்படுகிறது

ஏபிஎம். இத்ரீஸ்

சோனகத் தேசம்

Call 800-325-0707 or visit www.brownlow.com for more information.

കേരള സാ�ിത്യ

தனித்து மாபீர

ஸ்னா தெகாவாசி

உறுப்பு நூல்கள் கூடும்

Sonaha Thesam: Mihachurukkamana Arimuham
by
A.B.M. IDREES

History • First Edition: 2011 • Pages: 208 • Size: Demi (14x21cm)
Publishing Serial No: 13 • Published by: Sonaham, Mahmood Alim
Road, Valaichenai-05 • Tel.: 94 777 141649

Email: sonaham.lk@gmail.com • Website: books.sonaham.lk
Copyright: Author • Designed by: abm-media • Printed by: AJ Print,
Station Road, Dehiwela • ISBN: 978-955-0697-01-4

Price: Rs. 400.00

ஸ்னாகம் - உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள் என முன்பு அறியப்பட்டது.

பொருளாடக்கம்

போ	படிப்பாளுக்கு தெரியும் சொல்கள்
தீ	பூங்கள் மதுப்பிள்ளை ஒரு அமைப்பு
ஒ	பூங்கள் மதுப்பிள்ளை நாயாசி வரிசப்படும் ஒரு
முன்னுரை	
சோனகத்தேசம் - அறிமுகக் குறிப்பு	7
உலகின் முதல் நாகரிகம்	13
சோனகர் இன வரலாறு	21
	26

இயல் 1

வரலாறு பற்றி அல்குர்ஜூன்	34
வரலாற்றிற்கு இஸ்லாமிய வியாக்கியானம்	37
எஸ்லாக் காலத்திற்குமான தூது	41
உள்ளஞார்வு	44
நம்பிக்கை	46
விண்வெளிப் பயணம் - நம்பிக்கை ஓர் அறிவு	54

இயல் 2

உலகின் தோற்றும்	59
ஆதம் (அலை)	66
அவ்வை	79
ஹாபில் காபில்	84
ஷ்கிது (அலை)	92

இயல் 3

நாஹ் (அலை)யும் நதிக்கரை நாகரிகமும்	96
வெலமுரியா (குமரிக்) கண்டமும் நோவாவின் பிரளைமும்	107
கிழ்று (அலை)	117
முன்னைய நபிமார்களும் தொல்லியல் சான்றுகளும்	125

இயல் 4

சோனக குடிப்பரம்பலும் ஆட்சியும்	133
இலங்கையை ஆண்ட சோனக மன்னார்கள்	140
இலங்கைக் சோனகரின் பூர்வீகத் தொழில்கள்	154

உக்டோபர்

இயல் 5

சோனக மொழியும் பண்பாடும்	167
சோனகம் - ஓரு தனிக்துவ மொழி	172
இற மொழிகளில் சோனக மொழிக் கொற்கள்	182
சோனகப் பண்பாடு	190
பண்பாட்டு ஒற்றுமை	199

க. 2
க. 3
க. 4
க. 5
க. 6

க. 1
க. 2
க. 3
க. 4
க. 5
க. 6

க. 1
க. 2
க. 3

க. 1
க. 2
க. 3

முன்னுரை

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கான ஆர்வம் எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்தே எனக்குள் துளிரவிட்டு வந்துள்ளது. ‘தேசிய இனப்பிரச்சினையும் இலங்கை முஸ்லிம்களும்’ என்ற வ.ஜ.ச. ஜெயபாலனின் நூல் தான் நான் வாசித்த இலங்கை முஸ்லிம்கள் பற்றிய முதலாவது ஆய்வு நூலாகும். எண்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் லண்டனிலிருந்து வெளிவந்த ‘உயிர்ப்பு’ என்ற சஞ்சிகை ‘முஸ்லிம் தேசமும் எதிர்காலமும்’ என்ற ஒர் ஆய்வுக்கான முதல் நிலைக் கட்டுரையை வெளியிட்டு பின்னர் விரிவாக ஆய்வு செய்து தொண்ணாறுகளின் பின் மீண்டும் வெளிவந்தது. இக்காலப் பிரிவு, இலங்கையின் இன முரண்பாடு மிகவும் உச்ச நிலையில் இருந்த காலமாகும். இரு தரப்புப் பேச்சு வார்த்தைகள் மாத்திரமே அவ்வப்போது நடைபெற்று வந்தது. முஸ்லிம் தரப்பு மறுக்கப்பட்ட நிலையே காணப்பட்டது. முஸ்லிம்கள் தமக்கான மொழியையோ, அரசியலில் பங்கு கொள்வதற்கான இனத் தனித்துவங்களையோ பெறவில்லை என்பது அப்போதெல்லாம் முன்வைக்கப்பட்டது. இச்சூழ்வில்தான் ‘முஸ்லிம் தேசம்’ என்ற அடையாளம் போதாமலிருப்பது புரிய ஆரம்பித்தது. ஏறத்தாள இஸ்லாமிய புத்துயிர்ப்புவாத அணிகளின் செய்றபாட்டுக்குப் பின்பும் அல்லது சுதந்திரத்திற்குப் பின்பும் மறக்கப்பட்டிருந்த ‘சோனகம்’ என்ற அடையாளத்தை மறுகண்டுபிடிப்புச் செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை உணரும் நிலை ஏற்பட்டது.

இக்காலப்பகுதியில்தான் ஷாஜஹானின் ‘புத்தளம் வரலாறும் மரபுகளும்’ என்ற நூல் வெளிவந்தது. இதில் முதல் மனிதன் ஆதம் (அலை) இறக்கப்பட்ட இடம் இலங்கை என்ற முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டும் சங்க இலக்கியம், தொல்லியல் சான்றுகள், கடல்கோள்களின் தாக்கம், அல்லிராணி-பல்கீஸ் அரசி ஓப்பீடு போன்ற விடயங்களை அலசி கடல் கொண்ட சோனகர் நாடும் பொன்பரப்பியும் என்ற விரிவான தகவல்களை தர முயன்றுள்ளார். அதன் பின் ‘மத்திய கிழக்கிலிருந்து மட்டக்களப்பு வரை’ என்ற மருதூர் ஏ. மஜீதின் நாலும் என்கவனத்தை ஈர்ப்பதாக இருந்தது. மொசபத் தேமிய-சிந்து வெளி நாகரிகங்களுடன் இலங்கைச் சோனகருக்குள் மொழி மற்றும் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளையும் இப்ராஹிமிய பண்பாட்டிற்குப்

நபிகளில் படிய தூதுக்குமிடையிலான இணைவையும் இலங்கைக்கும் அறேபியருக்குமிடையிலான இன மற்றும் வர்த்தக, கலாசார உறவுகளையும் அவர் விளக்கியிருந்தார்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டாகும் போது இலங்கையின் மத்திய பகுதியிலிருந்து இன்னொரு ஆய்வு நூல் வெளிவந்தது. 'கண்டிய முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள்' என்ற நீதிமன்ற முதலியார் எஸ். நஜ்முத்தீனின் அந்நால், பாவாத மலையைச் சுற்றியுள்ள பிராந்தியங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் சான்றுகளோடும் பலாங்கொடை குகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புராதன மனித எழும்புக்கூடுகள் பற்றியும் முஸ்லிம்களின் அதிகாரபூர்வ நூலான அல்குற்ஆனின் பல வியாக்கினாப் பிரதிகளிலிருந்தும் ஆதாரங்களை வெளியிட்டதோடு கண்டிய முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப் பெயர்களிலுள்ள தொன்மையையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். 2002 இல் காசிம்ஜியால் தொகுத்து உரை எழுதப்பட்ட இரு நூற்றாண்டுகள் பழமைவாய்ந்த ஆவணமாகிய 'தென்கிழுக்கு மாண்மியத்திற்கு முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம்' என்ற நூல் எமது ஆய்வில் மிக முக்கியமான திருப்பு முனையாக அமைந்தது. அதில் கீழ்ர் நபி, ஷ்டூ நபி, ஆதமுனை அழிப்பு போன்ற அரிய தகவல்களை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

இதுவரை இலங்கை முஸ்லிம்கள் குறித்து செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் அனைத்தும் இரண்டு பிரதான அம்சங்களையே வலியுறுத்துவனவாக அமைகின்றன. ஒன்று இலங்கை முஸ்லிம்கள் அறேபிய வழித்தோன்றல்கள் மூலமாக குடியேறியவர்கள். மற்றது, ஜோராப்பிய மற்றும் ஆங்கில வரலாற்று பயணக் குறிப்புக்களை மட்டுமே ஆதாரமாக கொண்டு எழுதப்படுகின்ற நிலை. மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வாளர்களும் கூட இத்தெளிவின்மையின் காரணமாகவே ஆகும் (அலை) அவர்களின் நேரடிச் சந்ததியாக வரும் சோனகர்களின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியை கண்டுகொள்ள முடியாமல் போனது எனலாம். இவர்கள் அனைவரும் அறேபிய ஆண்வழித்தோன்றல் என்ற கருத்து நிலையில் இருந்ததால் முஸ்லிம்களின் மொழி மற்றும் பண்பாட்டுத் தனித்துவங்கள் குறித்தும் விரிவாக எதையும் குறிப்பிட முடியாமல் போய்விட்டது.

இது தவிர ஜோராப்பிய மற்றும் ஆங்கில கல்வி முறையூடாக உருவாகிவரும் இலங்கை முஸ்லிம் புத்திஜீவிகள் ஜோராப்பிய வரலாற்று மூலங்களையே முற்றிலும் விசுவாசம் கொண்டு இலங்கை முஸ்லிம்களை வர்த்தகர்களாகவும் அறேபிய வந்தேறு குடிகளாகவும் வெறும் ஜநாஹ வருட வரலாற்றைக் கொண்டவர்களாகவும் கட்டமைக்கின்ற முயற்சி இன்றுவரை அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவர்கள்

ஆங்கிலத்தில் செய்து குவிக்கும் இவ்வாய்வுகள் மீண்டும் ஒரே பிரதியையே மறு ஆக்கம் செய்கின்றன. எந்தப் புது ஆய்வு முடிவுகளையும் குறைந்த பட்ச ஊகங்களைக்கூட இவர்களால் வெளி ப்படுத்த முடியவில்லை. அவ்வாறே, இலங்கை மூஸ்லிம்கள் ஆயிரம் வருடத்திற்கு மேற்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டவர்கள் என்று வாதிடும் லோனா தேவராஜா போன்றவர்களின் ஆய்வு முடிவுகளைக்கூட கண்டதைய வில்லை என்பதுதான் தூரதிஷ்டமானதாகும்.

இலங்கை மூஸ்லிம்களின் தொன்மையை நிருபிப்பதற்கு இரண்டு வழிமுறைகளே உள்ளன. ஒன்று அவர்கள் தொன்று தொட்டுப் பேசிவரும் சோனக மொழி. மற்றது உள்ளுணர்வு, நம்பிக்கை, சமூக கூட்டுமனம், பண்பாடு போன்றவற்றில் காணப்படும் தொன்மைத் தன்மையாகும். லோனா தேவராஜா போன்றவர்களும் ஆங்கில வழி மூல ஆவணங்களையே தாம் வரலாற்றெழுதுகைக்கு எடுத்துக் கொண்டதாகவும் வடக்குக் கிழக்கு, தென்னிலங்கை, மத்திய பகுதி மூஸ்லிம்களின் வாய்மொழிக்கதைகள் வழி இலங்கை மூஸ்லிம்களின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் இன்னும் பல ஆயிரம் வருடங்கள் அவர்களின் வரலாறு நீண்டு செல்லும் என அவர் ஒரு மேடைப் பேச்சில் குறிப்பிட்டார். மொழி வழியிலும் இலங்கை மூஸ்லிம்களின் வரலாற்றை ஆராய வேண்டுமெனவும் அவர் அப்பேச்சில் வலியுறுத்தினார்.

இக்காலப்பிரிவில்தான் மூஸ்லிம் அரசியல் ஆய்வாளரான அ.வா. முஹ்சின் அவர்களையும் இன மோதுகைச் சூழிலில் நடைபெற்ற மூஸ்லிம்தரப்பு அரசியல் தீர்வுத் திட்டங்கள் பற்றி வாதவிவாதம் செய்கின்ற செயலமர்வுகளில் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. மூன்று சமூகங்களின் நம்பிக்கைகளிலும் தொன்மங்களிலும், இடம் பெற்றிருக்கும் பாவாத மலைக்கும் இலங்கை மூஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் நேரடித் தொடர்பு காணப்பட முடியுமா? என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு சிந்திக்க ஆரம்பித்ததே இவ்வாய்வின் தொடக்கப் புள்ளியாகும். உள்ளுணர்வு வழியாக வரும் நம்பிக்கை, சோனக மொழியின் தனித்துவம் ஆகிய இவ்விரு முறைகளையுமே அதிகமாக பயன்படுத்தி எமது தொன்மை வரலாற்றை தேடிச் செல்ல முயன்றுள்ளேன்.

நாடளாவிய ரீதியில் சிறியதும் பெரியதுமாக அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட சந்திப்புக்களையும் உரையாடல்களையும் இவ்வாய்வுக்காக மேற் கொண்டுள்ளேன். அதில் கல்வித்துறை சார்ந்த ஐரோப்பிய ஆய்வுமுறைகளை மட்டுமே நம்புகின்ற நமது புத்திலீவிகள் விலகி நின்றே உரையாடினார்கள். அல்லது மௌனம் சாதித்தனர். ஆனால் நவீன கல்விமுறையால் பெரிதும் பாதிப்படையாத முதியவர்களும்

பிறதுறைகளைச் சேர்ந்தவர்களும் இக்கருத்தால் ஈர்க்கப்பட்டதோடு தமக்குள் நீண்டகாலமாக அழுக்கப்பட்டிருந்த ஆதாரங்களையும் சான்றுகளையும் மிகச்சாதாரணமாக பகிற்ந்து கொண்டனர். அதே நேரம் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றை எழுதிய பெரும்பாலான வரலாற்றாய்வாளர்கள் முஸ்லிம்களின் வாழிடங்களுக்குச் சென்று அவற்றை உறுதி செய்து எழுதவில்லை என்பதும் புலனாகியது. வெறுமனே ஜூரோப்பிய ஆவாணக் குறிப்புக்களையும் நூல்களையும் தட்டிப்பார்த்துவிட்டு ஒரு வாட்டி உட்கார்ந்து எழுதியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகியது.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் ழூர்வீகம் பற்றிய இத்தேடல் இதர பண்பாடுகளையும் அவற்றுக்கிடையே உள்ள ஊடாட்டங்களையும் பொதுப்புள்ளிகளையும் இணைத்து ஒரு சகலீவனத்திற்கான வாயிலை திறப்பதே ஆகும். கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட புத்துயிர்ப்பு அணிகளின் தாக்கத்தாலும் உள்நாட்டு இனத்தேசியவாதங்களின் அழுத்தங்களினாலும் அறபு வழி இல்லாத்தை முஸ்லிம்கள் கறாராக பின்பற்றுவதால் தமது உள்ளூர் பண்பாடுகளையும் அயல் பண்பாடுகளையும் கடுமையாக வெறுக்கின்ற போக்கும் மேலெழுந்து வருகின்றது. நாம் இங்கு முன்வைக்கும் சோனக வரலாற்று நிறுவகை மூலமாக அயல் பண்பாடுகளை புரிந்து கொண்டு தேசிய நீரோட்டத்தில் இணைந்து நாட்டுக்காக சிந்தித்து செயற்படுகின்ற நிலை தோன்ற வேண்டும் என்பதே எமது நோக்கமாகும்.

இதுவரை செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் அனைத்தும் இலங்கைக்கான அல்லது இலங்கை என்ற தேசத்தில் மனித சமூகம் எவ்வாறு தோன்றி வாழ்ந்து வருகின்றது என்பதற்கான வரலாறாக இல்லாமல் இனத்துவம் சார்ந்த ஒன்றாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். இந்நாட்டில் வாழ்கின்ற அனைத்து இனங்களையும் உள்ளிட்ட சம்துவமான அதேநேரம் ஒவ்வொரு இனத்தினதும் தனித்தன்மைகளை மதிப்பதாகவும் வரலாற்றெழுதியல் நடைபெற வேண்டும். இலங்கை பற்றிய கற்கை நெறியில் புதிய ஆய்வுத் திறப்புக்களை செய்ய வேண்டும் என்பதே எமது நோக்கமாகும். நாம் குறிப்பிடும் இவ்வரலாற்றுத் தரவுகள் இனிவெரும் ஆய்வுகளிலும் நிருபிக்கப்படும் போது இதற்கு முன்னர் செய்யப்பட்ட அனைத்து ஆய்வு முடிவுகளும் காலாவதியாகிவிடும் என்பது தெளிவானதே.

ஒவ்வொரு நாகரிகத்திலும் சில அறிதல் முறைகளும் நிறுவுகைக்கான சான்றுகளும் முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. கிரேக்கம் மெய்யியலைத்தான் முதன் நிலையில் வைத்து அனைத்தையும் பரிசீலித்தது. நவீன ஜூரோப்பா

பரிசோதனைக்கூட விஞ்ஞான ஆய்வு முறையை முதன்மைப்படுத்தியது. இதன் மூலம் ஏனைய அறிதல் முறைகளையும் நிறுவுகைகளையும் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளியது. இதனால் நவீன ஜோப்பாவின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட கீழைத்தேய சமூகங்களின் வரலாறு, பண்பாடு, விஞ்ஞானம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளை ஆராய்வதில் பாரிய நெருக்கடிகளை தோற்றுவித்துள்ளது. அதே போன்று அறேபிய மூஸ்லிம் சமூகத்தில் அல் குர்ஆன், சன்னா மட்டுமே முதன்மையான ஆதாரம் என்பதை கடுமையாக வலியுறுத்தி அதிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட துணைச் சட்ட மூலாதாரங்களை ஒட்டு மொத்தமாக நிராகரிக்கும் போக்கு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்றது. இது எமது பிராந்தியத்திலும் இன்று செல்வாக்குச் செலுத்துவதால் எமது முன்னைய வரலாற்றையும் எமக்கு அயலில் உள்ள இந்து, பெளத்த பண்பாடுகளையும் புரிந்து கொள்வதற்கு இக்கடும் போக்கு பெரும் தடையாக மாறிவிட்டது. உண்மையில் அறபுத் தீபகற்பத்திற்கு வெளியே இல்லாம் பரவத்தொடங்கிய போது இப்பிராந்திய மக்கள் தமது உள்ளூர் பண்பாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டு எவற்றை உறுதியாக கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கேள்விகளுக்கு சட்டக் கண்ணேணாட்டத்தில் பதிலளிக்கும் முகமாகவே குர்ஆன், சன்னா ஆதாரம் என்பது முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளதாக தெரிகிறது. குறிப்பாக இல்லாமிய வழிபாடுகள், கொடுக்கல் வாங்கல்களிலுள்ள முக்கியமான இல்லாமிய விதிகள் போன்ற விடயங்களிலேயே கூடுதல் கவனம் தேவைப்படுகின்றது. ஏனைய மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், இல்லாத்தின் அடிப்படைகளோடு முரண்படாத நிலையில் அவற்றை பின்பற்றுவது அவற்றினிடயாக பிற பண்பாடுகளுடன், நல்லினர்க்கத்துடன் ஊடாடுவதற்கும் இல்லாம் தடைவிதிக்கவில்லை என்பதை நாம் கவனப்படுத்த வேண்டியுள்ளது.

அல் குர்ஆனுக்கு அடுத்த நிலையில் அதிகாரபூர்வ கிரந்தமாகக் கருதப்படும் ஸஹ්ல் அல் புகாரியில் அதன் ஆசிரியர் ஹதீஸ்களுக்கு தலைப்பிடும் போது பலவீனமான ஹதீஸ்களையே பல இடங்களில் கையாண்டுள்ளதாகக் கூறுகிறார். தனிமனித கருத்தை விட பலவீனமான ஹதீஸ் ஆதாரமானது என்பதே அவரது அபிப்பிராயமாகும். அதேநேரம் பலவீனமான ஹதீஸ்கள் அதிகமாக இருக்குமானால் அவை அனைத்தும் சேர்ந்து பலமாக மாறும் என்ற கருத்தையும் ஹதீஸ் கலை அறிஞர்கள் கூறியுமள்ளனர். ஸஹாபாக்களின் கருத்துக்கள் கூட ஒரு 'சிந்தனைப் பள்ளியாக இல்லாமிய சட்டமரபில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. எனவே ஆசியப் பிராந்தியங்கள் பற்றி குறிப்பிடும் ஹதீஸ்கள் விடயத்தில் உதாசீனமாக நடப்பது அல்லது அவற்றை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு விடுவது எமது வரலாற்றுக்கு நாம் செய்யும் துரோகமாகும்.

இது எழுத்துரூப் பெறுவதற்கு முன் மாணவர்கள் மற்றும் நண்பர்கள், ஆய்வாளர்கள் என பலதரப்பட்டவர்களுடன் பல நிலைகளில் வாழ விவாதத்திற்குட்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் இப்புதிய வரலாற்றெழுதியலுக்கும் விவாதத்திற்கும் தமது பங்களிப்பை வழங்கிய அமீன், சியாத், இன்ஸாப், பஸ்லான், அல்தாப், இஸ்பஹான், ரமீஸ், பைஸல், காமில் ஜவாத், அஸ்கர், அஸாம் ஸாதிக், ரிஸ்வான், முப்ஸிர், ஜெம்ஷீத் போன்றோரை இங்கு நினைவு கூர்கிறேன்.

2007 அளவில் பெருவெளி செயற்பாட்டாளர்கள் சோனகத் தேசம் குறித்த விரிவான கலந்துரையாடல் ஒன்றைச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அதில் 'சோனகத் தேசம் - அறிமுகக் குறிப்புக்கள்' என்ற உரையை நிகழ்த்தினேன். அதன் பின் நான் செய்து முடித்திருந்த ஆய்வுப் பிரதினைய வெளியிடுவதற்காக பெருவெளி செயற்பாட்டாளர்களான ஏ.ஆர். பர்ஸான், என். ஷாமில் ஆகியோர் ஒளியச்ச செய்து தந்தனர். அவ்வாறே, கண்டியிலுள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல பொத்த தேவாலயங்களுக்கு சகோதரர் பாறூக் என்னை அழைத்துச் சென்றார். இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அன்புடன்,

எபிஎம். இதரீஸ்

11.3.2011

சோனகத் தேசம் - அறிமுகக் குறிப்பு

நம்பிக்கையை இதுவரைக்கும் நாம் உணர்ச்சியாகவும், பக்தியாகவும்தான் பார்த்து வந்திருக்கிறோம். நவீனத்துவம் அதனை மூட நம்பிக்கையாக சுருக்கியிருக்கிறது. அல்லது உதற்தள்ளிவிட்டது என்று கூறலாம். ஆனால் நம்பிக்கையை ஒரு அறிவாகவும் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. நம்பிக்கை உண்மையில் பக்தி மாத்திரமல்ல அது ஒரு அறிவும்தான். அது ஒரு உணர்வும்தான். அறிவினால் ஏற்படுகின்ற உணர்வு, அல்லது உணர்வினால் ஏற்படுகின்ற அறிவு. உணர்ச்சியையும் அறிவையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. உணர்ச்சிகளின் கொந்தவிப்பில் இருந்து வேறுபடுத்தி அறிவைப் பிரிக்க முடியாது. அப்படிப் பிரிப்பது ஈவிரக்க மற்ற செயல். இதனைத்தான் நவீனத்துவம் செய்திருக்கிறது. சனாமிக்குப் பின்னர் அண்மையில் சி.என்.என் செய்தியாளர் ஒருவன் தன் ஆய்வுக்காக அமெரிக்காவில் வயோதிபர் இல்லத்தை எடுத்து ஒரு பூனையை வைத்து ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார். அங்கு 21 பேர் மரணித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மரணிப்பதற்கு 4 நாட்களுக்கு முன்னர் அவர்களின் கட்டிலுக்கடியில் அப்பூனை போய் படுத்துக்கொள்ளும். இங்கு மலக்குள் மௌனத் வருவது மனிதனுக்குத் தெரியாது பூனைக்குத் தெரியும். நம் நாட்டில் சனாமி ஏற்பட்டபோது எந்தவொரு பூனையும் இறக்கவில்லை மனிதனுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருந்தவற்றைத் தவிர.

குகைவாசிகள் 6, 7 பேர் 300 ஆண்டுகளாக குகைக்குள் உறங்கிய போது அவர்களுடைய நாய் முன்னங்கால்களை விரித்தவண்ணம் இருந்ததாக அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. நவீனத்துவ வாசிப்பு முறையை பின்பற்றி கலாநிதி ஹுஸைன் தலைபி நாய் ஆராய்ச்சி தேவையில்லை என்று சொன்னார். சனாமிக்குப் பிறகு இப்போது நான் சொல்கிறேன், நாய் ஆராய்ச்சி தேவை. அதாவது அரசனின் காவலர்கள், துப்புத் துலக்கும் அதிகாரிகள் தேடி வருகிறார்கள் என்பதை தொலைவில் இருந்தே நாய் உணர்ந்து குறைப்பதன் ஊடாக குகையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் தோழர்கள் தப்பிக்கலாம் இல்லையா? அவ்வாறே, என்னுடைய தாயார் எப்போதும் நான் வருகின்றபோது காகம் அந்த மரத்திலும் இந்த மரத்திலும் மாறி மாறி கறைந்ததாக குறிப்பிடுவார். நான் இதை பல முறை மூட நம்பிக்கை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சனாமிக்குப் பிறகு இதனை மூட நம்பிக்கை யாகப் பார்க்க முடியாதுள்ளது.

மொழி என்பது என்ன? மேற்குலகம் கட்டமைத் திருப்பதுதான் மொழியா? உண்மையில் நாம் மொழி பற்றிய கோட்பாடுகளை கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் மொழி என்பதில் எங்களுடைய பார்வை வித்தியாசமானது. ஒவிக்குறிப்புகள், சமிக்கஞ்சைகள், சங்கேதங்கள், இடி மின்னல் எல்லாம் மொழிதான். “வானங்கள் பூமியில் உள்ளவை அல்லாஹ்வை தஸ்லீஹ் செய்கின்றன. உரையாடு கின்றன, பேசுகின்றன” என்று அல் குர்ஆனில் வருகிறது. ஹாத்ஹாத் பறவையோடு சலைமான் நபி பேசியிருக்கிறார் எனவே அந்த ஒலி அமைப்புக்களை பிரித்தறிகின்ற ஆற்றல் அவருக்கிருக்கின்றது. நவீன் மொழியில் கோட்பாடுகளுக்கு நாம் (நவீனத்துவத்தின் கல்விமுறைக்குட்பட்டது) ஆட்பட்டு மொழி பற்றிய இல்லாமியக் கோட்பாட்டை அல்லது எங்களுடைய கிழமைத்தேய பண்பாட்டு வரைவிலக்கணத்தை மறந்து விட்டோம் அல்லது மறக்கடிக்கப்பட்டு விட்டோம். ‘அந்த இடம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது’ என்றால் என்ன பொருள்? அவ்விடத்தில் ஒரு கிளியுமில்லை, காகமுமில்லை. எந்தவொரு சத்தமுமில்லை, மரம் மட்டையுமில்லை என்பதா? அல்லது அது காய்ந்துபோய்க் கிடந்தது என்பதா? இல்லை குழலோடு இணைந்த பல்வேறு ஒலி முறைகள் நிறைந்த உயிரினங்களியத்தைக் கொண்ட வாழ்க்கை முறையைத்தான் இல்லாம் போதிக்கிறது. இதிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பிரித்துத்தான் மேற்குலகம் தனது ஆய்வை மேற்கொண்டிருக்கிறது.

ஆக, ஒரு ஆனும் பெண்ணும் சேரும் போது குழந்தை பிறக்கிறது. நியூத்ரனும் புரோத்தனும் சேரும் போது அனுக்கரு உருவாகின்றது. இதே மாதிரித்தான் மண்ணால் படைக்கப்பட்ட மனிதனும் ஒளியால் படைக்கப்பட்ட அமரரும் இணையும் போது ஜன்ஸ்ஹன் சொல்வது போன்று இராட்சத் பெருவெளிகளைத் தாண்டிச் செல்லக்கூடிய அபார ஆற்றல் மனிதனுக்குக் கிடைக்கிறது. நாங்கள் மிஂராஜை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நம்புகிறோம். விசவாசிக்கிறோம். ஜன்ஸ்ஹன் இதனை விஞ்ஞான பூர்வமாக நிருபிக்கிறார். எனவே மிஂராஜை போன்ற ஒரு செய்த்பாடு தான் ஆதம் (அலை) அவர்கள் சொர்க்கத்திலிருந்து இந்த பூலோகத்தில் வாழ்வதற்காக அனுப்பப்பட்ட செய்தி பற்றிய நம்பிக்கையாகும். இது வழிவழியாக, காலம் காலமாக மக்களிடையே இருக்கிறது. மலக்கு அவரைச் சுமந்து வருவதன் ஊடாக அவர் வேகமாக வந்திருக்கலாம். பர்க்குன் என்றால் மின்னல் என்று பொருள். புறாக் என்பது ஒரு கருவிப் பெயர். அதாவது மின்னலால் ஆன ஒரு கருவி. அப்படி வருகின்ற போது அங்கு அப்படி ஒரு குழி உருவாகின்றது. அவர் மண்ணால் படைக்கப்பட்டவர். மண்ணோடு மின் இணைவதால் ஒரு தாக்க விளைவு ஏற்படுகிறது. நவீன் புவியியலிலே சொல்கிறார்கள், பாறையிலே பாரம் ஏற்றிவைக்கப்பட்டிருப்பதால் அருகில் உள்ள பகுதி மேல் உந்தவினால்

வளர்கிறது என்று. எனவே சொர்க்கத்தின் குழலைப் பற்றி மரங்கள் ஓடக்கூடிய நதிகள், பூஞ்சோலைகள் என்பதெல்லாம் பற்றி குற்றுன் கூறுகிறது. இத்தகைய காலநிலைகள் எல்லாமே ஒன்று சேரக்கூடிய இடமாகத்தான் இலங்கை காணப்படுகின்றது. மற்ற நாடுகளில் நான்கு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கொரு முறைதான் இவ்வகையான காலநிலையை அனுபவிக்க முடியும். ஆனால் ஒரே நாளில் பல்வேறு காலநிலைகளை அனுபவிக்க கூடிய நாடு இலங்கைதான் என்று பல புவியியல் ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கு வந்து ஆய்வும் செய்திருக்கிறார்கள்.

குற்றுனை திருப்பி வாசிப்போம். ‘தட்டினால் சத்தமெழுப்பக்கூடிய கரிய நிற மண்ணில் இருந்தே ஆதம் படைக்கப்பட்டார்’. ஆக முதல் மனிதர் ஒரு கறுப்பராகத்தான் இருந்திருக்க முடியும். வெள்ளைக் குரங்குதான் இதுவரைக்கும் அறிவு கூடிய குரங்கென்று இந்த நவீனத்துவம் நமக்கு கற்றுத் தந்திருக்கிறது. இப்பொழுது பாருங்கள் நவீனத்துவம் எவ்வளவு பெரிய அழிப்பை எமக்குள் செய்திருக்கிறது.

அந்தப் பாதச்சவடு இவ்வழியில் பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறது. முதல் மனிதன் வாழ்ந்த குழல் சொர்க்கத்திற்கு இணையான அல்லது அதற்குச் சம்மதையான குழலாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதானே யதார்த்தம். உலக வரலாற்றில் எல்லோருமே அந்த பாதத்தை தரிசிப்பதற்காக இந்த நாட்டை நோக்கி வந்திருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி பாவானர் என்பவரும் ஜிராவதம் மகாதேவன் என்பவரும் மொழியியல் ஆராய்ச்சிகளை செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் உலகின் மூத்த மொழி எது என்பதை 35 ஆண்டு ஆராய்ச்சியில் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நடத்திய ஆய்வுகளின் விளைவாக தமிழுக்கு முந்திய ஒரு மொழி இருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார்கள். அந்த மொழி வினை யெச்சம், வினைத்தொகைகளைக் கொண்டது. முற்றுப்பெற்ற வாக்கியங்களாகவோ இருக்க வில்லை. அதை கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் ‘பண்டைய தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம்’ என்ற நூலிலே அந்தமொழி தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களிடத்திலே இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறார்.

‘சுவனம்’ என்பது பழைய சொல்லாக இருக்கிறது. சோனக மொழியிலேயே அது புழக்கத்தில் இருக்கிறது. இந்தப் பின்னணியில் நாம் பார்க்கின்ற போது அய்ன, எய்ன, எனத்தியன், வாற, போற, செல்லிய, சென்ன எல்லாம் சோனக மக்களுடைய மொழியாக இருக்கிறது. தமிழ் மேலாதிக்கத்திற்கு அல்லது இந்திய இலக்கண ஆட்சிக்கு நாம் உட்பட்டதால் எங்களுடை பூர்வீக மொழியை வடக்கு, கிழக்கு மக்கள்

இழந்து அவர்களுடைய மொழிக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறோம். இன்றுப் பெற்றிலங்கை மக்களுக்கு மத்தியில் மட்டுமல்ல வடக்கு கிழக்கு பகுதியை நாம் நோக்கிச் செல்கின்றபோது அந்த பூர்வீக மொழி இன்னும் வாழ்கின்றது என்பதுதான் உண்மையாகும். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது எழுதப்பட்ட உலக வரலாறு என்பது கி.மு. 4 ஆம் நாற்றாண்டில்தான் தொடங்குகிறது. ஆனால் வரலாறு எல்லாமே வாய்மொழிக் கதைகள்தான். வாய்மொழி ஊடாகத்தான் வரலாறு கூறும் முறை உலகத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் ஆதம் (அலை) குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டு 'நானும் உம்மாவும் இப்படியான காலநிலை, இதே நதிகள் மரங்கள் உள்ள இடத்திலே வசித்தோம். அங்கு தடுக்கப்பட்ட கனியை உண்டோம். அதனால் இந்த உலகில் வாழ்வதற்காக அனுப்பப்பட்டோம். எங்களுக்கு கட்டளைகள் வழங்கப்பட்டன என்று சொல்லியிருப்பார்கள். உலகத்தில் தோன்றிய எல்லா தீர்க்க தறிசிகளையும் நபிமார்களையும் மனித சமூகம் கடவுள்களாகவும் வரம் தருபவர்களாகவும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களாகவும் பார்த்திருக்கிறது. அல்லது மாற்றியமைத்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அற்புதங்களையும் ஆயுதங்களையும் உலோகங்களையும் கூட வணங்கப்படும் பொருட்களாக, சிலைகளாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த வரிசையில் ஆதம் நபியும் விதிவிலக்கல்ல அவரும் கடவுளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

எனவே முதலாவது மனிதனின் முதல் மொழி சோனக மொழிதான் என்றால் அந்த மொழியில் உள்ள மனிதன் சுவனன் அல்லது சுவன் - சுவன என்று இருந்திருக்கலாம். அதிலிருந்து சிவன் - ஓளி என்பது வந்திருக்கலாம் சிவன் - சமனலதெவியோ என்பது தோன்றியிருக்கலாம். இது ஒரு படிமுறை.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் யார் என்ற கேள்வியை எழுப்பிச் சிந்திக்கில்ற போது இயக்கர் நாகர் என்பதே பெரும்பாலானவர்களின் ஏக கருத்தாக இருக்கிறது. ஆனால் வரலாற்றில் நாகர் பற்றிப் பேசப்படுவதே இல்லை. மனிமேகலையில் ஆபுத்திரன் மனிமேகலையை அடைய முடியாமல் கனவு காண்கிறான். அந்த கனவிலே அவனது முதாதையர்கள் நாகரின் வழிவந்தவர்கள் அவர்கள் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதிலே நாகர் என்போர் ஓரிறைக் கொள்கை உடையவர்கள். இவர்கள் செம்பு, பித்தளை, நாகம் என்ற உலோக உற்பத்தியில் முன்னிலை பெற்றார்கள் இவர்கள் பெரும் வீதிகள் கொண்ட கோட்டை கொத்தளங்களைக் கொண்ட ஒரு நாகரிகத்தை உருவாக்கினார்கள். நாகர்களுக்கு களனியிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் கரவாகுப்பற்றிலும் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்ததாக பரணவிதாரண உட்பட பல வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாகர் வாழ்ந்த

இடங்களில் கடைசியாக அகழ்வாராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தப்பட்டபோது ஈமத்தாழிகள் கண்டு பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. எனவே ஈமத்தாழிகள் யார் பயன் படுத்துவது? கடவுளின் வெளிப்பாடாக வருகின்ற வேதங்களில்தான் காபிளையும் ஹாபிளையும் அடக்கம் செய்கின்ற முறையை இறைவன் கற்றுக் கொடுக்கின்றான். எனவே அடக்கம் செய்கின்ற முறை யாரிடம் இருக்கும் எரிப்பவர்களிடம் இருக்க முடியுமா? எனவே நாகர் களிடம் அது இருந்திருக்கிறது. எல்லா இலங்கை மூஸ்லிம்களும் அறபிகளின் வழித்தோன்றல்கள் என்றால் நம்முடைய அனைத்து நடவடிக்கைகள், உடல் தோற்றங்கள், நடைமுறைகள் எல்லாமே அறபிகளைப் போன்று இருக்க வேண்டும். இதற்காக அறபிகள் வரவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அறபிகள் வந்தது பத்து வீதம் அல்லது இருபது வீதமாக இருக்கலாம். ஏற்கனவே ஒரிறைக் கொள்கைகளோடு இருந்த காரணத்தினால்தான் புதிய நபி, புதிய சிர்த்திருத்தம் ஏக இறைவனின் புதிய அல்லது இற்றைப்படுத்தப்பட்ட கட்டளைகள் அல்லது கருத்துக்களோடு வந்திருக்கிறார் என்ற காரணத்தினால் இலங்கை நாகர்கள் அந்த கொள்கையை ஏற்றிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் இல்லாம் சமயம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட போது உள்ளக இனக்குழும மொழியாக அறபு, அறபுத்தமிழ் என்ற மொழியை பயன்படுத்தி விட்டு இல்லாம் நிலைபெற்றதன் பின்பு அந்த மொழியை கைவிட்டு தமது ஆதிமொழிக்கு திரும்பியிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

நாகர்கள் கடைசியாக வாழ்ந்த இடங்களில் போர்த்துக்கீசர்கள் பன்றியை வெட்டி கிணறுகளில் போட்டனர். இவர்கள் யாழ்ப்பாண நல்லூர் கந்தசவாமி கோயில் பகுதியில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களை வெளியேற்றியதை யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை குறிப் பிடுகின்றது. ஐந்து நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பல வந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் மூஸ்லிம்களே - கடைசியாக வாழ்ந்தவர்கள் சோனக மூஸ்லிம்களே.

இங்கு நாகர் என்பதற்கு முன்னொட்டாக நாம் கவன அல்லது சோ - சூவ - நாகர, சோனாகர், சோனகர், சோனி என்பவற்றை குறிப்பிடலாம். எனவே இலங்கையில் 40 முழு அவ்வியா 20 முழு அவ்வியா அவர்கள் வளர்த்த ஒன்பது முழுக் கிளி போன்ற நம்பிக்கைகள் ஜதீகங்கள் இருக்கின்றன. நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல நம்பிக்கையை ஒரு அறிவாகவும் வரலாறாகவும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவான் முதற்றே உலகு' என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. இக்குறளின் கருத்து எங்கிருந்து வந்தது 'அல்லம் ஆதம் அல் அஸ்மாஅ குல்லஹா' பகாஉன் என்பது அல்லாஹ்வின் பண்புகளில் ஒன்று. ஆதமுக்கு பகவான் ஆகிய அல்லாஹ் எழுத்துக்களை

(அகர முதலிகளை) கற்றுக் கொடுத்தான் என்பதுதான் இந்த வசனத்தின் பொருளாகும். ஆதம் என்ற சொற்பிரயோகம் அறபு மொழி அல்ல. அது அயல் மொழி என அறபு மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே தமிழ் அல்லது சோனக மொழிதான் மிகப்பழைய மொழியாக இருக்கிறது. இந்த மொழியில் உள்ள கருத்து 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இறங்கிய அல்குர்ஆனின் கருத்துக்களோடு எப்படி ஒத்துப்போகிறது? 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி' என்ற சிந்தனை 'எல்லா விகவாசிகளும் சகோதரர்களே', 'உலக மக்கள் எல்லோரும் ஒரு உம்மத்தே (சமூகமே)' போன்ற அல்குர்ஆன் வசனத்தோடு ஒத்துச் செல்கிறது. ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற ஏகத்துவ சிந்தனை இந்துமதத்தில் எவ்வாறு வரமுடியும்? எனவே ஒரு இறைத்தொடர்பு, இறைவெளிப்பாடு அல்லது உள்ளுணர்வின் வழியாக அடையப்பெற்ற ஞான வெளிப்பாடு இப்பிராந்தியத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே இந்த பிராந்தியத்திற்கும் இந்த நாட்டிற்கும் நாங்கள் அந்தியர்கள் அல்ல.

முஸ்லிம்கள் வந்தேறு குடிகள் என்ற குற்றச்சாட்டும் இங்கிருக்கிறது. இரத்தினக்கல் அகழ்ந்தெடுப்பு, விவசாயம், அலையோடு போராடுகின்ற மீனவத் தொழில்துறைகளில் இரு இனக்கவர்களும் சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் பலவீனர்களாகவே இருந்தார்கள். தற்போதுதான் இத்தொழில்துறைகளில் படித்து முன்னேறி வருகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த நாட்டில் இன்றுவரை இத்தொழில்களை நேர்த்தியாகச் செய்யவர்கள் யாரென்றால் அது சோனக முஸ்லிம்களே. இத்தொழில்களை வந்தேறு குடிகளுக்கு செய்யமுடியாது. இங்கு நிலைத்து வாழ்ந்ததன் காரணமாக இத்தொழில்களில் பராக்கிரமசாலிகளாக இருக்கிறோம். சிங்கள மன்னர்களின் கோட்டைகளை அமைப்பதில் இருந்து நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்கள் அமைத்துக் கொடுத்தவர்களாக நாங்கள்தான் இருக்கிறோம். எனவே வந்தேறு குடிகளுக்கு எப்படி இந்த ஆற்றல் வந்திருக்க முடியும்?

ஒளவையார் என்ற சொல்லை நான் தேடிப் பார்த்தேன். இதற்கு முதற்பெண், தவப்பெண், கடவுளால் அருளப்பட்ட பெண் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் ஹவ்வா என்ற சொல்லை இணைத்துப் பாருங்கள். ஒளவையாருடைய ஆத்திகுடி, கொன்றை வேந்தனில் உள்ள கருத்துக்கள் இல்லாமிய கருத்துக்களுடன் ஒத்துச் செல்கின்றன. இந்தநாட்டின் எம்பக்க தேவாலயத்தில் தொடங்கி ருவன் வெளிசாய ஊடாக பொலந்றுவை யுகம் வரைக்கும் நான் சென்ற மாதம் ஒரு பிரயாணத்தில் ஈடுபட்டபோது றகுவுல்லா வின் வாப்பா எல்லா தேவாலயங்களிலும் இருக்கிறார். இது உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கலாம். எம்பக்க தேவாலயத்தில் இருந்த சிங்கள விபரிப்பாளர்

கூறினார், ‘விஷ்ணு பகத்தின் மகன் மகாமத் ஒளி பொருந்திய குதிரையில் ஏழு வானங்களையும் வலம்வருவார்’ என்று. ‘நான் புத்தரின் பக்கத்தில் தாடி வைத்த தலைப்பாகை கட்டிய ஒரு மூஸ்லிம் சிலை எப்படி வந்தது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கவர் சொன்னார். ‘இது சாம, அதற்வ, ரிக், யசர் வேதங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற செய்தி. கோயில்களை, தேவாலயங்களை முன்னைய வேதங்களின் தீர்க்க தரிசனங்களிலிருந்துதான் கட்டியெழுப்பியிருக்கிறார்கள்’. இப்போது அவர்கள் சோமாஹிமிக்குப் பின்னர் அதனை பெளத்த தேவாலயமாக மாற்றி வருகிறார்கள். அதாவது விஷ்ணு என்பதன் பொருள் அல்லாஹ். பகத் என்பது அப்து. அப்துல்லாஹ் வின் மகன் மகாமத் என்பது முஹம்மத். அதாவது, ரகுலுல்லாஹ் ஒளி பொருந்திய குதிரையில் மிஂராஜ் செல்வார். இது எப்படி பெளத்த ஆலயங்களுக்குள் வரமுடியும்? எனவே நாங்கள் எங்களுடைய வரலாற்றை திரும்பிப் பார்க்க வேண்டிய முக்கிய மான கட்டத்தில் இருக்கிறோம்.

இந்த நாட்டிற்கும் இந்தியாவுக்கும் இடைப்பட்டதொரு நிலப்பகுதியின் பெயர்தான் லெமூரியா கண்டம். இதுவொரு பிரஞ்சு மொழிச் சொல். லெமூரியா என்பதை பிரத்துப் பாருங்கள். ‘லெ’ என்பது ஆங்கிலத்தில் உள்ள ‘தி’ யின் கருத்தைத் தருகிறது. மூர்+ஏறியா என்று பிரத்துப் பாருங்கள். எனவே மூவெல் - மூஸ்லிம் பண்பாட்டைக் கொண்டவர்கள், சோனகர்கள் பெருவாரியாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய கண்டமாக இது வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அறபிகள் வந்து உலக வரலாற்றை எழுதுவதற்கான பொறுப்பை எடுக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த இருபத்தைந்து நபிமார்களில் இருபத்து நான்கு பேரின் பெயர்களை மட்டும் ஆராய்ந்து விட்டுப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு இலங்கையின் வரலாற்றையோ இந்தியாவின் பூர்வீகத்தையோ ஆராய வேண்டிய எந்தத் தேவையும் இல்லை. 130 பக்கங்களில் வரலாற்றாசியர் தபரி, செரந்திபில் ஆதம் இறங்கினார் என்று கூறிவிட்டு முடித்து விடுகிறார். ஆதம் (அலை) அவர்களின் மக்களான ஹாபில், காபில் கல்லறையை எடுத்துப் பாருங்கள். அது தென்னிந்தியாவில் இராமேஸ்வரம் ரயில்வே நிலையத்திலிருந்து மிக கிட்டிய தூரத்திலிருக்கிறது. இவர்களின் கல்லறை தென்னிந்தியாவுக்கு எப்படி வந்தது? இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியாவிலும் 18ற்கு மேற்பட்ட நூற்று நபி கப்பல் சிந்து, நூற்று நபி காப்பியம் என்பன இருக்கிறன. நெளக்கா சரித்திரம் என்ற பெயரில் ஒரு அரங்கப் பாரம்பரியம் கூட நமக்கு இருக்கிறது. நூற்று நபி கப்பல் கட்டுவதற்கு பயண்படுத்திய மரங்கள் இந்தியாவில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது. மகான் நூற்தான் ‘மனு’சாஸ்திரமாகச் சுருங்கி அவருடைய மக்களுக்கு

இறக்கப்பட்ட வேதங்கள்தான் சாம, ரிக் யசர், அதர்வ வேதங்கள்.

ஆனால் அறபிகள் உலக வரலாற்றை எழுதுகின்ற போது தமக்கு அருகில் இருந்தவர்களின் வரலாற்றை மட்டுந்தான் எழுதினார்கள். இந்தியாவில் தீர்க்க தறிசிகள் வந்ததைப் பற்றியோ, சீனாவில் தீர்க்கதறிசிகள் வந்ததைப் பற்றியோ அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. திராவிட மொழியையும் பண்பாட்டையும் ஆராய்வதற்கு கால்டுவெல் பாதிரியாரும் சீகன் போல் போன்றோரும் ஆற்றிய பணிக்கு நிகராக அறேபிய ஆய்வாளர்கள் பெரிதாக எதனையும் செய்துவிடவில்லை. அவர்களிடம் வேறுன்றி இருந்த அறபுத் தேசியவாதமும் அஜமி பற்றிய மனப்பாங்கும் மன்னராட்சி முறையுமே இதற்கான காரணங்களாகும்.

உலகின் முதல் நாகரிகம்

உலகில் முதன் முதலில் நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்த இடமாக பயிலோனியாவை வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சுமார் 4000 வருடங்களுக்கு முன்னர் பாரசீகக் குடாவில் கடலுடன் கலக்கும் யூப்ரஸ், தைக்கிரீஸ் நதிக்கரையில் மனித குடியேற்றங்கள் உருவாகின. அவை படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து நாளைடைவில் அழகிய வனப்புமிகு நகரமாக மாறியது. அதுவே பயிலோனியா என்று அழைக்கப்படும் அழகிய நகரமாகும். இன்று ஈராக் என்று அழைக்கப்படும் அந்நகரத்தில்தான் மொசப்பத்தேமிய நாகரிகம் தோற்றம் பெற்றது. மொசப்பத்தேமியா என்பது இரண்டு நதிகளுக்கு இடைப்பட்ட நாடு என்பது பொருளாகும். இந்நாடு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'கலாசாரத்தின் தொட்டில்' என வர்ணிக்கப்பட்டது.

இங்கு ஊர் என்ற பின்னொட்டுடன் பல நகரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஊர், நிப்பூர், இரிடு, உருக், சிஷ், லாக்காஸ் முதலிய நகரங்கள் காணப்பட்டன. நகரங்கள் மாநகரங்களாகவும் மாநகரங்கள் இரச்சியங்களாகவும் வளர்ச்சியடைந்தன. மொசப்பத்தேமிய அரசன் நாட்டின் தலைவனாகக் கருதப்பட்டான். அவனுக்கு ஆட்சி செய்யும் உரிமையை கடவுளே வழங்கியிருந்ததாக நம்பப்பட்டது. சுமேரியாவின் செதுக்கல் வேலைப்பாடு ஒன்றில் ஹமுராபி (Hamurabi) மன்னனுக்கு ஷம்ஸ் எனும் சூரியக் கடவுள் மோதிரம் ஒன்றையும் செங்கோல் ஒன்றையும் அனபளிப்புச் செய்யும் காட்சி சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆட்சி புரிவதற்கும் நீதியை நிலைநாட்டுவதற்கும் கடவுளின் அதிகாரம் மன்னனுக்கு ஒப்படைக்கப்படுவதையே அச்செதுக்கல் கலை வெளிப்படுத்தியது.

சந்திரக்கடவுளின் முன்னிலையில் மன்னன் பிரார்த்தனை செய்யும் காட்சி ஒன்றும் மற்றொரு செதுக்கலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் மூலம் கடவுளுக்கும் மன்னனுக்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு பற்றிய நம்பிக்கை வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆட்சி நிர்வாகத்தைக் கொண்டு நடாத்துவதற்கான வருமானம், வரி அறவிடுவதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே

மொசப்பத்தேமியாவில் முறையான விதத்தில் வரி அறவிடப்பட்டது. அதனைச் சித்திரிக்கும் ஓவியம் ஒன்றும் அங்கு வரையப்பட்டுள்ளது. மேற்சொன்ன முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்த அரச நிர்வாகம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அமைப்பில் காணப்பட்டது. இது நாட்டின் அபிவிருத்திப் பணிகளுக்கும் உதவியாக இருந்தது. ஆகேடிய அரசனான ஹமுராபி மன்னன் சிறந்த நிருவாகியாகவும் போர்வீரனாகவும் நீதித்துறையில் பண்டதனாகவும் காணப்பட்டான். அவனால் இயற்றப்பட்ட பல்வேறு துறைகளுக்கான சட்டங்கள் ‘ஹமுராபி சட்டங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. அச்சட்டங்களிலிருந்து ஒரு வாசகம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. “ஒருவன் மற்றொருவரின் கண்களைக் குருடாக்கினால் அவனுடைய கண்களும் அரசனால் குருடாக்கப்பட வேண்டும்”.

மேலே நாம் குறிப்பிட்டவைகள் யாவும் இலங்கைப் பாடசாலைகளில் வரலாறாக பயிலப்பட்டு வரும் தறம் ஏழுக்குரிய வரலாற்றுப் பாடநூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடநூலில் குறிப்பிடப்படும் மொசப்பத்தேமியாவை ஆட்சி புரிந்த ஹமுராபி மன்னன் அல்லது அரசகுலம் கி.மு. 1792 - 1750 காலப்பிரிவை சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இவ்வாட்சியாளரைப் பற்றி அல் குருஞ்சும் குறிப்பிடுகின்றது. அவர் ஆட்சி புரிந்த பயிலோனியாவைப் பற்றியும் அல்குருஞ்சுன் குறிப்பிட்டுள்ளது. அல்குருஞ்சுன் குறிப்பிடும் பெயர் ‘இபுராஹிம்’ என்பதாகும். இலங்கைப் பாடநூலில் ‘அமுராபி’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கிரேக்க மொழியில் ‘ஹ’ ஓவியே முன்னால் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழில் ‘ஹ’ வட எழுத்து என்பதால் அகரம் முன்னொட்டாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே ஹமுராபி என்பது ஓவிப்பதே பொருத்தமானதாகும்.

சிந்துவெளி நாகரிகம் பற்றி தொல்லியலாளர்கள் ஆச்சரியமூட்டும் உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்துக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அவர்களால் ஒரு புதிரை மட்டும் அவிழ்க்க முடியவில்லை. அதுதான் சிந்துவெளி மக்கள் பயன்படுத்திய மொழியாகும். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த மொழிவல்லுனரும் தொல்லியல் ஆய்வாளருமான ஜிராவதம் மகாதேவன் ‘மொகஞ்சோதாரே’ மொழி பற்றிச் செய்துள்ள ஆய்வுகள் உலக அளவில் கவன ஈர்ப்பைப் பெற்றுள்ளது. அப்பிரதேச மொழி வலது புறத்திலிருந்து இடதுபுறமாக எழுதப்பட்ட மொழி என்பது அவரது முக்கிய கண்டுபிடிப்பாகும்.

அதேபோன்று உலகில் வல, இட, மேலிருந்து கீழ் போன்ற அமைப்பில் இன்றும் எழுதப்படும் வாசிக்கப்படும் மொழிகளை நாம் அறிகிறோம். தமிழ் ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகள் இடமிருந்து வலமாக

எழுதப்படுகின்றன. அறபு போன்ற செமித்திய மொழிகள் வலமிருந்து இடமாக எழுதப்படுகின்றன. சின மொழி மேலிருந்து கீழாக எழுதி வாசிக்கப்படுகின்றது. இந்த அடிப்படையில் மொசப்பத்தேமிய நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த 'ஹமுராபி' மன்னின் பெயரை நாம் வலப்புறமாக வாசித்தால் 'இபுராவுமிழு' என்று வருகிறது. எனவே அல் குர்ஆன் இறக்கப்பட்ட அறபு மொழி அவ்வாட்சியாளரை இபுராவுமிழ் எனக் குறிப்பிட்டது ஆச்சரியப்படக் கூடியதல்ல.

அவ்வாறே அல் குர்ஆன் அதன் ஆராவது அத்தியாயத்தில் 74 - 78 வரை உள்ள வசனங்கள் இபுராவுமிழ் நபியைப் பற்றி கூறும் கருத்துக்களும் சம்பவங்களும் மேற்படி பாடநூலில் தரப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள், சம்பவங்களுடன் ஒத்துச் செல்கின்றன. அல் குர்ஆன் குறிப்பிடும் இபுராவுமிழ் நபி பற்றிய வசனங்களை நோக்குவோம்.

"இப்ராஹீம் தன்னுடைய தந்தையாகிய ஆஸரைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார். 'நீங்கள் விக்ரகங்களை கடவுள்களாக எடுத்துக் கொண்டார்களா? நிச்சயமாக உங்கள் சமூகத்தார் தெளிவான வழிகேட்டில் இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்'. அவர் புரிந்தேற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, நாம் இப்ராஹீமுக்கு வானங்கள் பூமியிலுள்ள அத்தாட்சிகளைக் காண்பிக்க விரும்பினோம். அவர் இரவு நேரம் வந்த போது நட்சத்திரத்தைக் கண்டார். இதுதான் என்னுடைய கடவுள் எனக் கூறினார். அது மறைந்து விடவே, மறைந்துவிடுவதை நான் விரும்பவில்லை எனக் கூறினார். பின்னர் அவர் சந்திரன் தோன்றுவதைப் பார்த்தார். இதுதான் என்னுடைய கடவுள் என்று கூறினார். அதுவும் மறைந்துவிடவே எனது கடவுள் எனக்கு வழிகாட்டவில்லையாயின நான் வழிதெரியாதவர்களுடன் சென்று விட நேரும் எனக்கூறினார். பின்னர் அவர் குரியன் உதிப்பதைக் கண்டார். இதுதான் எனது கடவுள். இதுதான் மிகவும் பெரியது என்று கூறினார். அதுவும் மறைந்து விடவே மக்களை விளித்து 'நான், நீங்கள் வழிபடுவற்றை விட்டும் விலகிக் கொள்கிறேன்' என்று கூறினார்". (அல் குர்ஆன் 6: 74-78)

பாடநூலில் ஹமுராபி மன்னனுக்கு 'ஷம்ஸ்' என்னும் குரியக் கடவுள் மோதிரம், கோல் போன்றவற்றைக் கொடுப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அல் குர்ஆனிலும் இபுராவுமிழ் ஆரம்ப நிலையில் இயற்கை வழிபாடு நிறைந்த அச்சுழிலில் அதைச் சீர்திருத்துவதற்காக சூரியனை பார்த்தாகவும் அதைக் கடவுள் எனக்கூறியதையும் அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவ்வாறே பாடநூலில் சந்திரக்கடவுளின் முன்னிலையில் பிரார்த்தனை செய்யும் ஹமுராபியின் காட்சி செதுக்கல் பற்றி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. அல் குர்ஆனிலும் 'கமர்' என்னும் சந்திரனை

இபுராஹிம் கண்டதாகவும் அதனைக் கடவுள் எனக் கூறியதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அல் குர்ஆன், இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட தீர்க்கதறிசிகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது இறைவனால் வழங்கப்பட்ட சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் நீதியான ஆட்சியை நடாத்தியதாகவே குறிப்பிடுகின்றது. அந்பிமார்களுக்கும் இறைவனுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததாகவும் அல் குர்ஆன் கூறுகின்றது. பாடநூலிலும் ஹமராபி மன்னனுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பைக் காட்டும் பல சிற்பங்கள் பயிலோனியாவில் காணப்படுவதாக குறிப்பிட்டுள்ளது.

அதன் பின் பாடநூலில் ஹமராபி மன்னனின் நீதியான ஆட்சி, அவர் இயற்றிய சட்டக்கோவை போன்ற விடயங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அல் குர்ஆனிலும் இபுராஹிமைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது 'மூல்கள் கபீர் - மகத்தான் ஆட்சியை நாம் அவருக்கு வழங்கினோம்' என்று இறைவன் கூறுகின்றான். சரியாக 106 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மொசப்பத்தேமியாவில் தொல்லியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஜேகஸ்த மார்டின் ஏழடி நீலமான கல்வெட்டு ஒன்றை அகழ்வாராய்ச்சியில் தோண்டி எடுத்தார். இன்றுவரை பிரமிப்புட்டும் ஹமராபியின் சட்டங்கள்தான் அக் கல்வெட்டில் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. உலகில் முதன்முதலாக தெளிவான சட்டங்களை முன்வைத்தவர் ஹமராபியே என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். 1900 இல் ஜேகஸ் தோண்டியெடுத்த அந்த பிரமிப்பான கல்வெட்டை தற்போது பிரான்ஸிலுள்ள உலகப் புகழ்பெற்ற ஹவர் மியூசியத்தில் நாம் பார்க்க முடியும்.

சட்டங்கள் பொதுதாம் பொதுவாக எழுதப்படவில்லை. பலமுறை சிந்தித்து நன்னுக்கமாக ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான சட்டங்களை ஹமராபி இயற்றியுள்ளார். ஓவ்வொரு குற்றத்திற்கும் என்ன தண்டனை என்பது ஹமராபி வந்த பிறகுதான் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. உதாரணமாக ஹமராபியின் சட்டத்தில் ஒருவரை யாராவது அடித்தால் அதற்கு அபராதம் உண்டு. முக்கியஸ்தரை அடித்தால் அதிக அபராதம் விதிக்கப்படும். பாலியல் வல்லுறவு, கடத்தல், துஸ்பிரயோகம், போர்க்கால குற்றங்கள், களவு, வழிப்பறிக் கொள்ளை, நிர்வாகத்தில் வருஞ்ச ஊழல், வர்த்தகத்தில் கலப்படம் போன்றவற்றுக்கு ஹமராபி சட்டக்கோவை மரணதண்டனை வழங்குகின்றது. இன்றுவரை பயன்படுத்தப்படும் 'An eye for an eye, A tooth for a tooth - கண்ணுக்கு கண், பல்லுக்குப் பல்' என்பது ஹமராபியின் சட்டக்கோவையில் உள்ள ஒரு சட்டமாகும். இதைப்பற்றியும் அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளது. முன்னைய நபிமார்கள் அல்லாஹ் வின் சட்டங்களை அமுல் படுத்தியதைப் பற்றியும் அதில் அவர்களுக்கு இறக்கப்பட்ட வேதங்கள் குறிப்பிடும் அல்குர்ஆன், இச்சட்டம் தொடர்பாகவும்

கூறுகின்றது. “நாம் அவர்கள் மீது பின்வருவனவற்றை சட்டமாக ஆக்கியிருந்தோம். உயிருக்கு உயிர், கண்ணுக்குக் கண், மூக்குக்கு மூக்கு, காதுக்கு காது, பல்லுக்குப் பல், காயங்கள் போன்றவை பழிவாங்கப்படுவதாகும். யார் தண்டப்பணம் செலுத்துகிறாரோ அது அவருக்கு குற்றப் பறிகாரமாக அமையும். அல்லாஹ் இறக்கியவற்றை வைத்து தீர்ப்புச் சொல்லாதவர் அநியாயக்காரர் ஆவார்”. (அல் குர்ஆன் ٥: 45)

எனவே நபிகளும் ‘மில்லத்தே இப்ராஹீம் - இப்ராஹீமிய்ய மார்க்கத்தை தான் பின்பற்றுவதாக’ குறிப்பிட்டுள்ளார். ஹமுராபி சட்டக்கோவை என்று குறிப்பிடுவது இப்ராஹீமுக்கு இறக்கப்பட்ட சமூக வாழ்வுக்குத் தேவையான சட்டங்களையே குறிக்கின்றது. ஹமுராபி சட்டக்கோவையில் சிவில் சட்டங்களைப் போல தொழிலாளர் சட்டங்களும் காணப்படுவதாக தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சூரத்துல் நஜம் என்ற அத்தியாயத்தில் அல்குர்ஆன் இப்ராஹீம் நபியின் தொழிலாளர் சட்டங்கள் சிலவற்றை குறிப்பிட்டுள்ளது. ஒரு முறை அபூஹாறைரா என்ற நபித்தோமர் இப்ராஹீமுக்கு அருளப்பட்ட இறைகட்டளைகள் யாவை எனக் கேட்டார். அப்போதே இவ்வத்தியாயம் நபிகளுக்கு இறக்கியருளப்பட்டது. அதேபோன்று மகற்பேற்றுப் பாக்கியம் இல்லாத தம்பதிகள் மறுமனம் செய்து கொள்ள முடியும் என்ற அனுமதியையும் குழந்தைகளை தத்தெடுத்தல் முறையையும் ஹமுராபி சட்டக்கோவை குறித்துள்ளது. இஸ்லாமிய சட்டத்திலும் இதற்கான அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

மொசப்பத்தேமியாவில் ஆட்சி செய்த மன்னர்களுள் கலை ரசனையும் மதிநுட்பமும் இறை பக்தியும் மிகுந்த மன்னராக ஹமுராபி யே அடையாப்படுத்தப்படுகின்றார். அல்குர்ஆனும் இப்ராஹீம் நபியை அத்தகைய ஒருவராகவே சித்தரிக்கின்றது. மூஸ்லிம்களின் நம்பிக்கையின் படி இப்ராஹீம் நூஹா நபிக்குப் பிறகு வரும் ஒரு தீர்க்கதறிசியாவார். நூஹா நபி, ஆதம் (அலை) அவர்களின் பத்தாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். எனவே இப்ராஹீம் நபி இஸ்லாமிய நம்பிக்கையின் படி முதல் தீர்க்கதறிசியல்ல. ஆக அவர் வாழ்ந்த இடம், அவர் தோற்றுவித்த நாகரிகம் முதல் நாகரிகமாக இருக்க முடியாது. அவருக்கு முந்திய தீர்க்கதறிசிகள், நபிமார்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களிலேயே முதல் மனித நாகரிகம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் தென்னிந்தியா, இலங்கை உள்ளிட்ட பிராந்தியத்திலேயே உலகின் முதலாவது நாகரிகம் தோன்றியுள்ளது என நாம் கூறமுடியும்.

சோனகர் இன வரலாறு

பாவாத மலையிலுள்ள அந்தப் பாதச் சுவடு ஏறக்குறைய ஐந்து அடி நீளம் கொண்டது. முதல் மனிதர்களின் தோற்ற அமைப்பு எவ்வாறு இருந்திருக்கிறது என்பதை இப்பாதச் சுவட்டின் நீளம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ஏறக்குறைய நாற்பது அடி உயரமாள்ளவர்களுக்கே இத்தகைய நீளமான பாதங்கள் இருந்திருக்க முடியும் என அனுமானிக்க முடிகின்றது. மேலும் உலகில் வேறு எங்குமே காணப்படாத நாற்பது, முப்பது, இருபது, பத்து அடி நீளமான பரிணாம ரீதியாக மாறுபடுகின்ற அளவுகளைக் கொண்ட கடுறுகள் இலங்கையில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. நெடியதும் விசாலமானதுமான வலிமைமிக்க இத்தகைய உருவ அமைப்பு அன்றைய ஆதி மனிதர்களின் இருப்புக்கான அத்தியலசியத் தேவையாக அமைந்திருக்கின்றது. உயரமான மரங்களில் இருந்து பழங்களைப் பறிக்கவும் உணவுக்காக விலங்குகளை வேட்டையாடவும் எதிரிகளிடமிருந்து தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும் இத்தகைய உடல்வாகு அன்று தேவையாக இருந்தது. கருவிக்காலத்திற்கு முன்னர் வாழ்ந்த இம்மனிதர்களின் இராட்ச அமைப்பு தேவைதான் என்பதை தொன்ம நம்பிக்கைகளிலிருந்தும் அதிகாரபூர்வ நூல்களிலிருந்தும் தொல்லியல் சான்றுகளிலிருந்தும் நிருபிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

எனினும் ஆதி மனிதர்கள் படிப்படியாக கற்களையும் எலும்புகளையும் கூரான ஆயுதங்களையும் பயன்படுத்தக்கூடிய அறிவையும் ஆற்றலையும் பெற்று வந்தார்கள். இதனோடு இணைந்ததாக அவர்களின் தோற்ற அமைப்பும் மாறுதலுக்குற்பட்ட தொடங்கியது. பல நூறு ஆண்டுகள் என்ற நீண்ட ஆயுளைக் கொண்ட ஆதிமனிதர்கள் தமது வாழ்வினோடாகப் பெற்ற அனுபவங்களும் அறிவும் ஆற்றலும் அவர்கள் புதுப்புதுக் கருவிகளைச் செய்வதற்கும் அவற்றைக் கையாளுவதற்குமான சாத்தியத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தன. இதன் பின்னர் அவர்கள் தமது கைகளையும் பிற அங்கங்களையும் கருவிகளாக பயன்படுத்துவதிலிருந்து படிப்படியே விடுபட்டு வந்தார்கள். இதன் விளைவாக அவர்களின் உடலமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின.

இப்போது உயர்ந்த மரங்களிலிருந்து பழங்களைப் பறிப்பதற்கும்

விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்கும் தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கும் கற்கள், கம்புகள், எலும்புகள் போன்ற புறக்கருவிகளை பயன்படுத்தியதால் முன்னரைப் போன்ற இராட்சத் தோற்ற அமைப்பு இப்போது அவசியமற்றதாக மாறியது. இதனால் கால ஒட்டத்தினாடாக படிப்படியாக மனிதர்களின் முதற்தோற்றம் குறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. மாத்தனை கொட்டக்கொட்டிலும் சிலாபத்திலும் திருகோணமலையிலும் அம்பாறையிலும் தென்னிலங்கையிலும் நாற்பது முழு சியாரங்கள் காணப்படுவதிலிருந்து இதை ஊசிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அதிக நீளமான கடுறுகள் தொன்மையான முஸ்லிம் கிராமங்களிலேயே காணப்படுகின்றன. அதேநேரம் இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றுள்ள சான்றுகளின் படி இலங்கையின் வரலாற்றுத் தொன்மைவாய்ந்த தொல்பொருள் தடயங்கள் பாவாதமலையின் அடிவாரத்தை ஒட்டிய சப்ரகமுவ பிரதேசத்திலேயே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை பல வரலாற்று யுகங்களுக்கு முற்பட்டவையாக மதிப்பிடப்படுகின்றன. சப்ரகமுவப் பிரதேசத்தில் இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றுள்ள ஆதிகாலத் தடயங்கள் உலக அளவில் மிகப்பழமையானவை என்றே தொல்லியலாளர்கள் கூறிவருகின்றனர். அதேபோன்று தாமிரபரணி ஆற்றுப்படுகை அமைந்துள்ள இலங்கை, மற்றும் இந்திய நகரங்களில் அகழ்தெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட்களும் உலகிலேயே மிகப்பழமையானவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஆதம் நபி அவர்களும் ஹவ்வா (அலை) அவர்களும் இந்தப் பூமியில் வாழுத்தொடங்கியதிலிருந்து அவர்களின் மூலமாக படிப்படியாக சந்ததிகள் உருவாகத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் குழந்தைகள் பிறந்தன. இக்குழந்தைகள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குள் இரத்த உறவுமுறையில் அமைந்த சகோதர சகோதரிகளாக இருந்தார்கள். மனிதத்துவக்கத்தின் ஆரம்ப நிலையில் இரத்த உறவுச் சகோதர சகோதரிகளிடையேதான் திருமண உறவும் இடம்பெறவேண்டி ஏற்பட்டது. உலகத்தில் வேறு எந்த மனிதர்களும் இல்லாதிருந்த அன்றைய நிலையில் ஒரே பெற்றேராறின் பின்னைகளுக்கிடையே திருமண உறவு ஏற்படுவது தவிர்க்கமுடியாத அம்சமாக இருந்தது.

இரத்த உறவுமுறையில் அமைந்த இந்த திருமண உறவானது பல நூற்றாண்டுகள் நீடித்திருந்தன. மனிதப் பெருக்கமானது ஓர் உறுதியான நிலையை அடையும் வரை இந்த நிலை தொடர்ந்தது. சில சமூகங்களில் அதன் பின்னரும் கூட இந்த திருமண முறை எச்சங்கள் நீடிக்கவே செய்தன. எகிப்திய அரசு குடும்பங்களில் தந்தை-மகள் திருமணமும் சகோதரன்-சகோதரி திருமணமும் நடந்துள்ளன. இன்றும் தென்னிந்திய

சமூகங்களில் மாமன்-மருமகள் உறவுமுறை காணப்படுவது நாம் அறிந்ததே.

போதியளவுக்கு மக்கள் தொகை உருவானதன் காரணமாக இரத்த உறவினர்களுக்கிடையிலான திருமண உறவு தவிர்க்கப்படக்கூடிய சூழலும் சாத்தியமும் உருவாக்க தொடங்கின. ஒரே பெற்றோருக்குப் பிறந்த சகோதர-சகோதரிகளோடு வெவ்வேறு பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த ஆண்களும் பெண்களும் அதிகளில் உருவாகி இருந்ததால் இரத்த உறவுச் சகோதர-சகோதரிகளுக்கிடையிலான திருமண உறவைத் தவிர்க்கக்கூடிய சாத்தியம் உருவாகியது. இதன் பின்னர் யாரை யார் மனக்க முடியும் என்ற வரையறைகளும் நியமங்களும் உருவாக்க தொடங்கின. இத்தகைய அவசியத்தின் காரணமாகத்தான் ஓவ்வொரு சமூகமும் தன்னைப் பல குலங்களாகவும் கோத்திரங்களாகவும் குடிகளாகவும் வேறுபடுத்திக் கொண்டன. இந்த யதார்த்ததை பிரதிபலிப்பதாகவே பின்வரும் அல்குர்ஆன் வசனம் அமைந்திருக்கிறது. “மனிதர்களே நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஒர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்துதான் சிருஷ்டித்தோம். பின்னர் ஒருவர் மற்றவரை பரஸ்பரம் அறிந்து கொள்வதற்காகவும் உங்களைக் கிளைகளாகவும் கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம்”. (அல்குர்ஆன் 26:13)

மனிதர்களுக்கிடையே பல்வேறு கோத்திரங்களும் குலங்களும் குடிகளும் காணப்படுவது இறைவன் அமைத்த இயற்கை நியதியாகும். மனிதர்களுக்கிடையே இத்தகைய வேறுபாடுகள் ஏன் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்பதற்கான காரணத்தையும் இறைவன் குறிப்பிடுகின்றான். ஒருவர் மற்றவரை பரஸ்பரம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே அதற்கான காரணமாகும். இதன் மூலம் வரலாற்று ரீதியாக சமூகம் எவ்வாறு பரிணாமம் பெற்றுள்ளது என்பதை புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. ஓவ்வொரு குலம் மற்றக் குலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் நிலை தோன்றியது. ஒரு குலம் எந்தப் பரம்பரைக்குரியது? எந்தக் குலத்துடன் திருமண உறவை ஏற்படுத்தலாம்? என்பன போன்ற அம்சங்களோடு தொடர்புபட்டதாக இந்த அறிதல் முறை செல்கிறது. “இதற்கு முன்னர் நடைபெற்றதைத் தவிர இதன் பின்னர் உங்கள் தந்தையை மனம் செய்து கொண்ட பெண்களிலிருந்து எவ்வரையும் நீங்கள் மனம் செய்து கொள்ளாதீர்கள்”. (அல்குர்ஆன் 4:22) என்ற வசனமும் “உங்கள் தாய்மார்களும் உங்கள் புதல்விகளும் உங்கள் சகோதரிகளும் உங்கள் தாயின் சகோதரிகளும் சகோதரருடைய புதல்வியரும் சகோதரியுடைய புதல்வியரும் உங்களுக்குப் பாலூட்டிய செவிலித்தாய்மார்களும் உங்களுடைய பால்குடிச் சகோதரிகளும் உங்கள் மனைவியரின் தாய்மார்களும் திருமணம் செய்வது உங்கள் மீது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முன்னர் நடைபெற்றதைத் தவிர”. (அல்குர்ஆன் 4:23) என்ற

வசனமும் முன்னர் நடைமுறையிலிருந்த இரத்த உறவுமுறை சார்ந்த திருமண முறை இப்போது தடுக்கப்பட்டள்ளது என்பதை குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய இரத்த உறவுமுறை சார்ந்த திருமண முறையைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு பண்டைய சமூகமும் தமிழைக் குலங்களாகவும் கோத்திரங்களாகவும் பிரித்து வைத்திருக்கின்றன. இன்று பல சமூகங்களுக்கு மத்தியில் இத்தகைய பிரிவுகள் வழக்கொழிந்துவிட்ட போதும் பழங்குடிச் சமூகங்கள் மத்தியிலும் தொன்மையான சமூகங்கள் மத்தியிலும் இத்தகைய நடைமுறைகளை இன்றும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் இத்தகைய குடிமுறை கிழக்குமாகாணத்தில் சில பகுதிகளில் இன்றும் காணப்படுகின்றமை அவை தொன்மைச் சமூகங்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

அல்குர்ஆன் ஆதம் ஹவ்வாவின் அடுத்த தலைமுறையினராகவும் அவர்களின் சந்ததியாகவும் ஹாபில்-காபில் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. இவர்களின் காலப்பிரிவில்தான் சடங்குகள் கிரியைகள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. குடும்ப அமைப்பைத் தொடங்கிவைக்கும் நிகழ்ச்சியான திருமணச் சடங்கைப் பற்றி தொல்காப்பியழும் அகநானூறும் தரும் செய்திகள் காபில் யுக சடங்கை குறிப்பிடுபவையாக உள்ளன. ‘பெண்கொடுப்பதற்கு உரிய மரபினோர் கொடுக்க பெண்ணைக் கொள்வதற்கு உரிய மரபினோர் கரணச்சடங்கோடு கொள்வதே கற்பு’ என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். ஹாபிலுக்கும் காபிலுக்கும் இடையில் எழுந்த திருமணச் சர்ச்சையில் இறை ஆணையின் படி குர்பான் (கரணம்) மூலமே தீர்வு சொல்லப்படுகின்றது. ஹாபில்-காபில் வேட்டை யுகத்தையும் மந்தை யுகத்தையும் சேர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். மந்தை யுகத்திலேயே நிலைத்து வாழும் வீடுகளும் தொழில்முறைகளும் தோற்றம் பெறுகின்றன. நூஹு நபியின் யுகம் நீர்வள நாகரிகத்தையும் நாகரிகங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்திய காலகட்டமாக அடையாளப்படுத்தலாம். இலங்கை, தென்னிந்திய நாகர் உருவாக்கிய நாகரிகங்கள் இன்றைய தொல்லியலாளர்களால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் வடபகுதியிலும் களனியிலும் கிழக்கிலும் நாகரின் ராசதானிகள் நூஹு நபியோடு தொடர்புற்று நிற்கின்றன.

இலங்கையின் பல்லின, பல்பண்பாடுகளின் சங்கமமாய் விளங்கும் கதிர்காமமும் சோனகரின் இனவரையியலில் முக்கியமான மைற்கல்லாகத் திகழ்கின்றது. பல்வேறு சமூக அரசியல் முரண்பாடுகளுக்கிடையேயும் நின்று நிலைத்து வலிமையானதோர் பண்பாட்டு மையமாக அனைவரையும் இந்தக் கதிர்காமம் ஈர்த்து நிற்பது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய அம்சமாகும். முதல் மனிதராக மதிக்கப்படும் பாவாத மலை

அமைந்துள்ள சப்ரகமுவ மாகாணத்திலேயே அவரது பத்தாவது வழித் தோன்றலாக வரும் கிதற் நபியின் பண்பாட்டு மையமும் அமைந்திருப்பது முக்கியமானது.

விஜயன் வருவதற்கு முன் இங்கு வாழ்ந்து வந்தவர்களில் நாகர் பிரிவினர் முக்கியமானவர்களாவர். நாகர்கள் சோனகர்களின் வழிவந்தவர்களே என்பதை இன்று கிடைக்கும் சான்றுகளின் படி நிருபிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. உலகில் காலத்துக்குக் காலம் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு பல சமூகங்கள் சுவடுகள் தெரியாமல் அழிந்துள்ளன. அத்தகைய ஒரு நிலைதான் நாக அரசுகளுக்கும் ஏற்பட்டன. மூன்று கடல்கோள்களைப் பற்றி தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. நோவாவின் வெள்ளப் பிரஸயம் பற்றிய நம்பிக்கையும் தொன்மமும் தொன்றுதொட்டு இங்கே நிலவி வருகின்றது. ஆதி குடிகளின் தோற்றம் இங்கு காணப்படுவதால் தாய் வழிச் சமூக அமைப்பு, தாய்வழி தலைமைத்துவமும் சொத்து முறையும் பன்னெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றன. கிறிஸ்துவுக்கு முன்பிருந்தே நாகர்கள் ஏற்படுத்திய கடல் வழிப் போக்குவரத்தும் வெளிநாடுகளுடனான தொடர்பும் எமன் போன்ற மத்திய கிழக்குப் பிரதேசங்களுடனும் தொடர்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் கிரேக்கர்களும் பின்னர் அறபியர்களும் வர்த்தக நோக்கத்திற்காக இங்கு வந்து சென்றுள்ளனர். ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில் நபிகளின் தூது இலங்கைச் சோனகரை தமது வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டு பூர்வீகத்தை நினைவு கூர்வதாகவும் இறுதி மார்க்கத்தை ஏற்று தழுவக்கூடிய நிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இலங்கையின் ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில் தமிழகத்திலும் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளிலும் ஏற்பட்ட அறேபிய வர்த்தக உறவுகள் இல்லாததின் பரவுவுக்கும் இருப்புக்கும் வழியமைத்துக் கொடுத்தது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு அளவில் இலங்கைச் சோனகரும் அறேபிய வர்த்தகர்களும் இனைந்து இப்பிராந்தியத்தில் பெரும் செல்வாக்குடனும் கடல் ஆதிக்கத்தையும் பெற்றுக் காணப்பட்டனர். கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நன்நம்பிக்கை முனை ஊடாக ஊடுருவிய ஜேரோப்பியர் இந்தியாவின் கடல் பாதையைக் கண்டுபிடித்து இந்து சமூத்திரத்தில் தமது செல்வாக்கை நிலைநாட்ட முற்பட்டனர். இது சேர்னகர்களின் கடல் வணிகத்தில் மட்டுமன்றி ஆசிய நாட்டு அரசியலிலும் பாரதாரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்த சோனக வணிக மையங்கள் மீது ஜேரோப்பியர் தமது வன்முறைத் தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். இத்தாக்குதலின் சுவடுகளை இன்றுவரை சோனகரின் வாழ்வில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆரம்பத்தில் சோனகரோடு மோதிய போத்துக்கீசர் கடும் போக்கையே கடைப்பிடித்து வந்தனர். அதன் பின் வந்த ஒல்லாந்தர் ஆரம்பத்தில் சோனகர்களுக்கு மத்தியில் உட்பூசல்களையும் பிளவுகளையும் ஏற்படுத்தி இறுதியில்

அவர்களின் இருப்பையும் செல்வாக்கையும் மறுக்க முடியாமல் சமரசத்திற்கு வருவதைக் காணலாம். ஆங்கில ஆட்சியிலேயே சோனகர்கள் தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளும் நிலை ஏற்படுகிறது. கல்வி, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விவகாரங்களில் தமக்கான இடங்களை பெற்றுக் கொள்வதைக் காணலாம்.

வெளிநாட்டுப் படைகளின் உதவியுடன் இந்நாட்டை கைப்பற்றி ஆளுவோராக ஒருபோதும் இலங்கை மூஸ்லிம்கள் இருக்கவில்லை. போத்துக்கீசரை நம்ப வேண்டாம் என்றுதான் சோனகர்கள் கோட்டை மன்னரிடம் விண்யமாக வேண்டிக் கொண்டனர் என்று இலங்கை வரலாறு கூறுகின்றது. சிங்கள, தமிழ் மன்னர்களுடன் இலங்கைச் சோனகர்கள் மிக நெருக்கமான உறவுகளை கொண்டிருந்தனர். கண்டி மன்னர்களுடன் மூஸ்லிம்கள் மிகவும் சினேகபூர்வமாக வாழ்ந்துள்ளனர். அரசு சபைகளில் பிரதிநிகளாகவும் படைத் தளபதிகளாகவும் பதவிகளையும் பொறுப்புக்களையும் பெற்று வந்துள்ளனர். கரையோரப் பகுதியை ஐரோப்பியர் கைபற்றிய போதும் இலங்கையின் மத்திய பகுதியை குறிப்பாக மலையகத்தை கைப்பற்ற முடியாமல் போன்றைக்கான அடிப்படைக்காரணம் மூஸ்லிம்கள் வழங்கிய ஒத்தாசையே என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் பாராட்டுகின்றனர். சோனகப் பரம்பரையில் வரும் நாக அரக்கள் கூட இந்து, சமண பண்பாடுகளை ஏற்று சமரசத்தோடு வாழ்ந்ததாகவே வரலாறு கூறுகின்றது. ஐரோப்பியப் படையெடுப்பும் அவர்களின் ஊட்டுரவு மே எமது பண்பாடுகளுக்கிடையிலான உட்பூசல்களையும் பிளவுகளையும் ஏற்படுத்தியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சோனகர்களை தமிழர்களாக கறாராக வரையறுக்க முற்பட்ட போது சோனர்கள் தம்மை அறாபிய ஆண் கலப்புள்ள தனித்துவ இனக்குழுமமாக நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முற்பட்டனர். அந்திலைப்பாடு தொடர்ந்து வந்த தசாப்தங்களில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்கும் அவர்களுக்குமிடையில் 1915 இல் பெரும் இன மோதுகை ஒன்றாக வெடிக்க ஆரம்பித்தது. இதன் விளைவாக 'சோனகர்' என்ற தமது பூர்வீக அடையாளத்தை பேண வேண்டும் என்ற கோஷம் சேர். ராசிக்பரீத் போன்றவர்களால் மீண்டும் முன்னெடுக்கப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலப்பிரிவில் மலாயா பகுதிகளில் வாழ்ந்த பழங்குடிமக்கள் இலங்கைச் சோனகருடன் மீண்டும் தமது வரலாற்றுப் பிணைப்பை புதுப்பித்துக் கொள்வதையும் காணலாம். சோனக அடையாளம் இவர்களின் மலாய் இன அடையாளத்தை மறுத்து

நின்றதால் இஸ்லாம் என்ற பொது அடையாளத்தைப் பேணவேண்டும் என்ற குரல்களும் டி.பி.ஐயா போன்றவர்களால் மேற்கிளம்பியது. சுதந்திர இலங்கையில் இலங்கைச் சோனகர்கள் பெரும்பான்மைக் கட்சிகளில் இணைந்து சோனர்களின் அபிலாலைஷகளை நிறைவேற்றக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெற்றனர். இதே காலப்பிரிவில் தனிச் சிங்களச் சட்டமும் பொத்த மேலாதிக்கமும் மைய அதிகாரத்திலிருந்து மற்ற சமூகங்களை விழிம்பு நிலைக்குத் தள்ளியது. இது எண்பதுகளாகும் போது ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. தமிழ் பேசும் மக்கள் என்று தொடங்கிய அப்போராட்டமும் தொண்ணாறுகளில் தமிழ் மக்களுக்கான போராட்டமாகச் சென்றதிலிருந்து மூல்விமக்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். இதற்கு சற்று முன்னர் எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே சோனக மூல்விமக்களின் அரசியல் இயக்கம் தோற்றம் பெறுவதையும் காணலாம். இவ்வரசியல் இயக்கம் தனக்கான உள்ளார்ந்த பலவீனங்கள் பலவற்றை கொண்டிருந்த போதும் தொண்ணாறுகளின் இறுதிப்பகுதியில் முழு வீச்சோடு வெளிக்காட்டி இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தனக்கான தெளிவான சித்தாந்தத்தையும் இயங்கு திசை வழிகளையும் கண்டறிந்து பயணிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. சோனகம் என்பது விரிந்த பரிமாணம் கொண்ட அடையாளமாகும். வரலாற்றில் புறமொதுக்கப்பட்ட அனைத்துப் பிரிவினரும் இதற்குள் அடங்குவர்.

ଶିଖା : ଶ୍ରୀନାଥ

வரலாறு பற்றி அல்குர்ஜூன்

ஜோன் ஆனல் வரலாற்றை ஆராய்வதற்கும் வரலாறு ஏன் தேவைப்படுகின்றது என்பதற்கும் மூன்று காரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

முதலாவது, அதில் உள்ள மகிழ்ச்சி. இசையைக் கேட்பது, கலையை ரசிப்பது, திரைப்படங்களைப் பார்ப்பது அல்லது தாவரவியலை, விண்மீன்களை கற்பதில் தினைப்பதிலும் உள்ள மகிழ்ச்சியைப்போல் கடந்த காலத்தைக் கற்பதிலும் இன்பம் இருக்கிறது. நம்மில் சிலர் பழைய ஆவணங்களைக் காண்பதிலும் பழைய ஒவியங்களை உற்றுநோக்குவதிலும் முழுக்க முழுக்க நம்முடைய நிலைகளிலிருந்து வேறுபட்ட நிலப்பகுதிகளைப் பார்ப்பதிலும் இன்பம் பெறுகிறோம்.

இரண்டாவது காரணம் வரலாற்றை சிந்திப்பதற்குரிய ஒன்றாகப் பயன்படுத்துவது வரலாற்றைப் படிப்பதென்பது ஒருவரை அவரது நிகழ்காலத்திலிருந்து நகர்த்தி வேறொரு உலகத்தை ஊடுருவி அதனை அறிவுவராக மாற்றுகிறது. இது நமது வாழ்வையும் அதன் பின்புலங்கள் பற்றிய கூடுதல் அறிவுடையவர்களாக நம்மை மாற்றுகிறது. கடந்த காலத்தில் மக்கள் எவ்வளவு வித்தியாசமாக நடந்து கொண்டார்கள் என்று பார்ப்பது நாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்கின்றோம்? நாம் சிந்திக்கிறோம் இந்த முறையில் ஏன் இவ்வாறு சிந்திக்கிறோம்? எவற்றைச் சார்ந்து நாம் இருக்கிறோம்? எவற்றைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கிறோம் போன்ற அறிவை வரலாறு நமக்கு வழங்குகிறது. வரலாற்றை ஆராய்வதென்பது நம்மை நாமே ஆராய்வதாக உள்ளது. கடந்த காலத்திற்கு பயணப்படுவதென்பது அயல்நாடு ஒன்றிக்கு பயணப்படுவது போன்றது. அங்குள்ளவைகள் சிலவற்றை நம்மைப்போலவும் சிலவற்றை வித்தியாசமாகவும் காண்கிறோம். ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட அவர்கள் நமது நாடு என்று சொல்வதைப் பற்றி அதிகமாக நாம் அறியும்படி செய்கிறார்கள்.

மூன்றாவது காரணம் முதல் இரண்டு காரணங்களுடன் தொடர்புடையது. நம்மைப் பற்றியே வேறுவகையானது என்பது தனி மனிதர்களாக நாம் எப்படி மாறினோம் என்பதைப் பற்றி சிலவற்றை தொகுத்தறிவது என்பதும் சிலவற்றை வேறுவகையாகச் செய்கிறார்கள். இந்நிலைப்பாட்டில் அறிவு

தக்துவமாகவும் உள்ளது. வரலாறு என்பது ஒரு வாதம். வாதங்கள் மாற்றத்திற்கான வாய்ப்பை வழங்குகின்றன. வரலாறு இவ்வாறுதான் நிகழ்ந்திருக்கிறது. எப்போதும் இப்படித்தான் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற வரட்டு வாதங்கள் நம்முன் முன்வைக்கப்படும்போது அவற்றை எதிர்க்கும்படி செய்கிறது பலவகை நிகழ்வுப்போக்குகளும் பலவகையான இருத்தல்களும் எப்போதும் இருந்தே வருகின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். நாம் முரண்பட்டுக் கொள்வதற்கான வரலாறே நமக்கு முன் வைக்கப்படுகின்றது.

வரலாறு கண்ட முதல் நிலம் இலங்கை. ஆனால் இலங்கை முஸ்லிம்கள் அந்த வரலாற்றை தம் அகத்தில் சுமந்திருந்தும் உலகத்துக்குச் சொல்ல முடியாதவர்களாக தயங்கி நிற்கின்றனர். அது உலகின் எல்லாத் தேசங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் மற்பட்ட எல்லா நாடுகளையும் நீடித்த தொடர்ச்சியான வரலாறாகும். வரலாற் றெழுதியல் தொடங்கிய காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அவர்கள் உயர்ந்த பண்பாடும் நாகரீகமும் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். இயற்கை அனர்த்தத்தினாலும் வரலாற்றின் பல்வேறு கட்டங்களில் தோன்றிய ஆதிக்க சக்திகளினாலும் அழிக்கப்பட்டும் களங்கம் செய்யப்பட்டும் இருக்கிறது.

வரலாறு என்பது ஒரு சமூகத்தின் வேர். வாழ்க்கை அங்கு நிலமாகிறது. வரலாற்று வழிவந்த பண்பாட்டின் அடியாகவே ஒரு சமூகம் அல்லது நாடு உருப்பெருகிறது. இம் மூன்றின் நிலையும் அச்சமூகத்தின் செயற்பாடுகளும் கலக்கின்ற பொழுது உயர்ந்த மனித நாகரீகம் தோற்றம் பெறுகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு மனித நாகரீகம் பெரு நதியுடன் இணையும் கிளை நதிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து ஒன்றை ஒன்று நிரப்பும். அது வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறது.

வரலாறு முதலில் வாழ்மொழிக் கதைகளாக தோற்றம் பெறுகிறது. பின்னர் அது ஆதிக்க சக்திகள், அதிகார வர்க்கங்களின் ஸ்தோத்திர மாலையாய் அவர்களின் வெற்றி தோல்விகளின் நேர்முக வர்ணனைகளாக அமைந்து விடுகின்றன. இவை வரலாற்றின் ஓட்டமாகக் கொள்ளப்படுகிறதே தவிர இவைதான் வரலாற்றில். இவற்றைத் தாண்டியும் பண்பாடுகள் அல்லது நாகரீகங்கள் எழுச்சி, வீழ்ச்சிகளை கண்டு வருகின்றன. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் அவர்களுக்குள்ளேயே ஊடாடி வாழ்கின்றன. எனவே வரலாறு என்பது இதற்கெதிரான குரல்களையும் அது சுட்டிய மிகப் பெரிய வெற்றிகளையும் பதிவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு இம்முறையில் எழுதப்பட வேண்டும்.

அது இலங்கையர் வரலாறாக மட்டும் அமையாது உலக வரலாற்றின் ஒரு முதல் ஊற்றுக் கண்ணாக, உலக நாகரீகத்தின் முதல் கேந்திரமாக, பாசனறையாக உலகம் முழுவதுக்குமான தூதின் முன் வரைபாக அது அமையும். அந்த வரலாற்றுக்குரிய தகுதிகள் இலங்கை முஸ்லிம்களிடம் உண்டு. இலங்கைச் சோனகரின் பண்பாட்டு எழுச்சி வீழ்ச்சிகளை முதல் மனிதனின் காலதி பதிந்த இடத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அந்தத் தூது இறுதித் தூதர் முஹம்மது வரையுமான அனைத்துத் தூதர்களையும் இணைக்கின்ற, பாலமாய் அமைகின்ற முயற்சியாகவும் அமைகின்றது.

அல்குர்ஆனை அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்று எடுத்துரைப்பு நடைபெறுமாக இருந்தால் அதாவது அல்குர்ஆன் கூறும் வரலாறுகளைச் சூழ அமைந்தவையாக வரலாற்று வரைபுகளை மேற்கொள்ள நமக்கான ஆதாரங்களையும் சுவடுகளையும் சரிவிகிதத்தில் இணைப்போமாக இருந்தால் நாம் ஒரு உலக வரலாற்றை எழுதுவதற்கான அடித்தளத்தை இடலாம். அல்லது முதல் அடிச்சுவட்டை எடுத்து வைக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். நமது இலங்கை இன்று ஒரு தீவாக இருப்பினும் ஆதியில் பரந்து பட்ட ஒரு நிலப்பரப்பின் ஒரு பகுதியாக இருந்துள்ளது. இதனைப் புவியியல் ஆய்வாளர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றனர். தெற்கே இந்து மகா கடலிருக்கும் பிரதேசம் கடலாக வருவதற்கு முன் நிலப் பிரதேசமாகவே இருந்தது. ஆபிரிக்க அவுஸ்திரேலிய தீவுகள் யாவும் நீரால் பிரிக்கப்படாமல் ஒரே நிலமாக இணைந்திருந்தது. அது குமரிக்க கண்டம் என அழைக்கப்பட்டது. இந்திலப் பகுதியே முதல் முதலில் மனித குலம் தோன்றிய தென்னிலப் பகுதியாகும். குமரிக் கண்டம் சோனக (சுவனக) நாகரீகத்தின் உறைவிடம் என்பதை ஹரப்பா மொகஞ்சதாரோ போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வரலாற்றிற்கு இஸ்லாமிய வியாக்கியானம்

வரலாற்றிற்கு இஸ்லாமிய விபரணம் ஒரு சிந்தனைப் பரிமாணம் மட்டுமல்ல அது ஒரு பண்பாட்டு பரிமாணத்தையும் கொண்டது. உண்மையில் பண்பாட்டுப் பரிமாணத்தில்லாத எந்தவொரு சிந்தனைப் பரிமாணமும் இல்லை. மனித இனத்தோடு தொடர்புபட்ட எந்தப் பணியும் ஈற்றில் பண்பாட்டுப் பரிமாணம் கொண்டதாகவே அமைகிறது. பண்பாடுதான் மனிதனைக் குறித்த ஒழுங்கில் கட்டமைக்கின்றது என நாம் கருதினால் கருத்தியல் அல்லது குறித்த சமூகமோ அல்லது இனக் குழுவோ கட்டுப்பாடும் கோட்பாடுதான் அதனை வரையறை செய்கிறது.

வரலாற்றாம்வென்பது நேரடியாகப் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளோடு தொடர்புபட்டது. வரலாற்றென்பது வெறுமனே வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்புச் செய்வதன்று. மாறாக எடுத்துரைப்புச் செய்வதோடு அந்நிகழ்வுகளுக்கு வியாக்கியானம் செய்வது அதற்கொரு விபரணத்தைக் கொடுப்பதுமாகும். அல்லது அந்நிகழ்வுகளை மதிப்பீடு செய்வதுமாகும். வியாக்கியானமும் மதிப்பீடும் பெறுமானங்களையும் கோட்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்குகின்றன. எனவே வரலாற்றைக் கற்பதென்பது பண்பாடுகளை படிப்பதுதானே. சமூக உருவாக்கத்தில் வரலாற்று விபரணம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

வரலாற்றுக்கு இஸ்லாமிய வியாக்கியானம் முஸ்லிம் சமூகத்தை பொறுத்தவரையில் ஒரு உபரியான பணியன்று. அது ஒரு ஜீவாதார அடிப்படைப் பணி. அது இஸ்லாமிய எழுச்சியோடு தொடர்பான பணியும் கூட. பண்பாட்டுப் பயிற்சியில் அதுதான் குவிமையம். இரட்டைப் பேரினவாத அல்லது பொத்த மயமாக்கலில் மூழ்கடிக்கப்படும் சிந்தனை படையெடுப்பில் இமந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் இலங்கை சமூகத்தை மீட்டுத்தரும் நடவடிக்கைதான் அது. வரலாற்றுக்கு இஸ்லாமிய வியாக்கியானம் என்பதை ஒரு கோட்பாடாக முன்வைத்த முன்னோடி பேராசிரியர் முஹம்மத் குதுப் என நினைக்கிறேன். இது மெத்தப் படித்த மேதாவிகள் மத்தியில் புயலைக் கிளப்பியது. வரலாற்றுக்கும் இஸ்லாத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம். எல்லாவற்றிலும் இஸ்லாத்தை இணைக்கப் பார்க்கிறீர்களா? வரலாற்றென்பது வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்வதும். வரலாற்றாசியர் முஸ்லிமாக இருப்பதால் அல்லது

இல்லாமல் போவதால் பதிவு மாறப்போகிறதா? என்றெல்லாம் அவரது கோட்பாடு பற்றி கிண்டலடித்தார்கள்.

இந்தக் கேள்விகளை எழுப்புகின்றவர்கள் ஒன்றை மறந்து விடுகிறார்கள். அதுதான் வரலாறுவெள்ளுப்பு வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்புச் செய்வது மட்டுமல்ல. அதனுடன் சேர்ந்து அந்திகழ்வுகளை விளக்குவதும், மதிப்பீடு செய்வதுமாகும். விளக்குவதும் மதிப்பீடுவதும் உண்மையில் வரலாற்றுக் கற்கையில் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையது. அப்பணி நடைபெறாவிட்டால் வரலாறு நோக்கமே குறிக்கோளோ அற்ற புராணமாகிவிடும்.

நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்புச் செய்வதில் வரலாற்றினிஞர்கள் மத்தியில் முரண்பாடு இல்லாதிருக்கலாம். நிகழ்வுகளை உறுதி செய்வதிலும் அல்லது நீக்குவதிலும் வரலாற்றினிஞர்கள் தூய்மையாக செயற்படலாம் (இவை நடப்பது அரிது). ஆனால் வியாக்கியானமும் மதிப்பீடும் ஆளுக்காள் இனத்துக்கினம் அவர்களின் மனிதன், சமூகம் பற்றிய கண்ணொட்டம் வேறுபடுவதற்கேற்ப மாறுபட்டுக்கொண்டே செல்லும்.

“இன்றைய வரலாற்றாய்வுகள் அதன் மூலாதாரங்களிலும் முறைவழிகளிலும் இல்லாமல்லாத செல்நெறிகளையே கொண்டிருக்கின்றன. அல்லது இல்லாம் விரோத எதிர்ப்பு அடிப்படையாகவே செயற்படுகின்றன. எனவே வரலாற்றுக்கு இல்லாமிய தொல்தன்மையை நாம் வழங்க வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. அல்குற்றுன் சன்னாவிலிருந்து பெறப்பட்ட அதன் விரிவான வரலாற்றுக் கோட்பாடுகளை நாம் கடைப்பிடிக்கலாம். இக்கோட்பாடுகள் முஹம்மதின் வருகையின் பின்னரான வரலாற்றை மாத்திரம் விளக்குவதோடு சுருங்கிவிடமாட்டாது. அது உலக வரலாற்றை வெளிக்கொணர்வதாக இருக்க வேண்டும். அதாவது சட்டத்திட்டங்கள், வழிமுறைகள் பண்முகப்பட்டதாய் இருந்தாலும் அனைத்துத் தீர்க்க தரிசிகளினதும் கொள்கையும் இல்லாம்தான் என்ற அடிப்படையில் ஆதம் (அலை) வரை இவ்வரலாற்றாய்வு நீண்டு செல்ல வேண்டும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். (கலாநிதி முஹம்மத் தஷாத் கலீல் - அல்-மன்ஹஜால் இல்லாமி விதிராஸத்தித் தாரீக் வதப்ஸீருஹா, தாருதகாபா - முதற்பதிப்பு 1986).

வரலாற்றுக்கான இல்லாமிய விளக்கம் தனித்துவமானது. அது காரண காரியங்களையும் கற்புலனாகா உலகையும் கொண்டது. அது இயற்கையையும் இயற்கைக்கு அப்பாற் பட்டதையும் கொண்டது. சட்டதையும் ஆன்மாவையும் இனைத்தது. மானுட வரலாற்றில் ஒரு

காரணியாக மட்டும் அது பங்குகொள்ளவில்லை. பல காரணிகள் பங்குகொள்கின்றன. பங்குகொள்ளும் அக்காரணிகள் அனைத்தும் உண்மை வரலாற்றாக இருக்க முடியும். மானுடப் பிரச்சினை சிக்கல் நிறைந்தது. அது பல்வேறு தீர்வையும் வேண்டி நிற்கிறது. சிரிய மானுட இருப்பின் சாணக்கியம் என்னவெனில் இவ்வளவு வரலாற்றுக் காரணிகளையும் சக்திகளையும் ஒருங்கே திரட்டி தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும் போவிப்பதுதான் ஒரு வரலாற்றுப் பங்களிப்பாகும்.

உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இறைவனால் அருளப்பட்ட முதல் மார்க்கம் இஸ்லாம்தான் என்று எல்லா முஸ்லிம்களும் நம்புகின்றனர். அந்த மார்க்கத்தை போதிக்கத்தான் ஆதித்தூதர் ஆதம் முதல் இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) வரை இறைவனால் அனுப்பப்பட்டார்கள். ஏக இறைவனாகிய அல்லாஹ் வை மட்டும் வணங்க வேண்டும் அவ்விறைவனைக் குறிக்க பல பண்புப் பெயர்கள் உண்டு. அவனுக்கு இணை கற்பிக்கக் கூடாது என்ற ஏகத்துவக் கொள்கையைத்தான் அவர்கள் எல்லோரும் மக்களுக்கு போதித்தார்கள். எல்லா வேதங்களும் இவ்வண்மையைக் குறிப்பிடுகின்றது. குறிப்பாக இந்து மத கிரந்தங்கள் இவற்றை மிகத்தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இஸ்லாம் ஒரு அந்நிய நாட்டிலிருந்து இங்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மார்க்கம் என்றுதான் இங்குள்ள எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். இது மேலெழுந்த வாரியான ஒரு சிந்திப்பு. இது ஏறத்தாழ 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முஹம்மத் என்பவரால் அறேபியாவில் உருவாக்கப்பட்டதல்ல. ஆதி மனிதனும் ஆதித் தந்தையுமான ஆதம் அவர்களையும் அவரது மனைவி ஹவ்வா அவர்களையும் அல்லாஹ் படைத்து எப்போது இப்பூமியில் வாழுவைத்தானோ அப்போது அவர்களுக்கும் அவர்களது சந்ததிகளுக்கும் நேர்வழி காட்ட ஏக இறைவனால் இறக்கி அருளப்பட்ட மார்க்கம்தான் இஸ்லாமாகும்.

காலப்போக்கில் மக்களின் நம்பிக்கைகளிலும் நடத்தைகளிலும் வேறுபாடுகள் ஏற்படத் துவங்கின. எனவே காலத்துக்குக் காலம் இறைவன் தீர்க்க தரிசிகளையும் சான்றோர்களையும் அனுப்பினான். அந்தத் தூதர்களின் காலத்திற்கு மக்கள் அத்தூதர்களையும் அவர்களைப் பின்பற்றிய சான்றோர்களையும் வரம்பு மீறிப் புகழ்ந்து தெய்வாதை நிலைக்கு உயர்த்தி விட்டார்கள். ஆரம்பத்தில் ஏகத்துவமாக இருந்த கொள்கைகள் தூரதிஷ்ட வசமாக திரிக்கப்பட்டு பலதெய்வ வழிபாடாக மாறியது. இறுதியாக முஹம்மது வருகிறார். தாதுத்துவ வரலாற்றில் தன்னுடைய பங்கு பற்றி முஹம்மத் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “தூதர்கள் என்னும் நீண்ட சங்கிலித் தொடரும் எனக்குள் தொடர்பும் ஒரு கட்டிடத்திற்கு

ஒப்பானதாகும். அந்தக் கட்டிடம் மிக நேர்த்தியாகவும் அழகாகவும் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதில் எல்லாமே பூர்த்தியடைந்து விட்ட நிலையில் ஒரே ஒரு செங்கல்தான் வைக்கப்பட்டு பூர்த்தியாக வேண்டிய இடம் இருக்கிறது. அந்தக் கால இடத்தை நான் நிரப்பி விட்டேன். கட்டிடமும் பூரணமாகிவிட்டது. தூதுத்துவமும் இத்துடன் முடிவடைந்து விட்டது. (ஆதாரம்: புகாரி, முஸ்லிம்)

இந்தப்படித்த மேதைகளிடம் மற்றொரு பிரச்சினையும் இருக்கிறது. அவர்கள் வரலாற்றுக்கான மேற்கத்தைய வரைவிலக்கணத்தை அப்படியே விசுவாசிக்கின்றனர். அது எந்தவொரு வாத விவாதத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதாக, புனிதமான வரைவிலக்கணமாகப் பார்க்கிறார்கள். எனவே வரலாற்றுக்கு இன்னொரு கோணத்திலும் விளக்கமளிக்கலாம் என்று அவர்கள் நினைப்பதில்லை. வரலாற்றெடுத்துரைப்பை வேறொரு கோணத்தில் செய்வதற்கு சிந்திப்பதை அல்லது புதியதொரு அடிப்படையில் அனுகுவதை அறிவியலுக்கு மாறானதென்று நினைக்கிறார்கள். அதேநேரம் மேற்கின் எதார்த்தத்தில் வரலாற்றிற்கு இரண்டு பிரதான வியாக்கியானங்கள் இருக்கின்றன அவை இரண்டுக்குமிடையே பாரிய முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

ஒன்று: வரலாற்றுக்கு விபரல் விளக்கம்

இரண்டு: வரலாற்றுக்கு சடவாத விவரங்கள்

எமது படித்தவர்கள் வரலாற்றுக்கு சடவாதத்தை ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பாகப் போற்றி வருகின்றனர். அதே நேரம் வரலாற்றிற்கு இல்லாமிய விளக்கமளிப்பதை அறிவியல் பூர்வமானதல்ல என்று நிராகரிக்கின்றனர். அல்லது மேற்கத்திய மூலத்தில் எமது கருத்துக்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லையென்று மறுக்கின்றனர்.

ஆனால் இல்லாமிய எழுச்சி ஏற்பட்டுவரும் இக்காலப் பிரிவில் இந்தக் கண்ணேனாட்டம் வலுவிழுந்து வருகின்றது. வரலாற்றுக்கு இல்லாமிய வியாக்கியானம் என்பது ஒரு மதப்பார்வையோ இனப்பார்வையோ அல்ல அது அறிவியல் துறையில் பல்வேறு பகுதிகளின் இனைப்பாக அமைந்துவிடுகின்றது. நம்பிக்கை, பகுத்தறிவு, தர்க்கம், அனுபவம், விஞ்ஞானம், கலை, தத்துவம் என்று அது நீண்டு கொண்டு செல்லும்.

எல்லாக் காலத்திற்குமான தூது

இல்லாத்தின் தனித்துவங்களில் ஒன்று அது எல்லாக் காலத்துக்குமான தூதாகும். அது குறிப்பிட்ட காலப் பிரிவிற்கு மாத்திரமான தூதல்ல. முன்னைய தீர்க்க தரிசிகளின் தூதுகளில் காணப்படுவது போன்று குறிப்பிட்ட காலப்பிரிவு முடிவடையும் போது இந்தூது முடிவடைந்து விடுவதில்லை. மஹம்மதிற்கு முன்னான தூதர்கள் குறிப்பிட்ட காலப்பிரிவிற்கு மாத்திரமே அனுப்பப்பட்டனர். அந்நபர்களின் காலப்பிரிவு முடிவற்றதும் அல்லாஹ் அடுத்த தூதரை அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால் மஹம்மதைப் பொறுத்த வரையில் அவர் இறுதித் தூதர் அவரது தூதும் மறுமைநாள் வரை யுகம் முடியும் வரை நிரந்தரமானதாகும். அது மானிட சமூகத்திற்கான இறுதி வழிகாட்டலை சமந்தாளது. இல்லாத்திற்குப் பின் ஷீஆ கிடையாது. குர்ஆனுக்குப் பின் வேதங்களும் கிடையாது. மஹம்மதுக்குப் பின்நபியும் கிடையாது. மஹம்மதுக்கு முன்னைய ஏனைய தூதர்களும் தன்னுடைய தூதான் இறுதியானது என்றும் தனக்குப் பின் நபிகள் இல்லையென்றோ வாதிடவில்லை. மூஸாவுக்குப் பின் வந்தவரைப் பற்றி தெளராத் நன்மாராயம் கூறியது. ஈஸாவுக்குப் பின் வந்தவரைப் பற்றி இன்ஜீல் நற்செய்தி கூறியது. அவர்தான் 'பார்கலீத்', அவர் எல்லா உண்மைகளையும் தெளிவுபடுத்துவார். அவர் சொந்தக், கருத்துக்களைப் பேசுமாட்டார். இல்லாம் எப்படி எதிர்காலத்திற்குமுறிய தூதாக இருக்கிறதோ அவ்வாறே அது இறந்த காலத்தின் தூதாகவும் இருந்தாளது. இல்லாத்தின் நம்பிக்கை பண்பாட்டின் உள்ளடக்கங்களையும் அடிப்படைகளையும் நோக்கும் போது அது அனுப்பப்பட்ட அனைத்து தீர்க்க தரிசிகளினதும் தூதாக இருக்கிறது. இறக்கப்பட்ட அனைத்து வேதங்களின் சாரமாக இருக்கின்றது. எல்லா தீர்க்க தரிசிகளும் இல்லாத்தையே கொண்டு வந்தனர். ஏத்துவத்தின் பக்கமே மக்களை அழைத்தனர். தாஹாத்களை விட்டு விட்டு வாழுமாறு பணித்தனர். இதைத்தான் அல்குர்ஆன் உறுதிப்படுத்துகின்றது. "என்னைத்தவிர வேறுநாயன் இல்லை. என்ன புரிந்தேற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று வஹி அறிவிக்காமல் எந்தவொரு றஸ்ஸையும் உமக்கு முன்னர் அனுப்பவில்லை" (அல் அன்பியா 25)

"அல்லாஹுக்கு வழிப்படுங்கள் வரம்பு மீறிய சக்திகளை தடுத்து

விடுங்கள் என்று விளக்கி எல்லா சமூகத்திற்கு மத்தியிலும் ஒரு நஸ்வை நாம் அனுப்பி வைத்தோம்'' (அந்நற்றல் 36)

எல்லா நபிமார்களும் தம்மை முஸ்லிம்கள் என்றே பிரகடனப்படுத்தியுள்ளனர். எல்லா நபிமார்களும் இஸ்லாத்தின் பக்கமே அழைப்பு விடுத்துள்ளனர். நாஹ் அலை “நான் முஸ்லிமாக இருக்குமாறு பணிக்கப்பட்டுள்ளேன்” (யூனுஸ் 72) இப்ராஹிம், இஸ்மாயில் (அலை) “எமது இரட்சகனே எம்மிருவரையும் முஸ்லிமாகவும் எமது சந்ததியிலிருந்து முஸ்லிம் உம்மத்தை உருவாக்குவாயாக” (அல்பக்ரஹ 128) என்று கூறியுள்ளனர். இப்ராஹிம் தனது புதல்வர்களுக்கும் யாஃகைபுக்கும் உபதேசிக்கும்போது “எனது பிள்ளைகளே! அல்லாஹ் இந்த மார்க்கத்தை உங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளனன். நீங்கள் முஸ்லிம்களாகவே மரணிக்க வேண்டும்” (பக்ரஹ 132). யூசுப் தனது இரட்சனிடம் பிரார்த்திக்கும்போது “என்னை முஸ்லிமாக மரணிக்கச் செய். நல்லவர்களுடன் என்னை சேர்த்து விடு” (யூசுப் 101). மூலா கூறும்போது “எனது சமூகமே நீங்கள் அல்லாஹ்வை ஈமான் கொண்டு முஸ்லிமாக இருந்தால் அவன் மீது தவக்குல் வையுங்கள்” (யூனுஸ் 84). பிர்அவ்வின் சூனியக்காரர்கள் மூலாவை ஈமான் கொள்ளக் கூறும் போது “எமது இரட்சகா எமக்குப் பொறுமையைக் கொடு. எம்மை முஸ்லிமாக மரணிக்கச் செய்” (அஹ்ராப் 126). சுலைமான் பல்கீஸ் ராணிக்கு தூதனுப்பும் போது “நீங்கள் எனக்கெதிராக வரம்பு கடந்து செல்ல வேண்டாம். என்னிடம் முஸ்லிம்களாக வாருங்கள்” (அந்நம்லு 31). ஈஸ்லாவின் சீடர்களிடம் கூறும்போது “நாம் அல்லாஹ்வை ஈமான் கொண்டு நாம் முஸ்லிம்கள் என்று நீங்கள் சாட்சியாக இருங்கள்” (ஆல இம்ரான் 52). இஸ்லாம் என்பது புரிந்தேற்றல், சரணடைதல், சாந்தி, சமாதானம் என்ற அர்த்தம் தருகின்ற ஒரு வார்த்தையாகும். அது முஸ்லிம்கள் என்ற ஒரு இனக்குமுழுமத்தை குறிக்கின்ற வார்த்தையல்ல.

இஸ்லாம் இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலத்திற்குரிய தூதாக இருக்கும் அதே நேரம் அது எல்லா இடத்துக்குமான தூதாகவும் இருக்கின்றது. இஸ்லாமிய தூதை எப்படி தலைமுறை தலைமுறையாக வரையறுக்க முடியாதோ அவ்வாறே இடத்திற்கும் வரையறுக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட வர்க்கத்திற்கும் என்று வரையறுக்க முடியாது.

முன்னெச்சரிக்கை செய்பவர் வராத எந்த சமூதாயத்தவரும் பூமியில் இல்லை. (அல்குர்ஆன் 35 : 24) ஆனால் அல்குர்ஆனிலும் சன்னாவிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான நபிமார்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் மாத்திரமே இடம்பெற்றுள்ளன. இது பற்றியும் அல்குர்ஆன் பின் வருமாறு கூறுகின்றது.

“இன்னும் சில தூதர்களை நாம் அனுப்பினோம். அவர்களுடைய வரலாறுகளை நாம் உமக்கு கூறவில்லை.” (4:163)

இந்த வசனங்கள் மூலம் அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டிருக்கின்ற தூதர்களின் எண்ணிக்கையை விட அது குறிப்பிடாமல் விட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது என்று தெரிய வருகின்றது. ஆனால் இத்தகைய தூதர்கள் பற்றிய தேடலோ அல்லது அவர்களை இனங்காட்டக்கூடிய சான்றாதாரங்களை இப்பிராந்தியத்தில் கண்டு கொள்வதற்கான முயற்சிகளோ எம்மால் இதுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பது கசப்பான உண்மையாகும்.

“நாம் உங்களுக்கு ஒரு வேதத்தை இறக்கியிருக்கின்றோம். அதில் உங்களுக்கு நினைவுகூர்தல் இருக்கின்றது” (21:10)

அல்குர்ஆனில் உள்ள வசனங்களில் ஏறத்தாழ மூன்றிலொரு பகுதி முன்னைய தீர்க்கதறிசிகளின் வரலாற்றை நினைவு கூரவதாகும். இந்த வரலாற்றுக்கான புவியியல் எல்லைகளையும் அதில் வாழ்ந்த சமூகங்களையும் நாம் தேடி ஆராய வேண்டிய தேவை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. முதல் மனிதர்கள் இந்த நாட்டில் இறக்கப்பட்டார்கள் என்ற உண்மையும் இந்திய உபகண்டத்தின் செறிவான மக்கள் தொகையும் இங்கு வாழ்ந்து வருகின்ற ஆயிரக்கணக்கான சமூகங்களும் ஆயிரிக்க மற்றும் அவுஸ்ததிரேவிய கண்டங்கள் ஒரு காலத்தில் இந்திய உபகண்டத்துடன் இணைந்திருந்தன என்ற கண்டுபிடிப்பும் கடற் கோள்களினால் அழிக்கப்பட்ட குமரி நிலத்தோடு (லெமூரியாக் கண்டம்) இலங்கையின் பெரும் பகுதி கடவில் அழிந்து விட்டன என்ற உண்மையும் நபிமார்களில் பலர் இந்தப் பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற அனுமானத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

உள்ளுணர்வு

ஒவ்வொரு உயிரின் அமைப்பிலும் மறைவான தூண்டுதல் - வெளிப்பாடு இருக்கிறது. அத்தூண்டுதல் அல்லது அந்த சென்சர் பேசப்பென் அதன் வாழ்க்கைப் பளர்ச்சிப் பாதையில் செல்லும் படி அதனைத் தூண்டுகின்றது. அதற்குப் புறவயமான உதவியோ வழிகாட்டலோ தேவையல்ல. மனிதக் குழந்தையும் மிருகத்தின் குட்டியும் தாயின் வயிற்றிலிருந்து வெளிவந்தவுடன் தனக்குத் தேவையான உணவு தன் தாயின் மார்பில் இருப்பதாக அறிந்து கொள்கிறது. அது தன் தாயின் மார்பில் வாயை வைத்தவுடன் விரைவாக உறிஞ்ச வேண்டுமென்று உணர்கிறது.

“பூனைக் குட்டியைப் பாருங்கள். இப்போதுதான் பிறந்தன. அவற்றின் கண்கள் மூடியிருக்கின்றன. தாயானது தன்னுடைய ஆர்வத்தில் தன் குட்டிகளை நக்குகிறது. அவை தாயின் நெஞ்சை வாயால் முட்டிக்கொடுக்கின்றது. இந்தப் பூனைக்குட்டி இப்போதுதானே இவ்வகைத்திற்கு வந்தது. சுற்றுச் சூழல் அதை இன்னும் பாதிக்கவில்லை. முலைக்காம்மை வாயில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் அதன் உணவு தாயின் மார்பகத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்டதோரு இடத்தில்தான் இருக்கிறதெனவும் அதற்கு எவ்வாறு தெரிந்தது?

இதோ உன் உணவைப் பெற்றுக் கொள் என்று எந்த தேவ தூதர் அந்தப் பூனைக்குட்டியின் காதில் உஞ்சிவிட்டார்? ஆம்! நிச்சயமாக அதுதான் உள்ளுணர்வின் வழிகாட்டல் எனப்படும். தேவதூதரின் தீர்க்க தரிசனமும் புலனுணர்வும் பகுத்தறிவும் பெறுவதற்கு முன்னர் ஒவ்வொரு உயிரையும் அதன் வாழ்க்கைகளும் வளர்ச்சிகளும் சாதகமான பாதையில் கொண்டு போய் சேர்ப்பது இந்த உள்ளுணர்வின் வழிகாட்டலேயாகும். உங்கள் வீட்டிலே நீங்கள் வளர்க்கும் பூனை இருக்கிறதல்லவா? பூனையானது முதல் தடவையான கர்ப்பமாகி இருப்பதையும் பார்த்திருப்பீர்கள். இந்த அனுபவம் அந்தப் பூனைக்கு அதற்கு முன் ஏற்பட்டதில்லை. ஆனாலும் அந்தப் பூனைக்குள்ளே ஏதோ ஒன்று இருந்து கொண்டு பாதுகாப்புக்கான தயாறிப்பு வேலைகளை செய்யவேண்டுமென தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறது. குட்டி போடும் நேரம் நெருங்கியவுடன் அது மற்றெல்லா விடயங்களையும் மறந்து பாதுகாவலுள்ள ஓர் இடத்தைத் தேட ஆரம்பித்து விடுகிறது. வீட்டின் மூலைகளை ஒவ்வொன்றாக

தேடிப்போகிறது. பிறகு மிகவும் பாதுகாவலுள்ள ஒரு இடத்தை அந்தப் பூனை தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறது. அங்கு குட்டி போடுகிறது. பிறகு அதனுள்ளத்தில் தன் குட்டிகளின் பாதுகாவல் குறித்து அச்சமுண்டாகிறது. எனவே குட்டிகளுடன் ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பாருங்கள். பாதுகாப்பான இடத்தை தேடிப்பிடிக்க வேண்டும் எனவும் அந்த இடம் உடனே தேவையெனவும் அந்தப் பூனையின் உள்ளத்தில் உதிக்கச் செய்த சக்தி எது? ஆண் பூனையானது தன்குட்டியின் பெரும்பகைவன் எனவும் அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்காக இடம் மாறுதல் அவசியம் எனவும் அந்தப் பூனைக்கு உள்ளஞர்வை வழங்கியது எது? நிச்சயமாக அது ரூபியத்தின் வழிகாட்டலே. இது ஒவ்வொரு சிருஷ்டிக்குள்ளும் குடிகொண்டுள்ளது. அது வாழ்வதற்குத் தேவையான பலத்தைத் திறந்து விடுகிறது" என்று கூறுகிறார் அடில் கலாம் ஆஸாத் என்ற அறிஞர்.

மூலமிட சீதாபாத்தரம் பூல் பாலியூம்பூர் ஆரம்ப குழுவைக் கீழ் கண்டிருக்கிறார்கள் மீது சிருஷ்டி படிக்க வேண்டும் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட வகுப்பிலிருந்து கண்டிருக்கிறார்கள். அதை கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதை கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதை கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதை கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதை கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

நம்பிக்கை

“மக்களின் அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கம், சட்டம் முதலியவை தாம் பண்பாட்டு வரலாறாக மலர்கின்றன” என்கிறார் மாணிடவியல் பேராசிரியர் டெய்லர். நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாட்டு வரலாற்றின் படிக்கற்கள் எனலாம். நம்பிக்கைகள் காலம் காலமாக ஒரு தலைமுறையிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்கும் பரவி வருகிறது. மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவித நம்பிக்கைகள் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். நம்பிக்கைகளே மனித வாழ்வை இயக்குமளவு இருக்கின்றன என்று கூறுமளவிற்கு அது வாழ்வில் பெரும் பங்காற்றுவதையும் நாம் காணலாம். மனித வாழ்வில் நம்பிக்கைகள் எப்போது தோன்றின என்ற கேள்வி மனிதனின் தோற்றத்தோடும் நம்பிக்கைகளும் தோன்றிவிட்டன என்று பதிலளிப்பதுதான் சரியாக இருக்க முடியும். மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் நம்பிக்கைகள் தொடர்ந்து வருகின்றதை நோக்கினால் மனித வரலாற்றின் தொடக்கத்திலே இவை தோன்றியிருக்க வேண்டும். காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கை என்றும் சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ காரண காரியத் தொடர்புகளின் வாயிலாகவோ நிறுவ முடியாதவற்றை Superstition என்றும் வகைப்படுத்துவர். மனித வாழ்வில் காணப்படும் நம்பிக்கைகளுக்கு காரணம் அறியமுடியவில்லை என்றாலும் மனித சமூகம் நம்பிக்கை வயப்பட்டுச் செயற்படுவதைக் காண்கிறோம். ஒரு சமுதாயத்திடம் காணப்படும் நம்பிக்கையைக் கொண்டு அச்சமூகத்தைப் பற்றி அறிய முடியும்.

இல்லாம் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வு முறையையே போதிக்கின்றது. குதைவாசிகளின் நாய், சலைமானின் ஹாத்ஹாத் பறவை, நல்லடக்க முறையை உணர்த்திய காகம் முதலிய செய்திகள் முன்னைய சமூகங்களின் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வு முறைக்கு சான்று பகிர்கின்றன. எனவே நம்பிக்கை என்பது பன்னெடுங்காலமாக மக்களின் வாழ்விலே இருந்து வந்துள்ளதை நாம் அறியலாம். ஹெலன் ஜோன்சனின் கருத்து இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. “நம்பிக்கை எழக் காரணமாக இருந்த நிகழ்ச்சிகள் உண்மையாகவோ பொய்யாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் நம்பிக்கை இருப்பது உண்மை. அவை மெய்ப்பிக்கத் தக்கவை. அந்த அடிப்படையில் நம்பிக்கை ஆராயப்படவேண்டும்.”

காகம் கத்தினால் விருந்தினர் வருவர் என்பது அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை நிலவி வருகின்ற நம்பிக்கையாகும்.

மனுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை

அன்புடைய மரபினின் கிளையோடார (குறுந் தொகை 391)

ஏதேனும் நல்ல காரியத்திற்கு புறப்படும்போது காகம் இடப்பக்கத்திலிருந்து வலப்பக்கமாக செல்லுதல் நல்லது என நம்புகின்றனர். பண்டைக்காலம் முதல் மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்தே வாழ்ந்து வருகின்றான். இயற்கை மாறுதலுக்கேற்ப மனித மனமும் மாறுபடுகின்றது. மனித வாழ்வில் நம்பிக்கை தோன்றியுள்ளமையை உலகமெங்கும் வாழும் பழங்குடிச் சமுதாய வரலாற்றை நோக்கினால் இவ்வண்மை புலப்படும். (நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு- டாக்டர் ச. சக்திவேல், மனிவாசகம் பதிப்பகம், சென்னை பக்கங்கள் 188-191)

இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியத்திலுள்ள பிரபந்தங்களில் தூதுப் பிரபந்தமும் ஒன்றாகும். தூதுப் பிரபந்தத்தின் தோற்றுவாய் நாட்டார் பாடல்களே என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். நாட்டார் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்திற்கு முற்பட்டது என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி கூறுகிறார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள தூதுப் பிரபந்தங்களிலே தூதுவிடு கருவியாக அன்னம், மயில், கிளி, நாகனவாய், நெஞ்சு, விறலி, மேகம், நாரை, தும்பி, வண்டு, தென்றல் போன்றவற்றுடன் பிற்காலத்தில் தாமரை, நெல், துகில், அன்றில், புறா, கழுதை, காக்கை போன்றவைகளும் தூதுக்கருவிகளாக இடம்பெற்றன. இத்தூதுக்கருவிகளில் அதிகமானவை தூதுபோக சாத்தியமில்லாதவைகளாகும். உதாரணமாக தாமரை, நெல் எப்படித் தூது போக முடியும்.

ஆனால் இலங்கை முஸ்லிம்களின் தூதுக் கவிகளில் ஏழு கவிகளில் காகமும், நான்கு கவிகளில் நாகனவாய் எனும் நங்களும் (மைனா) மூன்று கவிகளில் புறாவும் இரண்டு கவிகளில் மனிதர்களும் சந்திரன், சேவல், குயில், மயில், குருவி, கழுகுழுப்பை போன்றவைகள் ஒவ்வொரு கவிகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தத் தூதுக்கவிகளில் காகம் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளமைக்கு இங்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம். காகம் இரண்டு வகைப்படும்.

1. வீட்டுக்காகம்

2. காட்டுக் காகம் அல்லது அண்டங் காக்கை

வீட்டுக்காகம் மனிதர்களோடு நெருங்கிப் பழக்கக்டியது என்று புலனாகிறது. காக சாஸ்திரம் என்ற வழக்கு இலங்கை, இந்தியா, மாலைதீவு போன்ற நாடுகளில் இன்றும் நிலவி வருகின்றது. காகம் கரைவதைக் கொண்டு அல்லது கத்துவதைக் கொண்டு அல்லது கொத்துவதைக் கொண்டு வித்தியாசங்களை அறிந்து அதற்குப் பொருள் பெறுவதே காக சாஸ்திரமாகும். உதாரணமாக காகம் அறித்து அரித்துக் கரைந்தால் விருந்தாளி அல்லது யாரோ உறவினர்கள் வருவார்கள் என்பது பொருளாகும். தொடர்ந்து சத்தமிட்டு அங்குமின்கும் கொத்திக் கொத்திக் கத்தினால் அல்லது ஏரிச்சல் வரக்கடிய அல்லது அரிச்சனியமாக இருந்தால் சண்டைக்காகம் என்பது பொருளாகும். காகங்கள் வீட்டின் கூரையில் கூடிக் கரைந்தால் குடும்பத்தில் இறப்பு இடம்பெறப்போகிறது என்பது பொருளாகும்.

அண்டங்காகம் காட்டில்தான் வசிக்கும். வீட்டிற்கு மிகவும் அரிதாகவே கூடும். இருந்தாற் போல் எப்போதாவது ஒரு தரம் வந்து பெரிய சத்தத்தில் கத்திவிட்டுப் போகும். சத்தமும் பெரிதாக இருப்பதைப் போல வீட்டுக் காகம் கறுத்த உருவத்துடன் பெரிதாக இருக்கும். அண்டங் காகம் கத்தினால் உயிரிழப்பு ஏற்படப் போகிறது எனக் கூறுவார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் அண்டங்காகம் கரைந்தால் “தூர்த்து தூர்த்து” எனதுரத்திக் கொண்டுபோய் திரும்பி வராதபடி விடுவார்கள். இறப்பு ஏற்படும் என்கின்ற பயமே இதற்குக் காரணமாகும். ஒரு கிராமத்தில் அல்லது ஒரு வீட்டில் சில காகங்கள் தங்களுக்கே உரிய இடம் என்பது போன்று நடந்து கொள்ளும். அல்லது தங்கியிருக்கும். அந்த வீட்டு மரங்களிலே தங்கவும் செய்யும். இந்தக் காகங்கள் அடுத்த கிராமத்திற்கு போவதும் மிகவும் அழுர்வமாக இருக்கும். புராணக் கதைகளில் குடியிருப்புக்கள் சற்றுத் தூரத்திலே அமைந்திருக்கின்றன. ஒரு கிராமத்திலுள்ளவர்கள் அடுத்த கிராமத்திலுள்ள தமது உறவினர்களை சந்திப்பதற்காக செல்லும் போது எதாவது சமைத்து அல்லது பலகாரம் சூட்டு எடுத்துச் செல்வார்கள். வாகனப் போக்குவரத்து இல்லாததால் கால்நடையாகவே செல்வதுண்டு. இப்படிச் செல்லும் போது அவ்வீட்டின் சூழலில் வசிக்கும் காகமும் மரத்துக்கு மரம் தாவி இவர்களோடு அடுத்த கிராமத்து வீட்டை அடையும். இது வீட்டாருக்கு தெரியாது. எல்லாக் காகமும் ஒரே நிறமாக இருப்பதுவும் காரணமாகும். அன்றிலிருந்து அந்தக் காகம் இரு வீட்டாரின் தொடர்பையும் உறவையும் புரிந்து கொண்டு அங்கும் அடிக்கடி சென்று வரத் தொடர்க்கும். நாட்கள் செல்லச் செல்ல பக்கத்துக் கிராமத்தில் இருக்கும் உறவினர்கள் இங்குவர் ஆயத்தமாவார்கள். இதனை அறிந்த அந்தக்காகம் அவசர அவசரமாக இங்கு வந்து கரைந்து காட்டும். அதாவது அவர்களின் வருகையை முன்னறிவிப்புச் செய்யும். இவ்வாறே தனது வீட்டில் பகையாளியின் வீட்டையும் காகம் நன்கறித்து வைத்திருக்கும்.

எதிராளிகள் சதித்திட்டம் போடும் போது உடனே தனது வசிப்பிட வீட்டிற்கு வந்து உரத்துக் கத்தி எச்சரிக்கை செய்யும்.

இது இவ்வாறிருக்க காகத்தின் ஆயுளும் நீண்டது. நாறு வருடங்களுக்கு மேல் வாழுக் கூடியது. அதனால், தான் ஒட்டி வாழும் வீட்டினரின் இரண்டு தலைமுறை வாழ்க்கையை, நடைமுறைகளை, அவர்களின் உறவினர்களை, பகைவர்களை நன்கு அறிந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

தமிழ் கலைக் களஞ்சியம் 'காகம்' பற்றிக் கூறும் போது 'காகம் ஒருவித பகுத்தறியும் தன்மையும் தந்திரமும் கொண்டது' எனக் கூறியுள்ளது. காகத்திற்கு இன்னும் சில விசேட பண்புகள் உள்ளன. அதாவது காகத்தின் கண்மணி ஒன்றாகும். இருந்தும் அது பக்கங்களை மிகக் கவனமாகப் பார்க்கக்கூடியது. காகத்தைப் பிடிப்பது என்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமாகும். அதனால்தான் பந்தம் பிடிப்பதை 'காக்காய் பிடித்தல்' என அழைக்கிறார்கள். காகங்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதனால் வித்தியாசம் கண்டு கொள்வது கஷ்டமாகும். அதனால் ஆண், பெண் காகங்களை பிரித்தறிவது கஷ்டமாகும். ஆனால் அறிவதற்கு ஒரு வழி உண்டு. பெண் காகத்தின் வலது பக்கத்திலே ஆண் காகம் அமர்ந்திருக்கிறது. ஒரு மரக்கிளையில் இரண்டு காகங்கள் அமர்ந்து தலையில் பேன் பார்ப்பது போல் ஒருவர் தலையை மற்றவர் சொண்டினால் கோதிக் கொண்டிருக்கும்போது வலது பக்கத்திலிருக்கும் காகம் ஆண் காகம் எனக் கொள்ளலாம். பெண்ணின் வலது பக்கத்தில் ஆண் அமர்வது காகப் பண்பாடாகும் (ஆதாரம்: Folk talk of Sri Lanka). காகம் புனர்வதைக் கூட காண முடியாது. காகம் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறது. ஆனால் காகத்தின் இறைச்சியினை எதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. காகம் அதிகாலையிலேயே எழுகிறது. தோட்டி வேலை செய்யும். காகம் பஞ்ச பட்சிகளில் ஒன்றாகும்.

காகம் கரைவது பற்றி சில நூல்களில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. காகம் கிழக்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் இலாபம் என்றும் தென்கிழக்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் உறவினர்களின் வருகை என்றும் தென்மேற்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் பகைமை வரும் என்றும் மேற்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் மழை என்றும் வடமேற்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் கலகம் என்றும் வடக்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தால் பிரயாணம் என்றும் வடக்கிழக்குப் பக்கம் இருந்து கரைந்தாலும் பயணம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆட்டிப் படைக்கும் சனி பகவானின் வாகனமும் காக்கையாகும். அகத்திய

முனிவரின் கமண்டலத்தை ஒரு காகம் கவிழ்த்துவிட அதிலிருந்து கொட்டிய நீரே காவிரியாறாகப் பெருக்கெடுத்தது என்று ஒரு செய்தியும் கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்ததொரு புலவர் ஒருவரின் பெயர் காக்கை பாடினியார் என்றும் இவர் எழுதிய யாப்பிலக்கண நூல் 'காக்கை பாடினியம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

காக்கை போன்ற பறவைகளின் மொழியை சுலைமான் நபி அறிந்திருக்கிறார்கள். இலங்கை மன்னன் கபன் தில்ஸ் என்பவன் காகத்தின் மொழியை அறிந்திருந்ததாகவும் தகவல்கள் உள்ளன (ஆதாரம்: Folk talks of Sri Lanka 107-108) இப்படிப் பல சிறம்பம்சங்களைக் காகம் கொண்டிருந்ததான் இலங்கை முஸ்லிம்கள் தாது இலக்கியங்களில் காகத்தை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

26.12.2004 திகதி கிண்ணியா பெரியாற்று முனை வீட்டிலிருந்து வளர்ப்பு மைனா (நங்கனம்) சனாமி நிகழ்வதற்கு சற்று முன்னர் பறந்து சென்று விட்டது. பின்னர் ஒரு வருடம் கழித்து அதே வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளது. ஒரு வருடம் கடந்து வீடு திரும்பிய மைனா என்ற தலைப்பில் 16.01.2006 இல் இச்செய்தி வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

வீட்டில் பல்லி தட்டுகிறது. பல்லியின் சன்னக் குரல் வானத்தில் பறக்கும் நாரைக்குக் கேட்பதாக சத்தி முத்துப் புலவர் கூறியுள்ளார். மனிதர் பார்க்க முடியாதவற்றைப் பறவைகள் பார்க்கின்றன. மனிதன் கேட்க முடியாதவற்றை பறவைகள் கேட்கின்றன. சத்தி முத்துப் புலவர் அங்கு கூறியதை விஞ்ஞானிகள் இன்று உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். கோழிக்குஞ்சுகளின் 'கீச்கீச்' ஓலி ஒன்றுக்கொன்று கேட்காது. ஆனால் தாய்க்கோழியின் கரகரப்பு ஓலி கோழிக்குஞ்சுகளுக்கு கேட்கும். கோழிக்குஞ்சுகளின் காதுகளால் உயர் ஓலிகளைக் கேட்க முடியாது. ஆனால் கீச்கீச் ஓலியும் தாயின் கரகரப்பு ஓலியும் வானத்தில் வட்டமிடும் பருந்துக்குக் கேட்கும்.

எல்லா ஓலி அலைகளும் மனிதனுக்குக் கேட்பதில்லை. நிமிடத்திற்கு 14 சுற்றுத் தொடக்கம் 20000 சுற்று வரையுள்ள ஓலி அலைகள் மட்டுமே மனிதனுக்குக் கேட்கின்றன. பறவைகளின் கேட்கும் சக்தி இந்த எல்லையை விட வேறு பட்ட எல்லையைக் கொண்டுள்ளது. சிறுபறவைகள் நிமிடத்திற்கு 16 சுற்றுக்குக் கீழேயுள்ள ஓலி அலைகளையும் வேறு சில பறவைகள் நிமிடத்திற்கு 20000 சுற்றுக்கு மேலே உள்ள உச்ச ஓலி அலைகளையும் கேட்கக்கூடியன.

மரப்பட்டைகளுள் குடம்பிகள் அரிக்கும். தமது பற்களால் உராய்ந்து

ஒலிகளை உண்டாக்குகின்றன. குடம்பிகள் பற்களால் நெருடும் மெல்லிய ஒலி மரங்கொத்திப் பறவைகளுக்குக் கேட்கும். மனிதனுக்கு கேட்காத ஒலி மரங்கொத்திகளுக்குக் கேட்கும். ஒலிகேட்கும் இடத்தைக் கொத்தி பட்டைகளை பிய்த்துப் புழக்களையும் பூச்சிகளையும் குடம்பிகளையும் உண்ணும். பறவைகளைப் பிய்த்துக் கொள்ளும் கழுகுகளும் கோட்டான்களும் வல்லூறுகளும் உள்ளன. தம்மை இரை பிடிக்க வரும் பறவையின் காதுகளுக்கு எட்டாத உயர் ஒலி அலைகளை இச்சிறிய பறவைகள் எழுப்புகின்றன. ஆபத்து வருவதை அறிவிக்கின்றன. பிடிப்பாமல் தப்பிவிடுகின்றன. இறுதியில் தேடிய பறவைகளோ ஏமாந்து விடுகின்றன.

பொழுது விடிகிறது. குறியன் உதிக்கப் போகிறான். விடிவெள்ளியும் மறைந்துவிட்டது. நாம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். காலையில் நல்ல அச்சியான தூக்கம். உறக்கத்தில் உணர்வுகளைக் கிழித்துக் கொண்டு கேட்கும் முதல் ஒசை சேவலின் குரல் ஒசையாகும். பின்னர் காகம் கரைகிறது. குருவிகள் கீச்சிடும். பொழுது விடிகிறது. பறவை ஒலிகள்தான் எம்மை உறக்கத்தை விட்டு எழுப்புகின்றன. மனிதன் குரல் வளையில் குரல் நாண்கள் இருப்பது போல் பறவைகளுக்கு குரல் நாண்கள் இல்லை. இருந்தால் அவை மனிதனைப்போல் பேசும். கிளியின் குரல்வளையில் மட்டும் சில மேலதிக இழையங்கள் உள்ளன. இதனால்தான் மனிதனால் பயிற்றப்பட்டும் கிளிகள் பேசுகின்றன. காலை வேளையில் காகம் முற்றத்தில் அமர்ந்து இடைவிடாது “கா கா” என கரைகிறது. எவ்வளவு விரட்டியடித்தும் போகாது கரைந்து கொண்டே இருக்கும். பழங்காலத்தில் உறவினர்கள் வருகை தருகிறார்கள் என்று நம்பும் வீட்டார் நெல் மணிகளை வீசுவார்கள். ‘கணீர்’ எனக் கூவும் குயில் கட்டைக் குரவில் கத்தும். வாத்து முட்டையிடத் தேடும். முட்டையிட இடம் தேடிக் கரகரக்கும். பெட்டைக்கோழி அனைத்தினதும் ஒலிகளும் அவற்றின் தொண்டைக்குள்ளே இருக்கும் செவிப்பறையிலேயே பிறக்கின்றன. உள்ளிழுக்கப்பட்ட மூச்சுக் காற்று வெளித்தள்ளப்படும் போது செவிப்பறையில் ஒலி பெறப்படுகிறது.

மூச்சுக்காக உள்ளிழுக்கப்படும் காற்று இரு சுவாசப் பைகளுக்குள்ளும் செல்கிறது. உடலின் உள்வெளிகளை நிரப்பியுள்ள காற்றுப் பைகள் சுவாசப் பையுடன் தொடர்புடையன. பறவைகளில் ஒன்பது காற்றுப் பைகள் உள்ளன. எலும்புக்குள் உள்ள காற்றுப் பைகளும் சுவாசப் பையுடன் தொடர்புடையன. சொண்டின் அலகின் மேற்புறங்களில் இரு சுவாசப் பைகளால் உள்ளிழுக்கப்படும் காற்று நேரே சுவாசப் பைக்குள்ளும் காற்றறைக்குள்ளும் செல்கிறது. வாயுப் பரிமாற்றத்தின் பின் சுவாசப்பையிலிருந்து காற்று சொண்டின் சுவாசப் புழை வழியாக

வெளியே தள்ளப்படுகிறது. நிமிடத்திற்கு 100-200 தடவை மூச்சு உள்ளிழுக்கப்பட்டு வெளியே தள்ளப்படுகிறது. பறக்கும் பறவைகளுக்குத்தான் இந்த வேகம் உண்டு. பறக்காத பறவைகளான நியா, தீக்கோழி, எழு போன்றவை இந்தளவு வேகமாக சுவாசிப்பதில்லை.

இனிமையான ஒலிகள் பறவைகளின் மூச்சில் பிறக்கின்றன. இந்த ஒலிகள் எமது காதுகளுக்கு இனிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழவில்லை. பறவைகள் தமக்குள்ளே தொடர்பு கொள்வதற்காக அவ்வொலிகளை எழுப்புகின்றன. பசி, அச்சம், ஆபத்து, அன்பு, காதல், பாதுகாப்பு, குஞ்சுகளை அழைத்தல் போன்ற பல்வேறு பறவை வாழ்வுப் பயன்பாடுகளுள் பறவை ஒலிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மனிதனைக் கண்டால் ஆள்காட்டிக் குருவி விடாது கத்துவதற்கு இதுவே காரணமாகும். ஒலிகளை எழுப்பவது மட்டுமல்ல, ஒலிகளைக் கேட்டபதற்கும் பறவைகளுக்கு கூர்மையான காதுகள் உள்ளன. தமது இனங்களின் ஒலிகளிலுள்ள சைகைகளையும் பறவைகள் புரிந்து கொள்கின்றன. பறவைகள் இசை ஒலிகளுக்கு உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளாகவும் தேவைகளின் எதிரொலியாகவும் இருக்கின்றன. குயில் கூவும் போது நாழும் தொடர்ந்து கூவவேண்டும். அதுவும் கூவும்.

“கம்புட் கோழியும், கனைகுரல் நாரையும், செங்கால் அன்னமும், பைங்காற் கொக்கும், கானகக் கோழியும், நீலநிறக் காக்கையும் உள்ளும் ஊரலும் புல்லும் புதாவும் வென்போர் வேந்தர் முனையிடம் போவப் பல்வேறு குழு உக்குரல் பரந்த ஒதையும்” என்ப பறவைகளின் இடையறாத ஒலிகளைக் கண்ணகியும் கோவலனும் மதுரை நோக்கிப் போகையில் கேட்டதாக இளங்கோவடிகள் கூறுகிறார். (க.ச்சிதானந்தன், பறவைகளே, முதற்பதிப்பு 1980, வெளியீடு: காந்தளகம், யாழ்ப்பாணம், சென்னை பக்கம் 114-120)

பூனையைக் கொல்லுதல் பற்றி ஒரு வரலாறும் நம்பிக்கையும் உண்டு. புராதன எகிப்தில் பூனைகள் மரியாதைக்கும் கெளரவத்திற்கும் உரியவையாக இருந்தன. அதனால் அவற்றின் எஜமானர்களும் அல்லது எஜமானிகளும் இறந்த போது அவர்களுக்குத் துணையாக அவர்களின் பூனைகளும் அவர்களுடைய கல்லறைகளில் அடக்கப்பட்டு மூச்சுத்தினரி சாகும்படி விடப்பட்டன. இடைக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் (கி.பி. 400-1000) பூனைகளுக்கு குறைந்த மரியாதையே தரப்பட்டது. அவை பெரும்பாலும் பட்டினியால் இறந்தன. இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் (கி.பி. 1000-1450) பூனைகள் வேறொரு முனைக்குத் தள்ளப்பட்டு சாத்தானுடன் தொடர்புடையவையாக பார்க்கப்பட்டது.

கதார்கள் மற்றும் பிற திருச்சபை மறுப்பாளர்களிடையே பூனைகளின் குத்தில் முத்தமிடும் ஒரு பொதுவான பழக்கம் இருந்ததாக நம்பப்படுகிறது அல்லது சமய தண்டனை தருவார்கள். அதுபோல் குறிப்பிட்டதொரு குற்றச்சாட்டை வைத்தனர். கதார் சமயத்தைச் சேர்ந்த சிலருக்குக் கூட பிசாக்கஞ்சன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில் நம்பிக்கை இருந்தது. அப்லீஸ் பகுதியைச் சேர்ந்த ஜீயோஃப்ருவா என்ற திருச்சபை தண்டனை நிறைவேற்றும் ஒருவர் இறந்த போது அவருடைய சவப்பெட்டி மீது கறுப்புப் பூனைகள் மொய்த்துக் கொண்டதாகவும் சாத்தான் தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்வதன் அடையாளம் எனவும் ஒரு நபர் கூறியிருக்கிறார். மத்தியகாலத்தில் பூனைகள் பற்றிய அச்சம் மிகுந்த காரணத்தால் அவை கொல்லப்பட்டன. கல்லால் அடித்தும் கூட துரத்தப்பட்டன. 17ஆம் நூற்றாண்டின் பூனைகளைப் பற்றிய பொதுமக்களின் கருத்து இன்னும் மோசமடைந்து அவை சூனியக் காரர்களுடன் உறவுடையவை என்று சொல்லப்பட்டு அவற்றின் எஜமான்கள் அல்லது எஜமானிகளுடனேயே மரண தண்டனைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சைச் சேர்ந்த வேலையாட்கள் சிலர் கொலை செய்வதை வேடிக்கையான ஒன்றாக எடுத்துக் கொண்டு ஏராளமான பூனைகளை விளையாட்டுத்தனமான சடங்குகளின் ஊடாக கொன்று போட்டார்கள். அறிவொளிக்காலமான நம்முடைய இந்த நூற்றாண்டில் கைவிட்டு விடுதல், அதிக தீணிபோடுதல் போன்றவைகளோ அல்லது அவற்றுடன் வாழ முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டாலோ அன்றி நாம் யாரும் பூனைகளைக் கொல்வதில்லை.

விண்வெளிப் பயணம்: நம்பிக்கை ஓர் அறிவு

சுமார் 1400 ஆண்களுக்கு முன் இறைவனின் இறுதித் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது வல்ல நாயன் வானவர் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களின் துணையுடன் புராக் எனும் வாகனத்தில் ஏற்றி தன்னைக் காண அழைத்துச் சென்ற நிகழ்ச்சி இஸ்லாமிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும். அன்றைய தினம் நபி (ஸல்) அவர்கள் முதலில் ஜெருசலேம் சென்றார்கள். செல்லும் வழியில் பல வர்த்தகக் கட்டிடங்களைப் பார்த்தார்கள். ஜெருசலைத்தில் ஏனைய நபிமார்களுடன் தொழுதார்கள். பின் வானங்களைக் கடந்து நபிமார்களைச் சந்தித்து சுவர்க்கம், நரகம் அனைத்தையும் கண்டார்கள். இறுதியாக இறைவனுடன் உரையாடினார்கள். மீளவும் திரும்பும் வழியில் நபி மூஸா (அலை) அவர்களைச் சந்தித்து அவர் சொல்படி மீண்டும் மீண்டும் இறைவனிடம் கேட்டு ஜெவேளைத் தொழுகையை கடமையாக வாங்கிக் கொண்டு பூலோகம் திரும்பினார்கள். பல நாள் நடக்கக்கூடிய நிகழ்வுகளை மிகக்குறுகிய நேரத்தில் பார்த்து விட்டு படுக்கையின் சூடு ஆறுவதற்கிடையில் வந்து சேர்ந்துவிட்டதாக ஆயிஷா (றபி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். இறைவனின் பேராற்றலையும் முஹம்மதின் வாக்கின் மீதான அளவற்ற நம்பிக்கையையும் தான் இன்றுவரை முஸ்லிம்கள் இந்நிகழ்வை மறுபேச்சின்றி நம்புவதற்கு காரணம் எனலாம்.

1400 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இதற்கான விஞ்ஞான வியாக்கியானங்கள் கிடைத்துள்ளன. காலவிரயம் இன்றி மனிதனால் பயணம் செய்ய முடியும் என்பது இருபதாம் நூற்றாண்டில் மனிதன் கண்டு பிடித்த பௌதீக உண்மையாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த விஞ்ஞானியாக விளங்கியவர் அல்பர்ட் ஜன்ஸன் (1879-1955) அவர் கண்டு பிடித்த சார்பியல் கோட்பாட்டின் சூத்திரம் $E=MC^2$ என்பதாகும். அதாவது வேகமும் காலமும் எதிர் எதிராக விணை புரியக்கூடியதாகும். வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க காலம் சுருங்குகிறது என்பதாகும். உலகிலுள்ள எல்லா இயங்கும் பொருளும் ஒரு முடுக்கு விசைக்கு உட்படுகிறது. அவ்வாறு இயங்கும் ஒரு பொருள் வேறொரு விசை அதைத் தடுக்கும்போது வேகம் குறைந்தோ கூடியோ பின்பு வெளிவிசையின் தாக்கம் இல்லாவிட்டால்

நின்று விடக்கூடியது. ஆனால் ஒளியானது மட்டும் இதற்கு மாற்றமாக ஒரே திசை வேகத்தில் மாற்றமின்றி எந்திலையிலும் செல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது. உதாரணமாக ஒளியின் வேகம் காற்றில் 300000 Km/sec ஆகும். காற்றில் வினாடிக்கு 300000 கிலோ மீற்றர் வேகத்தில் செல்லக்கூடிய ஒளி தண்ணீரில் புகுமானால் வேகம் குறைந்துவிடும். மீண்டும் காற்று மண்டலத்தில் வரும் ஒளி எவ்வித புற ஆற்றல்களின் தாக்குதலுமின்றி மீண்டும் 300000 Km/sec க்கு தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும். இது அனைவரானும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இயற்பியல் உண்மையாகும்.

நீண்ட முடிவில்லாத ஒரு இரயில் பாதையை நாம் கற்பனை செய்து கொள்வோம். அந்த இரயில் பாதையில் நாம் நொடிக்கு 240000 Km வேகத்தில் இரயில் வருவதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். இரு இரயில் நிலையங்களுக்கிடையில் உள்ள தூரம் $864\,000\,000\text{ Km}$ என்று கற்பனை செய்து கொள்வோம். அப்படியானால் இத்தூரத்தைக் கடக்க நமது இரயிலுக்கு சரியாக 60 நிமிடங்கள் போதும்.

$$\text{வேகம் } X \text{ நொடி } X \text{ நிமிடம்} \\ 240\,000 X 60 X 60 = 864\,000\,000$$

ஆனால் இரயிலின் உள்ளே அமர்ந்திருக்கும் பிரயாணிக்கு ஜன்ஸ்ஹனின் சார்பியல் கோட்பாட்டின்படி 36 நிமிடங்களே கழிந்திருக்கும். அதாவது அதிவேக பிரயாணத்தில் காலம் சுருங்குவதால் உள்ளே உள்ள ஒருவருக்கு வெளியில் ஒரு மணி நேரம், உள்ளே இருப்பவர்க்கு 36 நிமிடங்களாக சுருங்கி விடுகிறது. இதைக் கணித மூலம் விளக்க முடியும். இரயில் பெட்டியினுள் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவர் இரயில் பெட்டியின் கூரையில் ஒட்டப்பட்ட ஒரு கண்ணாடியை நோக்கி ஒரு டோச் லைட் மூலம் ஒளியை அடிக்கச் செய்து அது மீண்டும் கண்ணாடியில் பட்டு இரயில் பெட்டியின் தரையைத் தொடுவதாக வைத்துக் கொள்ளுக்கள்.

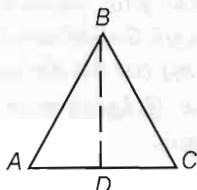
பிளாட்பார்த்தில் நிற்கும் நாம் சரியாக 10 வினாடி ரயில் நம்மைக் கடந்து போவதைப் பார்ப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டால் 10 நொடியில் 240000 Km வேகத்தில் இரயில் சென்றிருக்கும். 10 நொடி X 240000 Km/sec = 2400000 Km . நாம் பார்த்த முதல் வினாடி பிரயாணி இரயில் பெட்டியின் மேற் கூரையைப் பார்த்து டோச் அடிக்க, நாம் பார்த்த கடைசி 10 வினாடி ஒளி மேற்கூரையில் பட்டுத் தெறித்து மீண்டும் இரயில் பெட்டியின் தரையை வந்தடைந்திருக்கும். ஒளியின் வேகம் $300\,000\text{ Km}$ வினாடி என்பதால் ஒளி 10 வினாடியில் $10 X 30000 = 300000\text{ Km}$ பயணம் செய்திருக்கும்.

இரயில் பெட்டியில் மேற்கூரையில் ஒட்டப்பட்ட கண்ணாடி இரயில்

திசையில் வேகமாக நகருவதால் ஒளி அதை விரட்டிப் பிடிப்பதும் பின்பு அது பட்டுத் தெறிக்கும் பொழுது இரயில் பெட்டியின் தரை நகர்வதால் ஒளி அதை விரட்டிப் பிடிப்பதும் பிளட்பார்த்தில் நிற்கும் நமக்கு ஒளியின் பாதை முக்கோணமாகத் தெரியும் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அப்படியானால் 10 வினாடியில் ஒளி 300000 Km பயணம் செய்வதால் கூரையை அடைய 1500000 Km ஒளி பயணம் செய்வதால் இதை வைத்து இரயில் பெட்டியின் உயரத்தை எளிதாக கணிப்பிட முடியும்.

இந்த முக்கோணத்தின் உயரத்தை கணக்கிட உதவும் சூத்திரம்

$$AB^2 = BD^2 + AD^2 \text{ ஆகும்}$$

இதே போல நமது ஒளிப்பாதை முக்கோணத்தையும் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால் நம்மிடம் இப்போது AB (1500000 Km) BC அளவுகள் உள்ளன. (BC இரயில் 10 வினாடியில் கடக்கும் தூரம் 24000000 Km) அப்படியானால் ($AD=BC \div 2 = 1200000 \text{ Km}$) இப்போது நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது BD இதே சூத்திரத்தை $BD^2 = AB^2 - AD^2$ என்று மாற்றி இரயில் பெட்டியின் உயரம் $1500000^2 - 1200000^2 = 900000 \text{ Km}$ என்று கண்டு பிடிக்கலாம்.

உள்ளே உள்ள ஒருவருக்கு 900000 கிலோ மீற்றர் உயரம் உள்ள கூரையை அடைய ஒளிக்கு $900000 \div 300000$ (ஒளியின் வேகம்) = 3 வினாடியாகும். ஆக பிளட்பார்த்தில் உள்ள ஒருவருக்கு 10 வினாடி கழிந்திருக்கும் போது உள்ளே உள்ள ஒருவருக்கு 6 வினாடி மட்டுமே கழிந்திருக்கும்.

நிச்சயமாக மேலே உள்ள கணிதக் குறியீடுகளில் கணிதத் தவறுகளோ, சொல்லாட்சித் தந்திரங்களோ, மறைக்கப்பட்ட விடயங்களோ கிடையாது. அவனத்துப் பெளதீகவியலாளர்களும் ஆராய்ந்த ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விசியத்தையே விளக்கியுள்ளோம். அதாவது வேகம் கூடும்பொழுது காலம் குறைகிறது என்பது நிருபணமாகிறது. இரயில் வண்டியின் வேகத்தை ஒளிக்கு நிகராக்குவதன் மூலம் காலத்தை பூச்சிய (0) நிலையை அடையச் செய்ய முடியும். அத்தகைய வேகத்தை அடையும் ஆற்றல் நம்மிடம் இல்லாவிட்டாலும் இறைவன் நபிகள் மூலம் இதை செயற்படுத்தியிருக்கிறான் என்பதை முஸ்லிம்கள் நம்புகின்றனர். நாம்

ஏலவே குறிப்பிட்ட இரயில் வண்டியின் வேகத்தில் ஒரு விண்வெளி வீரரை அனுப்பினால் நூறு ஆண்டுகள் கழித்து அவர் பூமிக்கு திரும்புவாரானால் அவருக்கு 36 வயதே அதிகரித்திருக்கும். காலம் என்பது மனிதர்களாகிய நமக்குதான் அளவிடும் ஒரு அளவுகோல். காலம் சார்பானதினால் நேர விரயம் இன்றி நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவது சாத்தியமே. அப்படியானால் மறுமை ஒரு காலமற்ற வேகமான நிரந்தரமான ஒன்றாகும்.

இங்கு : செய்தி

இயல் : இரண்டு

உலகின் தோற்றும்

'மனிதன் படைக்கப்படுவதற்கு முன் என்ன இருந்தது?' என்று யமனிலிருந்து வந்த தூதுக் குழு ஒன்று நபிகளிடம் கேட்டனர். இச்சம்பவத்தை இமாம் புகாரி பதிவு செய்துள்ளார். இம்ரான் பின் ஹாஸென் அறிவிக்கும் அந்த ஹதீஸ் பின்வரும் விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

1. அல்லாஹ் மட்டும் இருந்தான். அவனுடன் வேறொவும் இருக்கவில்லை.
2. தன்னீரின் மீது தன் சிம்மாசனத்தை அமைத்தான்.
3. அல்லாஹ் தன் நினைவில் (பாதுகாக்கப்பட்ட பேரேரு) அனைத்தையும் பதிவு செய்தான்.
4. வானங்கள் பூமியைப் படைத்தான்.

இப்போது முதலாவது விடயத்துக்கு வருவோம். ஆதியில் அல்லாஹ்வுடன் வேறொவும் இருக்கவில்லை. என்பதன் கருத்து தன்னகத்தே சிம்மாசனமோ வேறு எதுவுமோ இருக்கவில்லை என்பதாகும். இரண்டாவது விடயத்தைப் பொறுத்த வரையில் அல்லாஹ் முதலில் நீரைப் படைத்தான். பின்னர் நீரின் மீது தனது சிம்மாசனத்தை அமைத்துக் கொண்டான். மூன்றாவது அல்லாஹ் பேணையைப் படைத்தான். பின் அதற்கு எழுதும் படி கட்டளையிட்டான். அதன் பின் வானங்கள் பூமியை படைத்தான். ஆனால் முதலில் நீரும் சிம்மாசனமும் இருந்தது. அப்படியானால் அமர்களை எப்போது படைத்தான் என்ற வினா எழும்புகிறது. நீரைப்படைப்பதற்கும் சிம்மாசனத்தைப் படைப்பதற்கும் முன்னர் படைத்தானா? அர்ஷைப் படைப்பதற்கு முன்னர்தான் மலக்குகளை அல்லாஹ் படைத்திருக்க வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் வசனம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

"அர்ஷை சமப்பவர்களும் அதனைச்குழு இருப்பவர்களும் தமது இரட்சகனின் புகழை துதிக்கின்றனர். அவனை அவர்கள் விசவாசிக்கின்றனர். ஏற்கனவே விசவாசித்தவர்களுக்கு பாவமன்னிப்பு தேடுகின்றனர். (அல் முஃமினான் 07)

அர்ஷை மலக்குகள் சமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் மலக்குகள்

அர்ஷ படைக்கப்படுவதற்கு முன் படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தண்ணீர், மலக்குகள், அர்ஷ், எழுது கோல், பேரேடு ஆகியவற்றைப் படைத்த பின் வானங்கள் பூமியைப் படைத்தான்.

‘நமியே சொல்லுங்கள்! பூமியை இரண்டு நாட்களில் படைத்தவனை நீங்கள் நிராகரிக்கின்றீர்களா? அவனுக்கு இணைகளை உருவாக்குகின்றீர்களா? அவன்தான் அனைத்து உலகங்களின் இரட்சகன். அவன் பூமியின் மேற்பரப்பில் மலைகளைப் படைத்துள்ளான். பூமியை விருத்தியாக்கியுள்ளான். நான்கு நாட்களில் அவர்களுக்கு தேவையான உணவையும் திட்டமிட்டுள்ளான். பின்னர் வானத்தை நோக்கிச் சென்றான். அது புகையாக இருந்தது. அவன் வானத்தையும் பூமியையும் பார்த்துக் கூறினான் ‘விரும்பியோ விரும்பாமலோ என்னிடம் வாருங்கள்.’’ அவை நாம் விரும்பி வருகின்றோமெனக் கூறின. அவன் ஏழு வானங்களையும் இரண்டு நாட்களில் படைத்தான். ஒவ்வொரு வானத்திற்கும் அதற்குரிய கட்டளைகளை அறிவித்தான். பூமிக்கு அருகிலுள்ள வானத்தை விளக்குகளால் அழகு படுத்தினோம். அதனைப் பாதுகாப்பாகவும் அமைத்தோம். இது அறிவும் ஆற்றலும் மிக்கவனின் திட்டமிடலாகும்.’’ (புஸ்ஸிலத் 9-12)

அல்லாஹ் இப்பொருட்கள் அனைத்தையும் மனிதனைப் படைப்பதற்கு முன்னர்தான் படைத்தான். மனிதனை அல்லாஹ் படைப்பதற்கு முன்னால் எவ்வாறு இருந்தான். அல்லாஹ் முதன் முதலாக நீரைப் படைத்தான். பின்னர் மலக்குகள், அர்ஷ், கலம், பேரேடு, பூமி, வானம் என்று செல்கின்றது. அதாவது மனிதனைப் படைப்பதற்கு முன் அல்லாஹ் மலக்குகளைப் படைத்தான்.

“மலக்குகளைப் பார்த்து உமது இரட்சகன் பின்வருமாரு கூறினான் “நான் பல நிறங்களை தோற்றுவிக்கவல்ல களிமண்ணிலிருந்து மனிதனை படைக்கப் போகின்றேன்.” (அல் ஹிஜ்ர 28)

மனிதனைப் படைப்பதற்கு முன் ஜின்னைப் படைத்தான்.

“நாம் பல நிறங்களை தோற்றுவிக்கவல்ல மண்ணிலிருந்து மனிதனை படைத்தோம். அதற்கு முன் கடும் சூடான நெருப்பிலிருந்து ஜின்களைப் படைத்தோம்.” (அல் ஹிஜ்ர 27)

அல்குருஅனில் 114 அத்தியாயங்களில் சூறத்துல் இன்ஸான் மனிதனைப் பற்றிக் கூறும் அத்தியாயமாகும். அதன் ஆரம்பத்தில் ‘குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத ஒரு பொருளாக இருந்த காலம்

மனிதனுக்கு ஏற்பட்டுள்ளதா? பல கலவைகள் கொண்ட ‘நுத்பா’ விவிருந்து மனிதனை நாம் படைத்தோம். நாம் அவனை சோதிக்கும் பொருட்டு அவனுக்கு கேள்வியையும் பார்வையும் வழங்கினோம்.” (அல் இன்ஸான் 1-2)

மனிதன் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத ஒரு காலம் இருந்தது. ஆத்தை மண்ணிலிருந்து படைத்தான். ‘லம் யகுன் ஷஷான் மத்கூரன்’ குறிப்பிடும் படியாக இருக்கவில்லை என்ற தொடர் பலவகையான அர்த்தப்பாடுகளைத் தருகின்றன.

1. அல்லாஹ் முதன் முதலாகப் படைத்தது தண்ணீர். பின்னர் மலக்குகள், அர்ஷ், பேனை, வல்ஹான் மற்றும், பூமி, வானங்கள், ஜின், மனிதன் அதற்கு முன் மனிதன் படைக்கப்படவுமில்லை அறியப்படவுமில்லை.
2. ஆத்தை அல்லாஹ் மண்ணிலிருந்தே படைத்தான். “மலக்குகளைப் பார்த்து உமது இரட்சகன் பின்வருமாறு கூறினான் ‘நான் பல நிறங்களை தோற்றுவிக்கவல்ல களி மண்ணிலிருந்து மனிதனைப் படைக்கப் போகின்றேன்.’” (அல் ஹிஜ்ர 28) எனச் சொல்வதற்கு முன் மனிதன் இருக்கவில்லை. அல்லாஹ் மனித உருவத்தைப் படைத்து அதற்குள் ஆண்மாவை ஊதுவதற்கு முன் மனிதன் மண்ணாகவே இருந்தான். குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படியாக இருக்கவில்லை. “அல்லாஹ் விடத்தில் ஈஸாவுக்கான உதாரணம் மண்ணால் அவன் படைத்த ஆதமைப் போன்றதாகும். பின் அவன் அதனைப் பார்த்து ‘ஆகு’ என்றான், அது உருவாகிவிட்டது.” (ஆல இம்ரான் 59)
3. அல்லாஹ் ஆத்தை உருவாக்கும் போது குறிப்பிட்ட காலம் (40 வருடங்கள்) எதுவும் சொல்ல முடியாதபடி களிமண் உருவத்திலே இருந்தான் (ஞாஹ் ஊதப்படும் வரை)
4. நாம் சந்ததி என்ற வகையில் அல்லாஹ் வின் பேராற்றலை நன்கு அறிவோம். அவன் படைப்பதற்குக் காரணம் தேவையில்லை. உதாரணம் சக்கரியாவின் சம்பவத்தை அல்குர்ஆன் குறிப்பிடும் போது “இறைவா! எனது மனைவி குழந்தைப்பேறு இல்லாதவளாக இருக்கும் போது நான் வயோதியப் பருவத்தை எட்டி விட்ட நிலையில் எனக்கு எப்படிக் குழந்தை கிடைக்க முடியும்? அதற்கு அவர் உமது இரட்சகன் அவ்வாறு தான் கூறினான். அது எமக்கு எளிதான் விடயம். குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படியாக நீ இல்லாத நிலையில் உம்மை இதற்கு முன் நான்தான் படைத்தேன்.” (மர்யம் 8-9) இந்த வசனம் அல்லாஹ் வின் பேராற்றலை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. ஆனால் உறுதியான கருத்து என்னவெனில் அல்லாஹ், நீர், மலக்கு, அர்ஷ், பேனை, வானங்கள், பூமி, ஜின், தாவரம், கடல், ஆகியவற்றை மனிதனைப் படைப்பதற்கு மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன் படைத்தான் என்பதாகும். அக்காலத்தில் மனிதன் என்று அழைக்கப்பட யாரும்

இருக்கவில்லை.

அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (நழி) அவர்கள் அறிவிப்பதாவது “ஆதத்திற்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜின் வர்க்கம் இருந்தது. அவர்கள் இரத்தம் சிந்தி வாழ்ந்தார்கள். உடனே அல்லாஹ் மலக்குகளின் ஒரு பட்டாளத்தை அனுப்பினான். அவர்கள் ஜின் வர்க்கத்தினரை கடல்களின் மத்தியில் உள்ள தீவுகளிற்கு விரட்டினர். மற்றொரு அறிவிப்பின் படி அல்லாஹ் வானங்கள் பூமியில் மலக்குகள் ஜின்களை படைத்த போது மலக்குகளை வானத்திலூம், ஜின்களை பூமியிலூம் வசிக்கும்படி கூறினர். ஆரம்பத்தில் நீண்ட காலம் அவர்கள் இறைவனை வழிப்பட்டனர். பின்னர் ஜின்களுக்கு மத்தியில் போட்டியும் பொறாமையும் உருவாகியது. அவர்களில் சிலர் படுகொலைகளையும் செய்தனர். அல்லாஹ் பின்னர் மலக்குகளை அனுப்பினான். அவர்கள் ஜின்களை தீவுகளுக்கும் கணவாய்களுக்கும் விரட்டியடித்தனர்.

சில அல்குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் ஆதமுடைய சந்ததியினர் எதுவென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியாத உயிரணுவாக இருந்தனர். அது கண்களால் காணமுடியாத மிக நுண்ணிய பொருள் என்பதனால்தான் அல் குர்ஆன் ‘லம்யக்கு ஷஷ்யன் மத்கூரன்’ என்று பாவித்துள்ளது என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் இதற்கு மாற்றமாக அல் குர்ஆனில் வரும் ஆயத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. அதில் உயிரணு பற்றி வந்துள்ளது. “நீங்கள் செலுத்தும் இந்திரியத்தைப் பற்றி என்ன கருதுகின்றீர்கள்? ! நீங்கள் படைக்கின்றீர்களா அல்லது நாம் படைக்கின்றோமா? ! (அல் வாக்கியா 58-59) உயிரணு குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக இருக்கவில்லை. அல்லாஹ் ஆதத்தின் முதுகந் தண்டிலிருந்து வாக்குறுதி எடுத்தான். அவருடாக அவரது சந்ததியை எப்படி படைத்தான்? எப்படி அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார். எப்படி அவர்களுடன் பேசினான் என்ற கேள்வி எழுகிறது. “மனிதன் எதன் மூலம் படைக்கப்பட்டான் என்பதை அவதானிக்கட்டும். அவன் உணர்ச்சியோடு வெளியேறும் நீரிலிருந்து படைக்கப்பட்டான். அது முள்ளந்தண்டுக்கும் நெஞ்செலும்புகளுக்கும் இடையிலிருந்து வெளியேறுகின்றது.” (அத்தாரிக் 5-7)

ஆதத்தின் சந்ததிகள் அனைவரும் அவருடைய உயிரணுவில் அடங்கியிருந்தனர். பின் அது ஹவ்வாவின் கருவறைக்குள் செலுத்தப்பட்டு அவர்கள் கர்ப்பமாகி பிரசவிக்கின்றனர். “உம்மைப் படைத்த உமது இரட்சகனின் பெயரால் ஒது! அவன் கருவற்ற சினைமுட்டையிலிருந்து மனிதனைப் படைத்தான்.” (அல் அலக் 1-2) மனித இனத்தின் அடிப்படையே உயிரணுதான். ஹவ்வாவின் கருவறையில் ஆதம் அதனை செலுத்தினார். ஒவ்வொரு முறையும் கறுவற்ற போது ஆண், பெண் என

இரட்டைக் குழந்தைகளையே பெற்றனர். பின் முதற் சூலில் கிடைத்த ஆண் குழந்தை இரண்டாம் சூலில் கிடைத்த பெண் குழந்தைக்கு மனம் முடித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலமுறை சூல் கொண்டு ஹவ்வா மனித சந்ததியினைப் பெருக்கினார். “ஆதமின் மக்களின் முதுகந்தண்டிலிருந்து அவர்களின் சந்ததியினரை உமது இரட்சகன் எடுத்து அவர்களுக்கே அவர்களை சான்றாக ஆக்கி நான் உங்கள் இரட்சகன் இல்லையா? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள் ஆமாம். நீதான் எமது இரட்சகன். நாம் சான்று பகர்கின்றோம் என்று கூறினர்” ஆனால் முதல் மனிதன் அதாவது மனித இனத்தின் தந்தை மலக்குகளின் மகாநாடு நடைபெறுவதற்கு முன் படைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆதந்தை எவ்வாறு படைத்தான் என்பதையும் இறைவனின் வார்த்தைகள் இல்லாமல் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் ஆதந்தை படைக்கும்போது நாம் யாரும் படைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

இப்போது மலக்குகளின் சபையில் நடைபெற்ற மகாநாட்டின் பக்கம் கவனத்தை திருப்புவோம். மலக்குகளைப் பார்த்து உமது இரட்சகன் “நான் பூமியில் கலீபாவைப் படைக்கப் போகின்றேன்.” என்று கூறினான். அதற்கு அவர்கள், நாம் உன் புகழைத்துதித்து உன்னை புனிதப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது அதில் சீர்கேடுகளைத் தோற்றுவித்து இரத்தம் சிந்தக்கூடியவனையா படைக்கப் போகிறாய்? என்று கேட்டனர். அதற்கு இறைவன் “ உங்களுக்குத் தெரியாதவற்றை நான் நன்கு அறிந்துள்ளேன் என்று கூறினான். (அல்பகரா 30) இம்மாநாட்டில் இரண்டு தரப்பினர் கலந்து கொள்கின்றனர். ஒன்று சிருஷ்டி கர்த்தா, அடுத்து அவனுக்கு மாறுசெய்யாத மலக்குகள். மகாநாடு மலக்குகளின் சபையிலதான் நடைபெறுகிறது. மகாநாட்டின் தலைப்பு; மனிதனைப் படைத்தல், அதற்கான தீர்மானம், அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம், அவருக்கான வரவேற்பும் உபசாரமும், பின் பூமிக்கு பிரதிநிதியாக அனுப்பிவைத்தல் பற்றியதுமாகும்.

களிமண் நீர்த்தன்மை நீங்கும்போது ஒட்டும் தன்மை உள்ளதாக, பிசுபிசுப்பாக மாறுகிறது. பின்னர் கறுப்பு நிறமாகி துறவாசம் வீசும் ‘ஹமான் மஸ்னான்’ என்ற நிலைக்கு வருகிறது. இது பற்றி சூறத்துல் ஹிஜர் 35-36 வரை கூறுகிறது. இது முதல் மனித உருவாக்கம் பற்றிய செய்தியாகும். இதற்குப் பின் ரூஹா உனதப்படுகிறது. மனிதன் உருவாகிறான். அதற்குப் பின்னர் இரண்டாம் கட்டம். இது தூய நீராகும். இது ‘மனி’ என்று அழைக்கப்படும். நுத்பா என்பது பூரித்த அண்டமாகும். இது கருப்பைச் சுவரில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

அல் குர்ஆன் மனித உருவாக்கம் பற்றி பல்வேறு தகவல்களைத்

தருகின்றது.

“அற்ப நீர்த்துளியிலிருந்து உங்களை நாம் படைக்கவில்லையா?” (77:20)
“நிச்சயமாக வானங்களும், பூமியும் முதலில் இணைந்திருந்தன என்பதையும், இவற்றை நாமே பிரித்தமைத்தோம் என்பதையும், உயிருள்ள ஒவ்வொன்றையும் நாம் தண்ணீரிலிருந்து படைத்தோம் என்பதையும் இறை மறுப்பாளர்கள் பார்க்கவில்லையா? இவற்றைப் பார்த்தும் அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ள வில்லையா?” (21:30)

இவை ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்ல. இத்தகவல்களை அனுகுவதில் ஒரு கோட்பாடு இருக்கிறது என்பதை இந்த வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன. இந்த விஞ்ஞான முறைமை அனைத்து வசனங்களையும் ஒன்றாக சேர்த்தே நோக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது முதல் ஆதம் அவர்களின் படைப்பு. அவரிலிருந்து அவரது சந்ததி உருவாக்கம் பற்றிய கருத்தைத் தருகின்றது. ஆதம் ஹவ்வாவுடனான உடலுறவு அதிகரிக்க அதன் அடையாளமாக மனித உற்பத்தி நடைபெறுகிறது.

எதுவுமில்லா நிலையிலிருந்து அல்லாஹ் ஆதமைப் படைத்தான் “யாதொரு பொருளுமாக இல்லாதிருந்த அவனை நிச்சயமாக நாம் முன்னர் படைத்தோம் என்பதை மனிதன் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டாமா?” (மரியம் 67) மண்ணுடன் நீர் சேர்க்கப்படுகிறது. களிமண்ணாக அது மாறுகிறது. அது கறுப்பாகவும் நாற்றமாகவும் மாறுகிறது.

“மனிதர்களே! ஒரு ஆணிலிருந்தும் ஒரு பெண்ணிலிருந்தும் நாம் உங்களைப் படைத்தோம். நீங்கள் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்காக கோத்திரங்களாகவும் கிளைகளாகவும் ஆக்கினோம். உங்களில் மிகவும் சிறந்தவர் தக்வா உள்ளவரே. அல்லாஹ் நன்கறிந்தவனாகவும் நிபுணனாகவும் இருக்கிறான். (அல் ஹஜ்ராத் 13)

ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு முன்பு இன்னும் பல ஆதம்களை அல்லாஹ் படைத்துள்ளான் என்றும் சில அறிவிப்புக்கள் வந்துள்ளன. இமாம் ஜாஃபர், இப்னு அறபி, பல்கி போன்ற அறிஞர்கள் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். பரிணாமவாதிகள் கூறுகின்ற கருத்துக்களோடு இவற்றை தொடர்புபடுத்தியும் நாம் அனுக முடியும். ஆதம் (அலை) அவர்களை பல ஆண்டுகளாக உருவாக்கியதாகவே இல்லாமிய தொன்ம நம்பிக்கை கூறுகின்றது. அறிவு வழங்கப்பட்ட, கருவிகளைக் கையாளத் தெரிந்த மனிதனின் தோற்றம் அதற்கு முன்னைய பல்வேறு கட்டங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியாக தோன்றியிருக்கவும் முடியும் என்பதையே இவை

சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஆதம் என்ற படைப்பு முறை தனியாக நோக்கப்படக்கூடியதே. அவ்வாறே ஆதத்திலிருந்து ஹவ்வாவைப் படைத்தமை இரண்டாம் கட்டமாகக் குறிக்க முடியும். ஹவ்வா என்ற தாய்வழியில் மனித சமூகம் தோற்றம் பெற்றதை மூன்றாம் கட்டமாக வைத்து ஆராயவும் முடியும் என சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

ஆதம் (அலை) அவர்களின் படைப்பு பல கட்டங்களைக் கொண்டது என்று பொருள் கொண்டால் மட்டுமே இன்று கண்டுபிடிக்கப்படும் மனித ஏச்சங்கள், தொல்லுயிர் படிவங்கள் பற்றிக் கூறப்படும் கால அளவுகளோடு பொருத்தி விளங்க முடியும் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆகம் (அலை)

“ஆரம்பத்தில் ஒன்றாக இருந்த வானங்களையும் பூமியையும் நாமே பிரித்தோம்.” உயிருள் ஒவ்வொன்றையும் நீரிலிருந்து படைத்தோம். உலகில் முதல் மனிதன் ஆகத்தை மண்ணிலிருந்து படைத்தோம் என்று அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது.

பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னான் நடசத்திரங்கள் தோன்றின. அதற்குப் பின் ஞாயிற்றுத் தொகுதி உருவாகியது. அதன் பின் சூரியனிலிருந்து பூமி பிரிந்து தனித்தியங்க ஆரம்பித்தது. ஆரம்பத்தில் பூமி உண்மைக இருந்தது. பின்னர் குளிரடைந்தது. இதைப் புவியியலாளர் பணியுகம் என அழைக்கின்றனர். பணியுகத்தை மூன்று காலகட்டங்களாக வகுக்க முடியும். இவ்வாறு தோன்றிய பூமியின் தென்பகுதியை கோண்டவானா என்று அழைக்கின்றனர். இதில் தென்னமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா, இந்தியா, அவஸ்திரேலியா, இலங்கை, அந்தாட்டிக் போன்ற பகுதிகள் ஒன்றாக இருந்தன. அப்போது கடற்கோள் ஏற்பட்டதால் சில பகுதிகள் அழிந்தாலும் அவஸ்திரேலியா, ஆபிரிக்கா, இந்தியா, இலங்கை ஒன்றாகவே இருந்தது. இதனை விஞ்ஞானிகள் வெலமுரியா கண்டம் எனப் பெயரிட்டனர். இந்த வெலமுரியா கண்டமும் கடற்கோளால் அழிக்கப்படவே அவஸ்திரேலியா ஆபிரிக்கா பிரிந்து விட்டது.

இக்கடற்கோளை நூற்று (நோவா) காலத்தின் வெள்ளப்பெருக்கோடு தொடர்பு படுத்தி நேர்க்க முடியும். அதாவது நூற்று அவர்களின் காலத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கினால் வெலமுரியாக் கண்டம் கடலுக்குள் மூழ்கியதாகக் கொள்ள முடியும். இந்தவெள்ளம் கி.மு 2384 இல் ஏற்பட்டதாக சில வரலாறு கூறுகின்றன. இதன் பின்பு ஒரு கடற்கோள் அனர்த்தம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் பின்னர் எஞ்சிய பகுதிகள் குமரிக் கண்டம் என அழைக்கப்பட்டது.

இக்குமரிக் கண்ட காலத்தின் போதுதான் இந்தியாவும் இலங்கையும் பிரிவு கண்டது. இலங்கையையும் இந்தியாவையும் பிரித்த ஆறு பங்றுளி (பலதுளி ஆறு) என அழைக்கப்படுகிறது. இந்திய வரலாற்றாசிரியர் சி.கந்தையாப்பிள்ளை முதல் இரு தமிழ்ச் சங்கங்களும் இலங்கையில் இருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார். இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமி,

வட்டெழுத்து கல்வெட்டுக்களை தனது கூற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். விவசாய யுகத்தில் மனிதன் ஆடு, மாடுகளை எடுத்துக் கொண்டு குகைகளை விட்டு ஆற்றுப் படுகைகளை அடைந்து விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதற்கு இச்சுழல் உதவியாக இருந்தது.

ஆத்தையும் அவர் மனைவி ஹவ்வாவையும் படைக்க எங்கு மண்ணெடுத்து படைக்கப்பட்டதோ அதே பூமிக்கு அவர்களை அனுப்பி வைத்ததாக அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. உலகிலே நீரிலிருந்து பரிணாமம் பெற்று உயிரினங்கள் தோன்றி அதில் கற்கால மனிதன், குரங்கினம் உற்பத்தியாகிய இடமாகவும் காலகட்டமாகவும் குறிப்பிடப்படும் தென்னிந்தியா மற்றும் இலங்கை ஆகிய பிராந்தியங்களில்தான் வேறொரு கிரகத்திலிருந்து அல்லது சுவனத்திலிருந்து மனிதன் இங்கு வந்து சேர்ந்ததாகக் கூறப்படும் நம்பிக்கையும் காணப்படுகின்றது. பரிணாமவியலார்கள் கற்கால அறிவுபடைத்த மனிதனை அறிவுக் குறுக்கு எனக்குறிப்பிடுகின்றனர். அல்குர்ஆன் முதல் மனிதன் ஆதமைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவனுக்கு அனைத்துப் பெயர்களையும் கற்றுக் கொடுத்தான் என்று கூறுகின்றனது. எனவே அறிவு வழங்கப்பட்ட ஆக்மும் கற்கால மனிதனும் இவ்விடத்தில் பொருந்திப் போவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

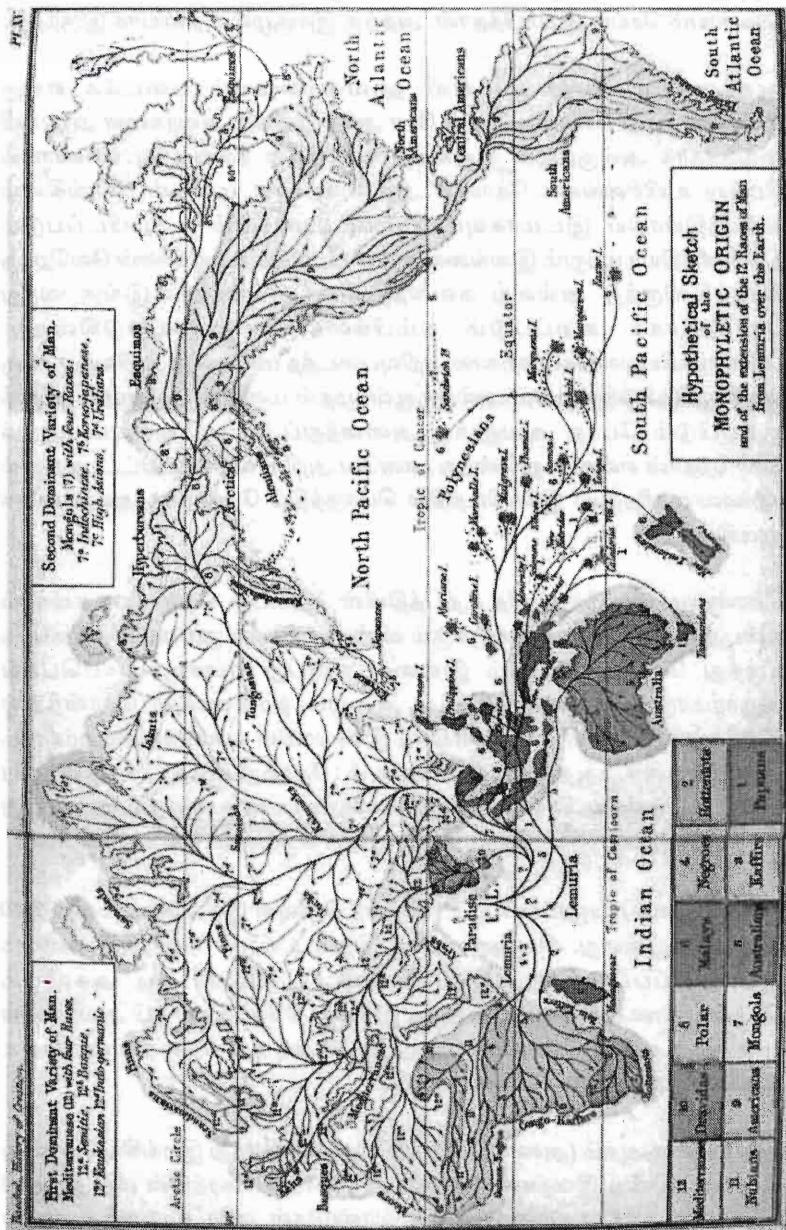
தொன்மை வாய்ந்த மனித உற்பத்தியின் ஆரம்பம் வெஸுரியா கண்டம் என்பது மத, தத்துவ வாதிகளுக்கும் விஞ்ஞானிகளுக்குமிடையில் எவ்வித கருத்து வேறுபாடுகளும் இல்லை என்பது எமக்கு மிகப்பெரிய ஆதாரமாகும். சுவனத்திலிருந்து ஆதமும் ஹவ்வாவும் செரன்தீபில் இறக்கப்பட்டார்கள் என்றே எல்லா இல்லாமிய வரலாற்றாசிரியர்களும் கூறுகின்றனர். ஆதமும் ஹவ்வாவும் தோற்றுவித்த சந்ததியினரே வெஸுரியாக் கண்டத்தின் பல பகுதிகளிலும் பரவி வாழ்ந்துள்ளனர். இது பற்றி கிறிஸ்தவ மதவாதிகளும் ஏகோபித்த கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

ஆதம் (அலை) அனுப்பப்பட்ட செரன்தீபிலுள்ள இந்த ஆதம்மலை 7360 அடி உயரமுள்ளது. சில நூல்களின் இதன் உயரம் 7420 அடி எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது 74 அடி நீளமும் 24 அடி அகலமும் கொண்டதான் உச்சியை உடையது. இத்தளத்திலே ஆதம் நபி அவர்களின் பாத அடையாளம் காணப்படுகிறது. இது 5 அடி 4 அங்குல நீளமும் 2 அடி 6 அங்குல அகலமும் கொண்டதாகும்.

ஆதம் மலை ஆதம் (அலை) அவர்கள் விண்ணிலிருந்து இறங்கிய பொழுது செரன்தீப் என்ற இலங்கையிலுள்ள ஒரு மலைச்சிகரத்தின் மீது இறங்கி அங்குள்ள ஹக்கா பாறையில் பல்லாண்டுகள் ஒரே நிலையில் நின்று

ஏன்ஸ்ட் ஹைகல் (Ernst Haeckel) 1884 இல் வரைந்த
மனிதனின் குடிப்பெயர்ச்சி வரைபடம்

PLATE

Reproduced by Courtesy,

1884 இல் ஹெகல் வரைந்த இவ்விளக்கப் படம் ‘லெஸுரியா’ என்றழைக்கப்படும் கண்டத்திலிருந்து ஆதி மனிதன் தோன்றி உலகின் பிற தேசங்களுக்குப் பரவியதை விளக்குகின்றது. காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட கடற்கோள்களால் இக்கண்டம் இந்து சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டது. மனிதர்களின் நிறம், மண்டையோடு மற்றும் மூணயின் அமைப்பு, தலைமுடி, மொழி வேறுபாடு போன்று பல்வேறு தனித்துவங்களை அடிப்படையாகச் கொண்டு ஹெகல் அவர்கள் மனித சமூகத்தை 12 இனக் குழுமங்களாகச் சித்தரிக்கும் மனிதக் குடும்ப தொடரைக் காட்டுவதாக இவ்வரைபடம் அமைந்துள்ளது.

சார்ளஸ் டார்வின் ஆபிரிக்க மற்றும் லத்தீன் நாடுகள் நோக்கிப் பயணித்து ஆய்வு செய்து உயிரின் தொடர்ச்சி ஆபிரிக்காவிலிருந்து தோன்றியது என்று கூறும் போது, ஹெக்கல் ஆசிய, கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு சுற்றுப் பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு ஆய்வுகூடங்களை அமைத்து பல பெளதீகீ, உயிரியல் ஆய்வுகளை செய்துள்ளார். இதில் இலங்கை, இந்தோனேவிய நாடுகள் அடங்குகின்றன. அதில் குறிப்பாக இலங்கையில் அவர் தங்கியிருந்து மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சி அனுபவங்களைப் பற்றி ‘A Visit to Ceylon’ எனும் பெயரில் ஒரு தனியான நூலையே எழுதியுள்ளனமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு தாப்பட்டுள்ள வரைபடத்தில் இலங்கையின் மேற்குப் பாகத்தில் மறைந்து போன ‘லெஸுரியா’க் கண்டத்தை அடையாளப் படுத்தியிருப்பதுடன் இலங்கையர்களால் குறிக்கப்படும் ‘பரலோகம்’ என்ற சொல்லை ‘Paradise’ என்றும் குறித்துள்ளார்.

இறைவனை இராஞ்சினார் என்றும் அதுவே ஆதம் மலை என்றும் அதில் அவர்களின் பாதச்சவடு பதிந்திருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக அண்ணல் நபி (ஸ்ல்) அவர்களின் ஹதீஸ் இருக்கிறது. இதன் உயரம் 7351 அடி. இதில் 74 அடி நீளமும் 24 அடி அகலமும் உள்ள தளம் இருக்கிறது. அதில் மனிதனின் பாதம் போன்ற குழி ஒன்று உள்ளது. அதன் நீளம் 5 அடி 4அங்குலம் அகலம் 2 அடி 6 அங்குலம் இதுவே ஆதம் (அலை) அவர்களின் பாதச்சவடு ஆகும். (பக்கம் 632, 2001 சமூகங்களும் வரலாறுகளும் - மல்வானை ஒப்பந்தம், 10 ஆம் ஆண்டு), (இஸ்லாமிய கலைக்களாஞ்சியம் தொகுதி-1, அப்துல் ரஹீம், யுனிவர்ஸல் பட்ஸிகேசன் சென்னை, முதற்பதிப்பு 1976.)

ஆதம் (அலை) அவர்களின் பாதம் பதிந்திருக்கும் பாறை ‘ஹக்கா’ (ஹக்கலை) என்றும் ஆதம் (அலை) அவர்கள் இந்த இடத்தில் ஓற்றைக் காலில் நின்று தன் பாவம் பொறுக்க வேண்டித் தவம் இருந்ததால் கூவடு உண்டாயிற்று என்றும் இஸ்லாமியத் தொண்மங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தச் செய்தி ஆதாராட்சுவமான ஹதீஸிலும் காணப்படுகிறது.

ஆதம் (அலை) அவர்கள் இந்தியாவின் தென்பகுதியிலுள்ள செரந்தீபில் (இலங்கை) இறங்கினார்கள் என்று இப்னு அப்பாஸ், இப்னு உமர், அபுஹாறைரா, அவி ஆகிய ஸஹாபாக்கள் அறிவித்துள்ளனர். இமாம் தபரானி இந்த ஹதிஸ்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார். பேராசிரியர் மஹ்முத் ஷாகிர், கலாந்தி ஷவ்கி அழு கலீல், வரலாற்று ஆய்வாளர் சாமி பின் அப்துல்லாஹ் போன்றோர் தமது வரலாற்று ஆய்வு நூல்களிலும் வரைபட நூல்களிலும் தெளிவாக உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். இப்னு பதுதா, இப்னு கதீர், தாஃபாபி, தபரி, அல் யாஃபாபி, இப்னு அஸாக்கீர், அபுல் பரஜ் அல் அஸ்பஹானி, மஸ்ஜிதி போன்ற புகழ்பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியர்களும் ஆதம் (அலை) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டதாகவே தமது நூல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

ஆதம் சிகரத்திற்கு செலுக்மாணோ, சமஸ்தகூடம், சமநிலம் என்று பெயர்களும் உண்டு என்று ஹார்ஷி என்பவர் கூறுகிறார். இப்னு குர்தாக்டே என்ற பாரசீகப் பயணி செரந்தீப் எண்பது பரசங்கு நீள அகலமுடையது என்றும் பூவுலக சொர்க்கத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஆதமின் முதல் காற்கவடு பதிந்த மலை அங்கோதான் இருக்கிறது என்றும் அந்த மலையில் கற்றாளை, மிளகு, பலவகை நறுமணப்பொருட்கள் கிடைக்கின்றன என்றும் மலைக்கு அருகில் மாணிக்கக் கற்களும் பிற இரத்தினங்களும் கிடைக்கின்றன என்றும் மலை உச்சியில் ஆதாம் ஒரே ஒரு காலடி வைத்தார் என்றும் அங்கிருந்து மின்னல் போன்று தீக்கொழுந்து இடையறாது மேலெழுவதாக இந்தியர் சொல்வதாகவும் 'வழிகளும் அரசுகளும்' என்ற அவரது நூலில் (கி.பி 844-848) எழுதுகிறார்.

ஆதம் மலைக்கு காலி மலை என்று மற்றொரு பெயருமுண்டு. இதன் கீழ்ப்பகுதியில் அமைந்திருக்கும் ஒரு குகையின் முகப்பில் 'மனித குலத்தின் தந்தை' என்று பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்றும் இருக்கிறது. இது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மன்னர்களால் வைக்கப்பட்டது என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

முஸ்லிம்கள் இம்மலையினை இன்றும் பாவா ஆதம் மலை என்றே அழைக்கின்றனர். அரபியில் ஜபல் ஆதம் என்று அழைக்கிறார்கள். இந்துக்கள் இதனை சிவனெனி பாதமலை என்றும் பெளத்தர்கள் இதனை சமன மலை என்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆதமின் சிகரம் (Adam's Peak) என்றும் அழைக்கின்றனர். இம்மலையின் சமஸ்கிருதப் பெயர் 'ஹோஹன' என்பதாகும். இம்மலையினை போர்த்துக்கேயர் பைக்கோடி ஆதம் என அழைக்கின்றனர். இம்மலை மஸ்கெலிய மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. இம்மலையில் ஏறுவதற்கு இரத்தினபுரியில் இருந்து ஒரு வழியும், மஸ்கெலியாவில் இருந்து ஒரு வழியும் காணப்படுகிறது. இம்மலையின்

பண்டைய தமிழ்ப் பெயர் சுவர்கா ரோக என்பதாகும். பண்டைய கிறிஸ்தவர்கள் இம்மலையை வழிபட்டு வந்துள்ளனர். மத்திய கிழக்கு வாசிகளோடு இந்தியா, சீனா, ஜப்பான், பர்மா, ஸ்பெய்ன், ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் இம்மலையைத் தரிசிக்க மக்கள் வந்துள்ளனர். இப்னு பதுதா இங்கு வருவதற்கு சமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் மார்க்கோ போலோ இங்கு வந்து இம்மலையில் ஏறி தரிசித்துள்ளார். இப்னு பதுதா இம்மலையில் ஏறி இறங்கியது 1344 இல் ஆகும்.

இம்மலையின் அடிவாரத்தில் “ஸ்கந்தா” எனும் பெயர் கொண்ட குகையொன்றும் நீருற்றுமுள்ளது. இம்மலையின் அடிவாரத்தில் கருங்கல்லில் அறுபு மொழியில் சில வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாசகம் ‘இவர் மனிதனின் ஆதித்தந்தை. இவரை இறைவன் ஆசீர்வதிக்கட்டும்’ என்பதாகும். பாவா ஆதம் (அலை) பற்றி பார்சீக்க கவிஞர் ஒருவர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

9 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் வாழ்ந்தவரான சலைமான் எனும் தேச சஞ்சாரி இம்மலையைத் தரிசித்தது மட்டுமல்லாது இம்மலை பற்றி குறிப்புக்களையும் எழுதிவைத்துள்ளார். இவரது குறிப்புக்களின் படி இம்மலையில் சிவப்பு மாணிக்கம் கிடைத்ததாக அறிய முடிகிறது.

இவருக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்துள்ள அழு சையது எனும் எழுத்தாளரும் இம்மலையின் மாணிக்கக் கற்கள் பற்றியும் வாசனைத் திரவியங்கள் பற்றியும் எழுதியுள்ளார்.

ஆயிரத்தோர் இரவுக்கதையின் (அல்பு வைலா வலைலா) ஆசிரியர் சிந்துபாத் தனது ஏழாவது கடற் பிரயாணத்தின்போது இலங்கையைத் தரிசித்தாகவும் அத்தரிசிப்பின் போது மிக உயர்ந்த சிகரத்தில் ஏறியதாகவும் அங்கு அவர் சிவப்பு மாணிக்கம், வாசனைத்திரவியங்களை கண்டதாகவும் எழுதியுள்ளார்.

உயர்ந்த சிகரம் என இங்கு அவர் குறிப்பிடுவது ஆதம் மலையே. சீன வரலாறுகளில் ஆதம் மலை பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இம்மலையில் பதிந்துள்ள பாதத்திலுள்ள பெருவிரலையும் அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள விரலையும் பெயர்த்தெடுத்துச் சென்று சீனாவில் உள்ள சைத்துரான் என்னும் நகரில் உள்ள கோயிலில் வைத்து பூஜிக்கிறார்கள்.

மஸ்ஜிதுள்ள நபவியில் ஒருநாள் நபிகள் நாயகம் அமர்ந்திருந்து இந்தியாவின் தென் திசையில் இருந்து ஆதி இஸ்லாத்தின் தென்றை நான் உணர்கிறேன். எனக் கூறியுள்ளார்கள். இது செரன்தீப் ஆகிய

இலங்கையையும் ஆதம் நபி அவர்களின் முதல் வாழ்விடத்தையுமே சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

இப்பு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் கலீபா அலி (ரழி) அவர்களும் ஆதம் நபி அவர்கள் முதன் முதலில் இறங்கிய இடம் செரன்தீபில் உள்ள ஆதம் மலையே எனக் கூறியுள்ளார்கள். இருவரும் செரன்தீபு என்ற சொல்லையே பாவித்துள்ளனர். கி.பி 956 இல் இலங்கை வந்த மஸ்ஞாத் (றஹ்) அவர்கள் ஆதம் நபி அவர்கள் இலங்கையிலுள்ள “பூஸ்” எனும் மலையிலேயே அடங்கியுள்ளார்கள் எனக் கூறியுள்ளார்.

ஈரானியக் கவிஞர் அஷ்ரப் மகா அலக்சாண்டர் கி.மு 300 இல் பொலினஸ் என்ற தத்துவ ஞானியுடன் இம்மலையில் ஏறினார் என்றும் தனது கப்பவிலுள்ள பெரும் சங்கிலிகளைக் கொண்டு வந்து இம்மலையில் ஏறுவதற்கு உதவி செய்தார் என்றும் றர் ஸ்காபி என்பவர் “எரித்தியக் கடவின் பெரிப்ரூஸ்” என்ற நூலில் கூறியுள்ளார்.

“ஆதம் (அலை) ராஹூன் எனுமிடத்தில் இறக்கப்பட்டார்” - என்று ஹதீலில் குறிப்பிடப்படும் றாஹூன் - ருகுனு ரட்டையாகும்.

கி.பி. 833 இல் வாழ்ந்த பைஹுக்கி (றஹ்) அவர்கள் “ஆதம் நபி அவர்கள் செரன்தீப் ஆகிய இலங்கையிலேயே இறக்கப்பட்டார்” என்ற ஹதீஸை பதிவு செய்துள்ளார்.

கி.பி 1332 இல் இலங்கையை தரிசித்த தேசாந்திரி சேர் ஜோன் மாண்டர்வில் என்பவர் ஆதமும் ஏவாரும் இம்மலையிலேயே வாழ்ந்ததாகவும் ஏவாள் இறந்ததும் ஆதம் ஏவாளின் மரணத்தை இட்டு துக்கம் கொண்டதாகவும் கூறுகின்றார்.

கி.பி. 832 இல் பிறந்த தபரி என்ற இஸ்லாமிய வரலாற்று ஆசிரியர் ஆதம் (அலை) இலங்கையிலேயே இறக்கப்பட்டதாக கூறியுள்ளார். இலங்கைக்கு வந்த தேச சஞ்சாரிகளில் இப்பு பதூதா மிகவும் முக்கியமானவர். இவர் 1344 இல் ஆபிரிக்காவின் தனஜீர் எனும் இடத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தார். கி.பி 942 இல் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து ஆதம் மலையைத் தரிசித்து இங்கேயே காலமான இமாம் அடு அப்துல்லாஹ் என்பவருடைய சமாதியைத் தான் தரிசித்ததாகவும் அவர் எழுதியுள்ளார்.

மேலும் தப்ஸீர் பைளாவீ, தப்ஸீர் காலீஸ் போன்ற எல்லா குர்ஆன் விளக்க நூல்களும் ஆதம் நபியவர்கள் சரன்தீபு எனுமிடத்திலுள்ள நூத் எனும் மலையின் மீது இறங்கினார்கள் எனக் கூறுகின்றனர்.

இமாம் இப்னு ஹரிகர் அவர்கள் தூஃபா என்ற நூலில் சரண்தீவிலிருந்து ஆகம் நபி இறங்கியதாகவும் நாறபது முறை மக்காவிற்கு நடந்து வந்ததாகவும் கூறுகிறார். பக்தாதிலிருந்து முகைதீன் அப்துல் காதர் அவர் இம்மலையைத் தறிசித்து விட்டு இப்போதுள்ள தப்தர் ஜெயிலானி மலையில் ஒய்வெடுத்ததாக ஒரு வரலாறுண்டு.

நான்காவது கல்போ அலி (ரவி) ஒரு நாள் தனது தோழர்களை நோக்கி இந்தியாவில் வாசனைத் திரவிய மலை இருக்கிறதே இதற்கு காரணம் என்ன என்று வினவினார்கள். அதற்குத் தோழர்கள் தெரியாது என்று கூறினர். ஆதம் (அலை) அவர்கள் பூமிக்கு அனுப்பப்பட்ட போது அவர்களது உடலில் சுவர்க்கத்தின் இலைகள் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவைகள் காற்றில் அடிப்பட்டு கீழே வந்தன. கீழே வரும் போது அவை எந்த மரத்தில் போய்ப்பட்டுக் கொண்டனவோ அம்மரங்கள் மனம் பெற்று விட்டன எனக்கூறி இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் வாசனைத்திரவியங்கள் விளைவதற்கு இதுவே காரணம் எனவும் குறிப்பிட்டார்கள்.

ஆதம்-ஏவாள் வாழ்ந்த 'சவனம்' பூமியில்தான் இருந்தது என்று கூறும் யூத, கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் அவர்கள் இருவரும் சவனத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதைக் குறியீட்டு நிகழ்ச்சியாகக் கொள்கின்றனர். ஆதமும் ஏவாளும் சவனத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றால் அவர்கள் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர் என்று பொருளாகும். அவர்கள் கள்ளங்கபடம் அற்றவர்களாக இருந்ததால்தான் இத்தகைய இன்ப வாழ்க்கை அவர்களுக்கு வாய்த்தது. இறைவன் உண்ணக்கூடாது என்று ஆதாம் ஏவாளைத் தடுத்த கனி, அறிவுக்கனி. அதை உண்டதால்தான் அவர்கள் தங்கள் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை இழந்தனர். அதனால் அவர்கள் நிர்வாணத்தை உணர்ந்தனர். அறிவின் விளைவாக பாவங்களும் துன்பங்களும் உண்டாயின. ஆதாமும் ஏவாளும் சொர்க்கத்தை இழந்தனர் என்பதன் பொருள் இதுதான் என்று யூத, கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். எதேனிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட ஆதாம் பூமியில் வாழ்ந்த இடம் இலங்கை என்று அலக்ஸாந்திரியாவில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவக் குரு யூட்டிஷியஸ் என்பவர் கி.பி 864 இல் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவன் ஆதாம் அவர்களை செரந்தீபிலும் ஏவாளை ஜித்தாவிலும் இறக்கியதாக இல்லாமய அறிஞர்கள் சிலர் கருதுகின்றனர். செரந்தீப் என்பது இலங்கையைக் குறிக்கும். அலி (ரஹி) அவர்கள் ஆதம் (அலை) இந்தியாவில் இறங்கினார்கள் என்று கருதுகிறார்கள்.

இப்னு அப்பாஸ் கூறியதைப் போன்று இப்னு ஜாபைரும் ஹகமும்

இறைவன் முதன் முதலாக மனிதனை இறக்கியது இந்தியாவில்தான் என்கின்றனர்.

'தஜ்னா' என்ற பெயர் பெற்ற இந்தியாவில்தான் ஆதம் (அலை) இறங்கினார்கள் என்று அப்பாஸ் (ரஹி) கூறியதாக ஜலாலுத்தீன் சுடூத்தி குறிப்பிடுகிறார். புகாரியின் விரிவுரையாளர் அய்னி (ரஹ்) அவர்களும் ஆதம் இறங்கிய இடம் இந்தியாவே என்கிறார். இப்னு ஸஅது இப்னு அஸாக்கீர் ஆகியோரும் ஆதம் இந்திய மண்ணில்தான் இறங்கினார் என்கிறார்கள்.

ஆதம் இறங்கிய இடம் செரஞ்தீப் என்றே இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் பலர் கருதுகின்றனர். செரஞ்தீப் என்பது இலங்கையைக் குறிக்கும். ஆதம் இலங்கையில் இறங்கிய போது அது இந்தியாவுடன் இணைந்திருந்தது. பிறகே பிரிந்தது. பைஹக்கி, தபரீ ஆகியோர் இந்தியாவுடன் இலங்கை இணைந்திருக்கும் போதே ஆதம் இறங்கினார் என்கின்றனர். இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்களும் இவ்வாறே கருதுகிறார். இலங்கையில் ஆதம் இறங்கிய இடம் நூத் என்னும் மலையின் உச்சி என இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இந்த மலை உச்சியே இன்னும் ஆதத்தின் சிகரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. போர்த்துக்கிசர் நூத் மலையை 'பைக்கோடி ஆடம்' என்கின்றனர்.

பெயர் தெரியாத பயணி ஒருவர் ஆதம் மலையை 'றஹான்' என்று கூறுகிறார். (தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புக்கள் ப.202)

மார்க்போலோ (சுமார் கி.பி. 1293) மட்டும் ஆதம் மலையில் 'நமது முதல் தந்தையான ஆதமின் கல்லறை இருக்கின்றது' என்று புதுமையாகச் சொல்கிறார். (மே.கு.ப.260)

அரங்கபாவில் ஹவ்வாவைச் சந்தித்த ஆதம் அவரோடு செரந்தீப் திரும்பி அங்கேயே வீடு கட்டி வாழ்ந்தனர் என்று உய்த்துணர் இடமிருப்பதாக வரலாற்றாசிரியர் தபரி கூறுகின்றார். ஆதமின் சிகரத்தை அடைவதற்கான வழியை முதன்முதலில் கண்டு பிடித்தவர் ஆழ அப்துல் தில்லாஹ் என்ற ஷெய்க் என்று இப்னு பதுதா குறிப்பிடுகிறார். ஆதமின் பாதம் இருக்கும் இடத்திற்கு ஏறிச்செல்ல இரு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்றின் பெயர் ஆதம் வழி. இன்னொன்றின் பெயர் ஏவாள் வழி. ஆதம் வழி கரடுமரடானது. ஏறுவதற்கு கடினமானது. ஏவாள் வழி ஏறுவதற்கு எளியது, ஆனால் அவ்வழியால் ஏறுபவர்கள் புனித பயணம் செய்தவர்களாக கருதப்பட்டமாட்டார்கள் என்று இப்னுபதுதா கூறுகிறார். (மே.கு.ப. 458)

மலை ஏறுவதற்கு உதவக்கூடிய படிகளைப் பண்டைக்காலத்து மக்கள் பாறையில் வெட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் அங்கே இரும்புக்கம்பிகளை நாட்டி அவற்றில் சங்கிலிகளையும் பிணைத்து வைத்துள்ளார்கள். மலை ஏறுபவபர்கள் அந்த சங்கிலிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறுவர். அங்கே பத்துச் சங்கிலிகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இரண்டு அடிவாரத்தில் வாயிலுக்கருகில் இருக்கின்றன. அங்கிருந்து மேலே போகப் போக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஏழு சங்கிலிகள் இருக்கின்றன. பத்தாம் சங்கிலியை இஸ்லாமிய சமய நம்பிக்கைச் சங்கிலி என்று சொல்கின்றனர். அந்த இடத்தை அடைந்த மனிதன் கீழே பார்த்தால் விழுந்துவிடக்கூடுமென்றும் அச்சமும் ஒருவகை மருட்சியும் அவனைப் பற்றிக் கொள்ளும். உடனே அவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு இறைவன் இல்லை. முஹம்மது அல்லாஹ்வின் தூதர் என்று வாய்விட்டுச் சொல்வான் என்று இப்னு பதுதா கூறுகின்றார். (மே.கு. ப. 458)

எவான் வழியின் கீழே வியாமின் குகை இருப்பதாகவும், வியாமே ஆதமின் மகனான ஷீத் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். (மே.கு.ப. 459)

எஸ். சி. பெர்னாண்டே (உள்நாட்டமைச்சின் முன்னைய நிரந்திரச் செயலாளர்) ஒரு குறிப்பில், வெனாட் வெல்ப் என்பவர் (அவரது சுயசரிதை தொகுதி || பக்கம் 121) எனும் தனது நூலில் தாம் 1906 இல் ஒரு மாத காலம் மன்னார் உதவி அரசாங்க அதிபராகப் பதில் கடமையாற்றிய பொழுது கண்ணுற்ற ஒரு ‘புதுமையான காட்சி’ பற்றி அதாவது தலைமன்னாரில் ஆதமினதும் ஏவாளினதும் கல்லறைகள் என கருதப்பட்ட கல்லறைகளை முஸ்லிம்களின் காவலுடன் கண்டது பற்றிக் குறிப்பிடுவதை நான் மே 05 ஆம் திகதி ‘டைம் ஒப் சிலோன்’ இதழில் எடுத்தாண்டுள்ளேன்.

இந்த இடம் எப்பொழுது முதன் முதலாக புனித இடமாகக் கருதப்பட்டது? இன்றும் அவ்விடம் அவ்வாறுதான் உள்ளதா என்பன பற்றி அறிவிக்கும் படி நாம் முஸ்லிம் வாசகர்களை வேண்டியோம். எவரும் அதில் அக்கறை காட்டவில்லை. ஆனால் 1932 இல் அங்கு உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்த திரு ஆர்.வெ. டானியல் என்பவர் எனது கட்டுரையை வாசித்த பின் தமது இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்கால சேவையில் அவ்வாறான ஓரிடம் அங்கு இருப்பதாக தாம் கேள்விப்படவில்லை என்று கூறுகிறார்.

அது பற்றிய தமது அபிப்பிராயத்தை அளித்த ஒரேயொரு எழுத்தாளர் ஜே.ஆர். சின்னத்தம்பியாவார். அவர் ஓர் ஆங்கிலப் புத்தகத்திலுள்ள ஒரு குறிப்பை சுட்டிக்காட்டி அதில் கெய்னினதும் ஏபளினதும் (ஆதமினதும் ஏவாளினதும் புத்திரர்கள்) கல்லறைகள் இராமேஸ்வரத்தில்

காணப்படுவதாக குறிப்பிட்டுள்ளதாகவும் ஒருவேளை திரு. வல்ப் அவை பற்றியே தவறுதலாக குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும் எனத்தான் அதிசயிப்பதாகவும் கூறுகிறார். இது பற்றி விபரம் கோர ஒரேயொரு வழிதான் எனக்கிருந்தது. திரு. வல்புக்கு நான் எழுதினேன். ஸஸ்கவிலுள்ள தனது இல்லத்தில் இப்போது தனது ஐந்தாம் தொகுதியை எழுதுவதில் ஈடுபட்டுள்ள 88 வயதான் இம்முதிர்ந்த எழுத்தாளர் எனக்கு உடனே பதிலனுப்பியிருந்தார். அவர் தனது ஞாபகத்தை 62 ஆண்டுகள் பின்னோக்கி எடுத்துச் செல்கிறார். அவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

'தலை மன்னாரில் ஆதமினதும் ஏவாளினதும் கல்லறைகள் பற்றி எனது ஞாபகத்தில் எதுவித பிசுகுமில்லை. அவையொரு பெரும் வேவியால் சுற்றி வள்ளக்கப்பட்டிருந்தன. மன்ற பூமி மிகவும் சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. மன் மேடுகள் (அடக்கஸ்தலங்கள்) பெரும் வெள்ளைத் துணிகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. பிரத்தியட்சமாகவே, அங்கேயே வதிந்த ஒரு மூஸ்லிம் ஏவலானும் அங்கு காணப்பட்டார். நான் தற்செயலாகவே அந்த இடத்திற்கு செல்ல நேரிட்டது. அந்தக் காட்சி எனக்குத் தெளிவாக ஞாபகமிருக்கிறது. வேவியால் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த இடத்திற்கருகே அப்போது பத்துப் பன்னிரெண்டு பேர் வரை காணப்பட்டனர். அவர்கள் முன்வந்து என்னுடன் தமிழிற் கதைத்தனர். நான் எனது குதிரையினின்று கீழிறங்கி அதனை வேவியிற் கட்டி வைத்தேன்.

12 மைல் தொலைவில் மாத்திரமே உள்ள இராமேஸ்வரத்தில் கெய்ணினதும் ஏபளினதும் எனக்கருதப்படும் கல்லறைகள் காணப்படுகின்றன என்று எமக்கு இப்பொது தெரியவருகிறது. எனவே இதுபற்றி மூஸ்லிம்களின் விளக்கம் மிகவும் வரவேற்கப்படுகிறது. ஏனெனில் மூஸ்லிம்களிடையே உள்ள மரபு வரலாற்றின் படி ஆதமும் ஏவானும் தங்களின் பாதகச் செயலின் தவறுக்காக சொர்க்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட போது கருணையின் அடிப்படையில் அவர்கள் இறைவனால் அதற்குடுத்த அழகாக விளங்கிய இடத்திற்கு - இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள். (ஆதம் மலை, ஆதமின் பாதம் எனும் பெயர்கள் ஒருவேளை இதன் காரணமாக வந்திருக்கலாம்) இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட இக்கல்லறைகள் விடயம் உண்மை வரலாறாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இக்கட்டுரை எழுதப்படவில்லை. ஆனால் இலங்கையில் கலாசார பண்பாட்டு வரலாறு உண்மையில் 2500 ஆண்டுகளுக்குப் பல மடங்கு முன்னதாக இருக்க வேண்டும் என நான் தொடர்ச்சியாகக் கதைத்து வரும், ஆனால் சிங்கள அறிஞர்களின் பெருமலுக்குள்ளாகும் கருத்தை வலியுறுத்தவே இதை எழுதுகிறேன். அங்கு அழகு, வளம், செல்வம் என்பன ஆதி

மூலத்திலிருந்து ஒரு கவர்ச்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா? (The Time of Ceylon, 1968 July 04, Thursday)

'முஸ்லிம்கள் அதனை முதல் மனிதராம் ஆதமின் பாத அடையாளமென குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்கள் அம்மலையை பாபா ஆதம் மலை என்கின்றார்கள். அதிலிருந்துதான் ஆதமின் சிகரம் (Adam's Peak) எனப் பெயர் வந்தது. பண்டு தொட்டே யாத்ரீகர்களும், தேசாந்திரிகர்களும் இப்புனித மலையின் புகழைக் கேள்வியுற்று அதனைத் தரிசித்துச் சென்றனர். அது பற்றிய தங்களின் அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் எழுத்திற் வடித்திருக்கின்றனர். பாரசீக் கலிஞர் ஒருவரின் கருத்துப் படி மகா அலக்சாந்தரும் இம்மலையில் ஏறியுள்ளார்.

'கி.பி. 1332 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கை வந்த ஆங்கிலேய தேசாந்திரியான சேர் ஜோன் மண்டர்வில் என்பவர் ஆதமும் ஏவாளும் ஆபேவின் மரணத்தையிட்டு துக்கம் கொண்டாடிய இடம் இச்சிகரமாகும் எனக்கூறுகிறார்.

"மலையுச்சிலிருந்து சமார் 100 அடி தூரத்திலுள்ள குகைச் சவரில் முஸ்லிம் யாத்திரிகர் ஒருவரால் 12ம் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றும் உள்ளது. அது பின்வருமாறு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் கூறுவதாவது இது மனித குலத்தின் பிதாவின் இடம்" பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் இச்சிகரம் பாபா ஆதம் மலை என அழைக்கப்பட்டது. (ஆர்.எஸ். புரோஹியர் சிறிபாத மலையின் வசீகரம், த சிலைஞ் டெயிலிநியஸ், பெப்ரவரி 5, 1962)

ஆதத்தின் பாதத்தை பெளத்தர்கள் புத்தரின் திருவடி என்கின்றனர். இலங்கையில் வாழ்ந்த தியவர்களான நாகர்களை நல்லவர்களாக மாற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் புத்தர் இலங்கை சென்றார் என்றும் அப்போது தம்முடைய இயற்கை மீறிய பேராற்றலால் தம்முடைய திருவடிகளில் ஒன்றை அந்நகரின் வடபாகத்திலும் இன்னொரு திருவடியை ஆதம் மலையின் உச்சியிலும் வைத்ததாக இலங்கை பெளத்தர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் புத்தர் இலங்கை வந்ததற்கு எந்தவகை ஆதாரமும் இல்லை.

சைவர்கள் ஆதத்தின் பாதத்தை சிவனடிபாதம் என்கின்றார்கள். ஆனால் அது சிவபெருமானின் பாதம் என்பதை உறுதிசெய்யச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை.

வெளிநாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் அனைவரும் இம்மலையை ஆதாமின்

சிகரம் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். அங்கே இருப்பது ஆதித் தந்தையின் பாதம் என்று நம்பியதாலேயே பழங்காலத்திலிருந்தே யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் அதைத் தரிசிப்பதற்காக வந்தனர். அதை அவர்கள் புனித பயணமாகவும் கருதினர்.

1960 கள் வரை இம்மலையின் உச்சியில் முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசலும் இந்துக்களின் கோயிலும் பெளத்தர்களின் விகாரையும் காணப்பட்டது. இதை மூன்று தடவைகள் தரிசித்த மருதார் ஏ. மஜீத் கூறும் போது “1954 ஆம் ஆண்டு நான் மாணவனாக இருந்த போது இம்மலையைத் தரிசித்தேன் இம்மலையின் உச்சியில் முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசலும், இந்துக்களின் கோயிலும், பெளத்தர்களின் கோபாவும் காணப்பட்டன. அப்போதெல்லாம் மும்மதச் சமரசம் அங்கு நிலவியது. 1959 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் இந்திலையே அங்கிருந்தது. 1975 ஆம் ஆண்டு மூன்றாவது தடவையாக நான் அங்கு சென்ற போது பள்ளிவாசலையும் இந்துக்கோயிலையும் காணமுடியவில்லை. அதனோடு பாதத்தினை தரிசிக்க முடியாதவாறு வளைத்து வேலி அடைத்திருக்கிறார்கள். பெளத்த மக்களின் ஏகபோகம் அங்கு நிலவியது.”

ஆதம் மலையின் பெருமையும் புகழும் கண்டு அது தமக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள பெளத்தர்களும் சைவர்களும் பெரும் பாடுபட்டிருக்கின்றார்கள் என்றே கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதே அடிப்படையில் இம்மலையைச் சொந்தம் கொண்டாட விரும்பிய கிறிஸ்தவர்களும் ஆததின் பாதத்தைக் கீழ்நாடு வந்த ஏகபெருமானின் சீடர் தோமஸ் முனிவரின் பாதம் என்று கூறினர்.

ஆதம் (அலை) அவர்களை ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்திற்கு உரியவர் என்று கருதியதாலேயே இவ்வாறு மற்றவர்கள் ஆததின் பாதத்திற்கு வேறு பெயர்கள் குட்டினர். அவர் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் தந்தை என்பதை உணர்ந்திருந்தால் இத்தகைய வேற்றுமை உணர்வு தோன்றியிருக்காது.

அவ்வை

ஆதம் என்றாலும் ஆதி மனிதன் என்பதுவே பொருள். ஆதத்தின் மனைவி ஹவ்வா என்ற சொல்கூட இதனை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஹவ்வா - அவ்வா - அவ்வை என்லாம். அவ்வை என்றால் முதாட்டி முதற்பெண் என்பது பொருளாகும். ஹவ்வா என்றாலும் முதாட்டி என்பதே பொருளாகும். கிறிஸ்துவ மதம் ஹவ்வாவை ஈவ் என்றே அழைக்கிறது. ஈவ் என்றால் ஆதத்திலிருந்து (விலா எழும்பிலிருந்து) மிச்சமாக எடுக்கப்பட்டது என்ற பொருள் படும். ஈவ் என்றால் ஈவு - மிச்சம் என்பது பொருளாகும் என்று கூறும் மருதார் ஏ. மஜீத் எனவே ஆதமும் ஹவ்வாவும் பேசியது தமிழ்தானா என்ற கேள்வியை எழுப்பி ஆம் என்ற பதிலையும் அளிக்கிறார். அவர் இங்குதான் உலகின் முதல் நாகரீகமும் உற்பத்தியானது என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார்.

தமிழகத்தின் குமரி மாவட்டத்தில் மூன்று அவ்வைக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. தோவாளை வடபகுதியில் அழகிய பாண்டிபுரத்தை அடுத்துள்ள குறத்தியறையில் ஓர் அவ்வையாரம்மன் கோயில் இருக்கிறது. மற்றொரு கோயில் குறத்தியறையில் இருந்து தெற்கே ஏறத்தாள் ஆறு மைல் தொலையில் பூதப் பாண்டியையும் ஆரல்வாய் மொழியையும் இணைக்கும் பாதையில் தாழக்குடிட்கு அருகில் இருக்கிறது. மூன்றாவது கோயில் முப்பந்தலில் இருக்கிறது. இம்மூன்று கோயில்களும் ஒளவையார் என்ற தமிழ்ப் புலவரின் கோயில்களாக கருத முடியவில்லை. அவையாரம்மன் என்ற பெயரிலிருந்து இவை தாய்வழிபாட்டுக் கோயில்கள் என்று தெரிகிறது.

சங்ககாலத்து ஒளவையார், ஆத்திகுடி பாடிய ஒளவையார், ஞானக்குறள் பாடிய ஒளவையார் என்று மூன்று ஒளவையார்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காணப்படுகின்றனர். இவர்களுள் யாரும் குமரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர்களாகத் தெரியவில்லை. மேலும் இவர்களுள் யாரும் மக்கள் கோயில் அமைத்து கும்பிடும் அளவிற்கு சமய முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாகவும் தெரியவில்லை.

குமரி மாவட்டத்தில் தோவாளை வட்டத்தில் ஆண்கள் ஒளவையார் பிள்ளை என்றும் பெண்கள் ஒளவையார் அம்மை என்றும் பெயர் சூடும்

வழக்கம் இருக்கிறது. இதிலிருந்து ஒளவை என்பது தாய் வழிபாட்டு தெய்வம் எனத் தெரிகிறது.

உலகம் எங்கும் தாய் வழிபாடு காணப்பகிறது. தாய் தெய்வ சிலைகள் பெரும்பாலும் கோரைப் பற்களுடனானவைகாலாக உள்ளன. டார்வின் ஆதிகால மக்களுக்கு கோரைப்பற்கள் இருந்தன என்றும் அவை பச்சை இறைச்சியைக் கீழிப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும் காலப்போக்கில் அவற்றின் பயன் குறைந்து கொண்டு வரவே அவை வளர்ச்சி குன்றி வேட்டைப்பல் அளவில் இருக்கின்றன என்றும் கூறியுள்ளார். இதிலிருந்து மனிதன் பச்சை இறைச்சி உண்ணத் துவங்கிய காலத்திலிருந்தே தாய் வழிபாடு தோன்றிவிட்டது என்பதை அறியலாம்.

குமரி மாவட்டத்து ஒளவைக் கோயில்களை ஆதித்தாயாகிய அவ்வையை (ஹவ்வா) வழிபடும் கோயில்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. அவ்வை என்ற சொல்லுக்கு தாய் என்பது பொருள் (ஸ்ரீ அவ்வையும் அத்தனும், கந்தபுராணம், தெய்வ, 238)

குமரி மாவட்டத்திலும் இலங்கையிலும் குறிப்பாக குருநாகல், அனுராதபுர மாவட்ட முஸ்லிம்கள் ஆதம்பாவா (பாவா என்றால் தந்தை என்று பொருள்) என்ற பெயரை விருப்பத்தோடு சூட்டிக்கொள்கின்றனர். வேறிடங்களில் ஆதம்பாவாக்களை காண்பது அரிது. முஸ்லிம்கள் மட்டுமன்றி இம்மாவட்டத்து கிறிஸ்தவர்களும் ஆடம் (Adam) என்ற பெயரை வைத்துக் கொள்கின்றனர். வேறிடத்து கிறிஸ்தவர்களிடம் இந்தப் பெயர் காணப்படுவது அரிது. இம்மாவட்டத்து இந்துக்களும் ஒளவையார் பிள்ளை, ஒளவையார் அம்மை என்றும் பெயர் சூட்டிக்கொள்வதை ஏற்கனவே கண்டோம். இதிலிருந்து ஆதம்-ஹவ்வா இருவரும் குமரிக் கண்டத்தில்தான் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரியவருகின்றது.

ஆதன் என்பது தமிழில் வழங்கிய மிகப் பழைய பெயர்களுள்ளன்று. ஆதன் அவினி, ஆதன் அழிசி, ஆதனுங்கள், ஆதன் எழினி என்ற பெயர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆதன் அவினி சேர மன்றர்களின் ஒருஷன். ஐங்குறுநாறு முதற் பத்து இவனை பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளது. ஆதன் அழிசி ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியனுக்கு நண்பர் என்று புறநாநாறு கூறுகிறது. ஆதன் எழினி, அகநானாறு 216 வது பாடலில் 'சொல்லிக்கோமான் ஆதன் எழினி' என்று வருகிறது. இவன் சோழர் மரபினன், இவன் பெரு வீரன் வேற்படையாளன் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆதன் ஓரி கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். கபில நற்றினையில் இவனைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஆதம் சிகரம் இலங்கையில் கொழும்புக்கு 45 மைல் கிழக்கே 7352 அடி உயர்த்தில் உள்ளது. உச்சியில் உள்ள பீட பூமியில் காணப்படும் காற்சுவடு முஸ்லிம்கள், இந்துக்கள், பெளத்தர்கள் அனைவராலும் தத்தம் தெய்வத்தினது என்று பாராட்டப்படுகிறது. இப்போது அது பெள்த துறவிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து வருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரிகர்கள் தரிசனத்திற்காக செல்கின்றார்கள். பலவேளைகளில் வைகறை மேகத்தின் மீது காணப்படும் அதன் நிழல் அழகாய் இருக்கும்” (கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி - 1 - அ. தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை முதற்பதிப்பு: 1954 பக்கம் 365)

ஆதம் என்பது அறபுச் சொல் என்று கூறுபவர்களும் உண்டு. அவர்கள் அச்சொல்லுக்கு மூலமாக மண்ணிலிருந்து வந்தவர் என்ற பொருளுடைய ‘உதுமா’ என்ற சொல்லையும் பல மூலப்பொருள்கள் என்ற பொருளுடைய (ஆதம் பல மூலப் பொருட்களால் உருவாக்கப்பட்டவர் என்று பொருள்) அதமத் என்ற சொல்லையும் காட்டுகின்றனர். ஆனால் பைழாவி, ஸமக்ஷி ஆகிய குருஞ் விரிவுரையாளர்கள் ஆதம் என்பதை அந்திய மொழிச் சொல் என்கின்றார்கள். முதல், தொடக்கம் என்ற பொருள்களைக் குறிக்க தமிழில் ‘ஆதி’ என்ற சொல் வழங்கி வருகிறது. ஆதம் ஆதி மனிதன் என்பதால் அவர் பெயரிலிருந்தே இச்சொல் தோன்றியிருக்கக் கூடும். இதைவிட முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது. தந்தை என்ற பொருளுடைய அத்தன், அத்தா என்ற சொல்லும் இதிலிருந்தே தோன்றியது. ஆதித் தந்தை என்பதால் அவருடைய பெயரிலிருந்தே இச்சொற்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

கந்தபுராணத்தில் ‘என்ற அவ்வையும் அத்தனும்’ என அவ்வை அத்தன் என்ற இருசொற்களும் ஒருங்கே கையாளப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு சொற்களும் ஹவ்வா, ஆதம் என்ற சொற்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பது ஆதம், ஹவ்வா ஆகியோருக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பை உணர்த்துவதாகவும் இருக்கிறது. அத்தன் என்பதற்கு தமிழ் ஆங்கில அகராதியில் அருகன், கடவுள், குரு, சிவன், தகப்பன், மூத்தோன் என்ற பொருள்களையே குறித்துக் காட்டுகிறது. (ஆதாரம் Dictionary - Tamil & English, Madras P.25,25-1929)

அர்த்தநாரீஸ்வரம்

வலப்பக்கம் சிவபெருமான் இடப்பக்கம் பார்வதி அர்த்தநாரீஸ்வர வடிவம் அர்த்தநாரி என்றால் பாதி பெண் என்று பொருள். இறைமையின் ஆதி மூலத்தில் ஆண்மையும் இருந்தது பெண்மையும் இருந்தது. இரண்டும்

சமமாக இருந்தன. இந்த பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு எது மூலமோ அதில் ஆண்மையும் பெண்மையும் இணைந்திருந்தன. அந்த ஆண், பெண் புணர்ச்சிகளுக்கூடாகவே பிரபஞ்சம் விரிந்தது. விஞ்ஞானம் இந்த ஆண் பெண்ணையே சட்டப்பொருள் (Matter) சக்தி (Energy) என்கிறது. இந்திய மெய்ஞ்ஞானம் இறைமையின் பெண் பகுதியை சக்தி என்றே அழைக்கிறது. மனிதர்கள் ஆண், பெண் புணர்ச்சியிலேயே பிறக்கிறார்கள். மனிதர்கள் மட்டுமல்ல உயிரினங்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் பிறந்தன. உயர்திணையில் மட்டுமல்ல அஃறிணையிலும் கூட இப்படித்தான் நடக்கிறது. நேர்மம் (Positive) எதிர்மம் (Negative) என்ற ஆண்பெண் புணர்ச்சியில்தான் மின்சாரம் பிறக்கிறது.

ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் அது இயற்கையானாலும் சமூகமானாலும் அதற்கே உரியதான் உள்ளார்ந்த ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாத எதிர் நிலைகள் இருக்கின்றன. இந்த எதிர்நிலைகளின் பரஸ்பரக் கிரியையே பொருள்களின் இயக்கத்திற்கு காரணம் என இயக்கவியல் (Dialectics) கூறுகிறது. முரண்களின் மோதல்களால் மாற்றம் உண்டாகிறது. மாற்றம் வளர்ச்சியின் அடையாளம். முரண்கள் என்றாலும் இணைகள், சோடிகள் என்றாலும் ஒன்றே. குர்ஆன் முரண்களை இணைக்கிறது என்றே சொல்லலாம். எனவேதான் ஆணையும் பெண்ணையும் சோடிகளாகப் படைத்திருக்கின்றோம் என்று அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. அல்லது அனைத்தையும் அவன் சோடியாகவே உற்பத்தி செய்கிறான் என்றும் அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளது.

ஆக்திகுடி

ஒளவையார் இயற்றிய அறநூல்களில் ஒன்று ஆக்திகுடியாகும். சிறிய தொடர்களினால் அரிய கருத்துக்களை விளக்குகிறது. ஆக்திகுடி எனத் தொடங்குவதால் இப்பெயர் பெற்றது. ஆழ்ந்த கருத்துக்களையுடைய இந்நாலின் தொடர்களையும் பொருள்களையும் அமைத்து ஆக்திகுடி வெண்பா, ஆக்திகுடி புராணம் என்றும் நூல்கள் பிற்காலத்தில் ஏழுதப்பட்டன. ஆக்திகுடி என்பது அத்திப் பூவைச் சூடியவள் என்ற ஒரு பொருள் கூறப்படுகின்றது.

இலங்கையிலுள்ள ஆதம் தோட்டத்தில் ஒரு வினோதமான வாழை வளர்வதாகவும் அது மரத்தின் இயல்புகளைக் காட்டினாலும் தோட்டச் செடியின் இயல்புகளையே மிகுதியாக பெற்றிருப்பதாகவும் அந்த மரத்தின் இலைகள் அழகாகவும், நீளமாகவும், அகலமாகவும் இருப்பதாகவும் உள்ளூர் வாசிகள் அதை அத்தி என்று சொல்கிறார்கள்

என்று கூறும் மரிக்னல்லிஜான் (கி.பி 1347) அந்த மரத்தின் இலையைத்தான் ஆதாழும் ஏவாளும் தங்கள் இடையில் கட்டிக்கொண்டார்கள் என்றும் கூறுகின்றார். (தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புக்கள், ப. 479-80)

அத்தி என்பது ஆதியை குறிப்பதாகவும் சுவடி என்பது ஏட்டுப் பிரதியை அல்லது வேதக்கட்டளையை குறிப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. எனவே ஆதத்திற்கு வழங்கப்பட்ட சுஹாபுகள் - வேதக் கட்டளைகளை ஆதத்திற்குப் பின்பு அவரது மனைவி ஹவ்வா போதனை செய்திருக்கலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. ஏனெனில் ஆத்திகுடியின் உள்ளடக்கம், பொருட்செறிவுள்ள மிகச்சிறிய வசனங்கள் மிகத்தொன்மையான சமூகங்களில் தோன்றிய அறக்கருத்துக்களாக அமைந்துள்ளன. சமூகம் வளர வளர மொழியும், இலக்கியமும் விரிவாக்கம் பெறுகின்றது. ஆத்திகுடியின் முதல் வசனம் ‘அறம் செய்ய விரும்பு என்பதாகும்.’ நன்மை செய்தல், நீதியை நிலைநாட்டல் என்பதற்காகவே அல்குர்ஆன் வேதங்களையும் தீர்க்கதறிசிகளையும் இறைவன் அனுப்பியதாக கூறுவது இதனுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஹாபில் - காபில்

இந்த உலகத்திற்கு நேரவழிகாட்ட வந்த இறைவனுடைய தூதர்கள் தீர்க்க தறிசிகள் எல்லோருமே ஆடுமாடு மேய்த்தவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். இறைத்தூதர் முஹம்மத் “நான் ஆடு மேய்த்திருக்கிறேன். நான் மட்டுமல்ல இறைதூதர்கள் எல்லோருமே ஆடு மேய்த்திருக்கிறார்கள்” என்று கூறினார்கள்.

மனித இன வரலாற்றில் மனிதன் ஆடு மாடுகளை மேய்த்து வாழ்ந்த மூல்லை நில வாழ்க்கையில்தான் கலைகளும் கலைக்கருவிகளும் உண்டாயின. வண்டு துளைத்த மூங்கிலில் காற்று நுழைந்து இசையாவதைக் கேட்ட ஆயன்தான் புல்லாங்குழலைச் செய்தான். நரம்புக் கருவியும் தோலினால் ஆன தாள்க்கருவியும் அவனே கண்டு பிடித்தான். ஆ நிரைகள் மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது இரவிலும் ஆயர்களுக்குக் கிடைத்த ஒய்வுப் பொழுதே கலைகளும் கலைக்கருவிகளும் கண்டுபிடிக்க காரணமாயிருந்தன.

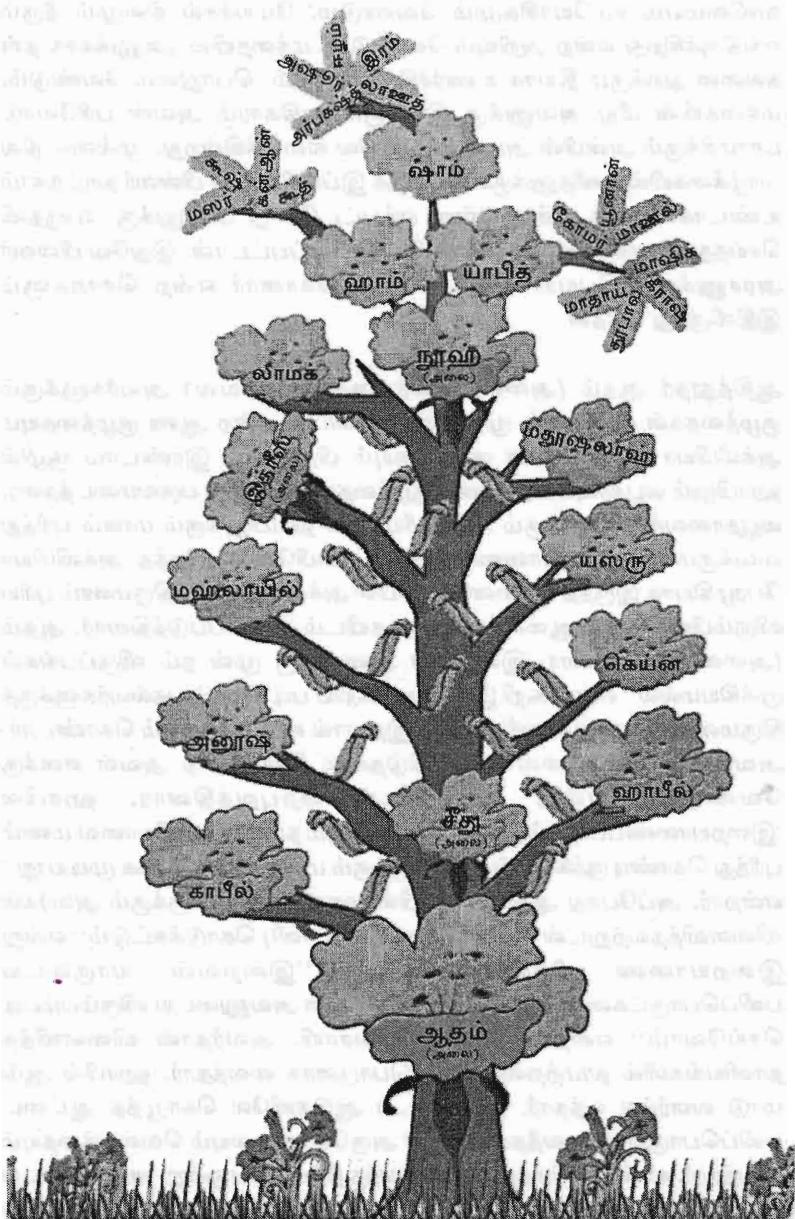
பழங்காலத்தில் குறிஞ்சி நிலமாகிய மலையில் வசித்தவர்களிடம் தேனும் திணையும் இருந்தன. மூல்லை நிலமாகிய காட்டில் வசித்தவன் ஆடு மாடுகளை வளர்த்துப் பால், தயிர், நெய் தயாரித்தான். மருத நிலமாகிய பாசன நிலத்தில் இருந்தவன் நெல், கம்பு, சோளம் போன்ற பயிர்களை உற்பத்தி செய்தான். நெய்தல் நிலமாகிய கடல் புத்தில் வசித்தவன் மீன் பிடித்தான், உப்பை தயாரித்தான். சங்க காலத்தில் மந்தை மேய்த்ததை தொழிலாகக் கொண்ட மூல்லை நில மக்கள் ஆயர் எனவும் இடையர் எனவும் கோவலர் எனவும் கூறப்பட்டனர். மூல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் மான்களும் முயல்களும் காணப்பட்டன. அவற்றைக் கொன்று அவர்கள் உண்டனர். பால் தயிர் முதலிய பானமும் பண்டமாற்றினால் பெறப்படும் தானிய வகைகளும் அவர்களுக்கு உணவாகின. (தமிழிலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், டாக்டர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை PHD (Cey) D.Puil (Oxomi), விரிவுவரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், முதற் பதிப்பு 1969, பாகம் 2)

தமிழில் ‘கோ’ என்ற சொல் அரசன் என்ற பொருளையுடையது. தொடக்கத்தில் கோ என்றால் பசு என்றுதான் பொருள். இந்தச் சொல்தான்

பிறகு அரசனைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் உண்டு. மேய்த்தவனுக்கு முதலில் மந்தையின் மீது அன்பும் பரிவும் வேண்டும். கொடிய மிருகங்களிலிருந்து மந்தையைக் காக்கும் வலிமையும் சமயோசிதமும் வேண்டும். மேய்ச்சல் நிலமும் நீரும் எங்கிருக்கிறது என்ற அறிவும் வேண்டும். மந்தையின் நலனுக்காக தன் நலனை துறக்கும் தியாக உணர்ச்சி வேண்டும். பொறுமை வேண்டும். மந்தையின் மீது அவனுக்கு இருக்கும் அதிகாரம் அவன் பரிவோடு பராமரிக்கும் அன்பின் அடிப்படையிலே கிடைக்கின்றது. மூல்லை நில வாழ்க்கையில் மனிதனுக்குக் கிடைத்த இப்பயிற்சியே பின்னர் நாடு நகரம் உண்டாக்கி அரசு என்ற ஒன்று ஏற்பட்டபோது அவனுக்கு பேருதவி செய்தது. கோக்களின் தலைவன் கோன் எனப்பட்டான். இதுவே பின்னர் அரசனுக்குப் பெயராயிற்று. கோன், கோனார் என்ற சொற்களும் இதிலிருந்து வந்தன.

ஆதித்துதர் ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கும் ஹவ்வா அவர்களுக்கும் குழந்தைகள் பிறந்தனர். முதற் குலில் காபில் என்ற ஆண் குழந்தையும் அக்ளீமியா என்ற பெண் குழந்தையும் பிறந்தனர். இரண்டாம் குழில் ஹாபிலும் லட்டுகாவும் பிறந்தனர். குழந்தைகள் வளர்ந்து பருவமடைந்தனர். லட்டுகாவைக் காபிலுக்கும் அக்ளீமியாவை ஹாபிலுக்கும் மனம் புரிந்து வைக்குமாறு இறையாணை பிறந்தது. காபிலோடு பிறந்த அக்ளீமியா பேரழகியாக இருந்தாள். எனவே காபில் அக்ளீமியாவை திருமணம் புரிய விரும்பினார். தன் ஆசையைத் தந்தையிடம் வெளிப்படுத்தினார். ஆதம் (அலை) அவர்களோ ‘இறைவன் ஆணைக்கு முன் நம் விருப்பங்கள் முக்கியமல்ல’ என்று கூறி இறைவன் கூறிய படியேதம் புதல்வர்களுக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தார்கள். இதனால் காபில் கோபம் கொண்டார். அவர் ‘அக்ளீமியாவை மன விடுதலை செய்துவிடு அவள் எனக்கு வேண்டும்’ என்று ஹாபிலிடம் வற்புறுத்தினார். ஹாபில் ‘இறையாணைப்படியும் தந்தை சொற்படியும் நான் அக்ளீமியாவை மனம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். இருவருக்கும் மாறாக நான் நடக்க முடியாது’ என்றார். அப்போது ஆதமே ‘காபில், ஹாபில் இருவருக்கும் அவர்கள் விளைவித்தவற்றுடன் எனக்குப் பலி (குர்பானி) கொடுக்கட்டும்’ என்று இறையாணை பிறந்தது. ஆதம் ‘இறைவன் யாருடைய பலிப்பொருட்களை ஏற்றுக் கொள்கிறானோ அவனுடைய விரும்பம்படி செய்வோம்’ என்றார். காபில் விவசாயி. அவர்தான் விளைவித்த தானியங்களில் தரமற்றதை பலிப்பொருளாக வைத்தார். ஹாபில் ஆடு மாடு வளர்த்து வந்தார். தம்முடைய ஆடுகளிலே கொழுத்த ஆட்டை பலிப்பொருளாக வைத்தார். அதன் அருகே பாலையும் வெல்லத்தையும் வைத்தார். விண்ணிலிருந்து இறங்கி வந்த தீப்பிழம்பு ஒன்று ஹாபிலுடைய பலிப்பொருளை உண்டது. இதனால் கோபமும் ஹாபிலின் மீது

ஆதம் (அலை) எனும் ஆதி மனிதனிலிருந்து கொண்டிருக்கிற தோன்றிய வாரிசுகள்

அல்குர் ஆனாம் ஹைஸோம் குறிப்பிடும் ஆதச்தின் சந்ததியினர்

பெயர்	தொற்றம்	நிபிப் பட்டம்	சோனக் பெயர்	நிறப்பிடம்	சந்ததி	ஆதாரம்	மனைவி
ஆதம்	கி.யு. 5872-4942	ஆதி, சுவனன், அந்தன், ஆதன், பாரதம்	செந்தீப்	40 குழந்தை கள்	அல்குர் ஆனில் 25 தட்டப்பட்டுள்ளது. 10 சுறுபுகள் அரூபப்பட்டு. முதன் முதலில் கங்பாகை கட்டுளர். (குருபு)	இந்தியா	
ஹராபிள்- காரில்		கோவலைன், கோன், கோத்திரம்	ராமேஸ்வரம்		அல்குர் ஆனில் குற்றத்தில் மாரியிகாலில் 26-31 வசனங்கள் இருக்கின்றன. கதையை கற்கின்றது.	ராமேஸ்வரம், சிரியா	
கீது		சேது, சேதுபானி, சேதுசுமுத்திரம் சேதுவாக்கை	சேது நாடு, தனுஞ் கோடி	அலும்	50 சுவ்வுகள் அருளப்பட்டது. (29 சுவ்வுகள் என்றும் கறப்படுகிறது.) -கலைஞர் அன்பியா	இந்தியா	
இத்ரிஸ்	கி.யு. 4533-4188	இத்ரிஸ் - வெப் பக்க வாசிப்பில் - ஸரல்லதி (நாகரிகம்)	மகழை பாலோனியா		அல்குர் ஆனில் 2 தட்டவைகள் குற்பட்டுள்ளது. 30 சுவ்வுகள் அருளப்பட்டது. எழுத்துக் கலையை அறிமுகம் செய்துவர்.	வினாக்கலூக்கு உயர்த்தப் படல்	
நூல்	கி.யு. 3993-3043	நகன், நாகர், நாகாக்கத்தா, மனு (மகான் நூல்), சத்திய வீரநன், நாலாய்	இந்தியா	வைம், வூம், யாபித், ஆரி, காஷண்	ரணாஷல் மாநகரில் முதல்வர். அல்குர் ஆனில் 43 தட்டவைகள் குறிப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது தந்தை. நாவாய் செய்துவர்.	சுராக், பகைய மொசுப்பு- தேவியா	

பொறுமையும் கொண்ட காபில் நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன் என்றார். இறைவன் ஹாபேலின் காணிக்கையை அங்கீகரித்தான். காபிலின் காணிக்கையை அங்கீகரிக்கவில்லை. காரணம் ஹாபேல் சிறந்ததை மனமுவந்து தந்தார். காபில் மனமுவந்து தரவில்லை. ஹாபேல் ஆடு மேய்ப்பவராக இருந்தார். அவர் மந்தையின் தலையீறுகளை காணிக்கையாய்த் தந்தார். காபேல் உழுது பயிரிடுபவராக இருந்தார். அவரோ தானியங்களில் தரம் குறைந்தவற்றை காணிக்கையாகத் தந்தார். அப்படித் தந்தபோதும் பாடுபட்டது நான். அதை என் இறைவனுக்குத் தரவேண்டும் என்றபடியே இறைவனுக்குத் தந்தார்.

பகுத்தறிவோடு பார்த்தால் காபேலின் விவாதத்தில் நியாயம் இருப்பது போல் தோன்றும். காணிக்கை தரும் பொருள் நம் பிரியத்திற்குரியதாக சிறந்ததாக இருக்க வேண்டும். அதைத் தரும்போது மனமுவந்து தரவேண்டும். இல்லையென்றால் அது காணிக்கையல்ல. ஆனால் வெறும் உழைப்பினால் மட்டுமே பயிர் விளைந்துவிடுமா? பயிருக்கு உதவுதோடு விடை வளர மண், நீர், ஒளி என்பனவெல்லாம் வேண்டும் இவையெல்லாம் தந்தது யார்? இறைவன் அல்லவா? இச்சிந்தனை காபிலுக்குத் தோன்றவில்லை. அதனால் அவன் நன்றி கெட்டவனாக மாறினான். இதனால் அவன் தீயவனானான். ஹாபில் 'இறையச்சம் உடையவர்களின் வழிபாடுகளை மட்டுமே இறைவன் அங்கீகரிக்கின்றான். நீ என்னை கொல்ல முயன்றாலும் நான் உன்னைக் கொல்லமாட்டேன். நான் அகிலத்தின் அதிபதியாகிய இறைவனை அஞ்சிகிறேன்' (5:27,28) என்று கூறினான்.

இறைவன் ஹாபிலின் காணிக்கையை அங்கீகரித்து தன் காணிக்கையை நிராகரித்தமையினால் காபில் ஏரிச்சலடைந்தான். ஏரிச்சல் உச்சத்திற்குச் சென்று ஒருநாள் தருணம் பார்த்து ஹாபிலைக் கொலை செய்தான். தன் தந்தைக்குத் தெரியாமல் குற்றத்தை மறைக்க விரும்பினான். பின்தை என்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அப்போது இறைவன் இரண்டு காகங்களை அனுப்பினான். அவை இரண்டும் சண்டையிட்டன. ஒரு காகம் மற்றய காகத்தை கொன்றது. அதில் இறந்த காகத்தை மண்ணில் போட்டுப் புதைத்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காபில் மண்ணைத் தோண்டி ஹாபிலின் உடலை குழியில் வைத்து மூடினான். (5:31) அக்லமியாவை இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான்.

இராமேஸ்வரம் இரயில் நிலையத்திலிருந்து 100 கஜ தூரத்தில் இரண்டு சமாதிகள் இருக்கின்றன. இவை ஹாபில், காபில், ஆகியோரின் சமாதிகள் என்று ஜார் ஜஸைத் என்பவர் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். 'விவிலிய வரலாற்றோடு தொடர்பு' என்ற தலைப்பில் இந்த இரு சமாதிகளின்

புகைப்படத்தை வெளியிட்ட இல்லஸ்ரேட் வீக்வி ஓஃப் இன்டியா (வால், LXV, எண்: 43, தேதி: 22.10.1941) இவை காயீன் (காபீல்) ஏபல் (ஹாபீல்) ஆகியோரின் சமாதிகள் என்று பெயர் பெற்றிருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

இச்சமாதிகளை கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் சில வருடங்களுக்கு முன் சென்று பார்வையிட்டதை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இந்தச் சமாதிகளை நான் நேரில் சென்று பார்த்தேன். அவை ஒவ்வொன்றும் 40 முழு நீளத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. அங்கிருந்த காவலரிடம் இவை யாருடைய சமாதிகள் என்று கேட்டேன். அவர் ஹாபீல் காபிலுடையவை என்றார். காபீல் தான் ஹாபீலை புதைத்துவிட்டு ஓடிவிட்டாரே அவருடைய சமாதி இங்கே எப்படி இருக்க முடியும் என்று கேட்டேன். அவர், ஓடிப்போன காபீல் அங்கும் இங்கும் அலைந்து தன் சகோதரனைக் கொன்றதற்காக வருந்தி மீண்டும் இங்கே வந்து இறந்து போனார். அதனால்தான் அவர் சமாதி இங்கே இருக்கிறது. இன்னொரு விதமாகவும் சொல்கிறார்கள். மற்றொரு சமாதி காக்கா முனிவருடையது என்று கூறுகிறார்கள் என்றார்.

நான் வியப்போடு “நீங்கள் குர்ஆன் படித்திருக்கிறீர்களா” என்று கேட்டேன். அவர் “இல்லை” என்றார். குர்ஆனில் ஒரு காகம் மற்றொரு காகத்தைக் கொன்று அதை மண்ணைத் தோண்டிப் புதைத்த நிகழ்ச்சியை நான் அவரிடம் விவரித்தேன். அவர் இது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இங்குள்ள இந்துக்கள் இன்னொரு சமாதியை காக்கா முனிவர் சமாதி என்றுதான் சொல்கிறார்கள் என்றார்.

இது மட்டுமல்ல இங்குள்ள கிறிஸ்தவர்கள் ஹாபீல் என பெயர் குட்டிக்கொள்கிறார்கள். இராமநாதபுரம் விஜயரகுநாத் சேதுபதி இந்த சமாதிகளில் விளக்கேற்ற கி.பி. 1717 இல் பத்ரி புதுக்குளம் என்ற சிற்றூரை மாணியமாக வழங்கியுள்ளார். இந்தச் சமாதியைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு வழிவழியாக ஓர் இந்துக்குடும்பத்திடம் இருந்து வருகிறது.

குர்ஆன் ‘அல்லாஹ் ஒரு காகத்தை அனுப்பினான்’ என்று கூறுகிறது. (5:30) எனவே அந்தக் காகம் இந்தியத் தொண்மத்தில் முனிவரானதில் வியப்பேதுமில்லை.

காபீலை பைபிள் காயீன் என்கிறது. அதன் ஹரிப்ரு வடிவம் ஆங்கில வடிவம் போலவே கெய்ன் (cain) என்று உச்சரிக்கப்படுவதாக இருக்கிறது. இச்சொல் “கோன்” என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாகும். ஹாபீலைப் புதைத்துவிட்டு ஓடிய காயீன் நோதில் குடியேறி தன் மனைவியோடு

வாழ்ந்தார். அவர்களுக்கு “ஏனோக்கு” பிறந்தாள். காயீன் ஒரு நகரை நிறுவி அதற்கு ஏனோக்கின் பெயரை வைத்தான்” என்று பைபிளின் பழைய ஏற்பாடு (4:16-17) கூறுகிறது.

காயீன் விவசாயி மனிதன் ஆடு மாடு மேய்த்து வாழ்ந்த மூல்லை நிலக் காலத்தில் அரசோ அரசனோ ஏற்படவில்லை. அவன் விவசாயம் செய்து குடியானவனாக மாறிய மருத நில வாழ்க்கையின் போதுதான் அரசு உண்டாயிற்று. அரசனும் உண்டானான்.

தமிழ் அரசனைக் ‘கோன்’ என்றது. காயீந்தான் முதல் முதலாக ஒரு நகரத்தைக் கட்டி அரசை ஏற்படுத்தினான். எனவே அவன்தான் மனித வரலாற்றில் முதல் கோன். ஆகவே அவன் ‘கோன்’ (கெய்ன்) என்று அழைக்கப்படுவதில் வியப்பேதுமில்லை.

ராகுல சங்கிருத்தியாய இச்சொற் பிறப்புப் பற்றிக் கூறும் போது ‘ஜனம்’ எனும் சொல்லை விட கோத்திரம் என்ற சொல் இனக்குமுவுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கிறது. கோத்திரம் பின்வரும் பொருள்களைக் கொண்டிருக்கிறது. பசுக்களை பாதுகாக்கும் வதனம், பசுக்களின் பாதுகாப்பான இடம் கெள (பசு) ஒரு காலத்தில் இந்து ஆரியர்களின் முக்கிய சொத்தாகும். (மனித சமுதாயம், ராஹஸ் சங்கிருத்தியாய்க், தமிழாக்கம் ஏ.ஜி. எத்திராஜா, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவஸ் வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு 2003, பக்கம் 36,37)

ஹாபிலை பைபிள் ‘ஆபேல்’ என்கிறது. ஆபேல் ஆடுமாடு மேய்க்கும் இடையராக இருந்தவர். தமிழில் ‘ஆ’ என்பது மாட்டைக் குறிக்கும். அந்த ‘ஆ’ ஆபேலில் இருக்கிறது. ஆவலன் என்பது ஆபேலாக ஆகியிருக்கலாம். B ஒலி தமிழில் ‘வ’ வாகவே ஒலிக்கப்படும். எடுத்துக்காட்டாக பெங்கால் - வங்காளம், ரயி - ரவி. அதே போல் கோபலன் என்ற பெயர் கோவலன் என்ற பெயரோடு ஒத்திருக்கிறது.

கோவலனும் கண்ணகியும் வைகறையாமத்தில் பிறர் அறியாதபடி முற்பட்டு நகர் வாயிலைக் கடந்து காவிரியின் முகத்துவாரத்தையும் கழிந்து வடக்கரை வழியாகச் சோலையினுடே மேற்றிசை நோக்கிச் சென்றனர். ஒரு காத தூரம் கடந்து கவுந்தியடிகள் என்னும் பெண்பால் சமணத்துறவியின் தவப்பள்ளியிருக்கும் சோலையை அடைந்தனர். மதுரைக்குச் செல்லும் பயணத்தில் கவுந்தியடிகளும் அவர்களுடன் இணைந்து கொள்கிறார். பின்னர் மூவரும் ஓட்டத்திலேறிக் காவிரியின் தென் கரையை அடைந்து ஒரு பூம் பொழிலில் தங்கியிருந்தனர். அப்போது அவ்வழியாக வந்த காமுகனும் பரத்தையும் ‘இவர்கள் யார்?’ ‘இவர்கள்

ஒரு தாய்க்குப் பிறந்த கணவன் மனைவி யாவாரோ?' என கவுந்தியடிகளைக் கேட்டனர். (உரைநடைத் தமிழில் ஜம்பெரும் காப்பியங்கள், வித்துவான் நாராயண வேலூப் பிள்ளை, முதற் பதிப்பு 1999, நர்மதா வெளியீடு)

கோவலன் - கண்ணகி பற்றி வரும் சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் ஒரு நாட்டார் காப்பியம் என்றே எல்லா இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களும் கூறுகின்றனர். இளங்கோவடிகள் நாட்டார் மரபில் பன்னெடுங்காலமாக பழங்கு வந்த வாய்மொழிக் கதைகளை செவ்வியல் தன்மையுள்ள காப்பியமாகப் பாடியுள்ளார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை பாட மீட்புச் செய்த உ.வே. சாமிநாதையர் தனது சிலப்பதிகாரத் தொகுப்பில் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள பாட வேறுபாடுகளையும் தொகுத்துள்ளார். அப்பாட வேறுபாட்டில் இடம்பெறும் பெருவாரியான சொற்கள் கொடுந்தமிழ் என்றும் கூறுகின்றார். ஆனால் அவை இலங்கை முஸ்லிம்கள் பேசிவருகின்ற சோனக மொழியில் இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ளன.

அவ்வாறே சிலப்பதிகாரக் கதைக்கும் ஆதமின் மகன்களான ஹாபில்-காபில் கதைக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. காபில் ஹாபிலைக் கொலை செய்வது போல சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கொல்லப்பட்டுவதே முக்கியமான பகுதியாகும். அதேபோன்று சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனுக்கு இரு மனைவிகள் இருக்கின்றனர். காபில் கதையிலும் அக்கிலிமியா, ஸ்ரூதா என்ற இரு பெண்கள் இடம்பெறுகின்றனர். கண்ணகி கறுப்பு நிறமானவள். மாதவி ஆடல் கலையில் வள்ளவள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. காபில் கதையில் அக்கிலிமியா பேற்றுகியாகவும் வழுதா அழகு குறைந்தவளாகவும் காட்டப்படுகின்றனர். எனவேதான் கோவலனையும் கண்ணகியையும் காழுகனும் பரத்தையும் கண்டபோது ஒரு தாய்க்குப் பிறந்த கணவன் மனைவியாக இருப்பார்களோ என கவுந்தியடிகளைக் கேட்கின்றனர்.

இதுவரை காட்டிய ஆதாரங்களிலிருந்து ஹாபீல் - காபீலுக்கு இலங்கைக்கும் தமிழகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதை அறியலாம்.

*

ஷீது (அலை)

ஹாபீலின் மரணத்திற்காக வருந்திய ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு மூன்றாவதாக ஒரு புதல்வர் பிறந்தார். அவர் ஷீத் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டார். ஹீப்ரு மொழியில் 'சேத்' (Seth) 'நியமிக்கப்பட்ட' என்று பொருள். ஷீத் ஹாபீலுக்குப் பகரமாக இறைவனால் கொடுக்கப்பட்டவர் என்பதால் இவ்வாறு பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஷீத் என்பதற்கு சிரிய மொழியில் இறைவனின் அருப்பெருங் கொடை என்று பொருளாகும்.

இலங்கையிலிருக்கும் ஆதாம் மலையில் ஏவாள் வழியின் கீழ் ஷியாமின் குகை இருக்கிறது. ஷியாமே ஆதமின் மகனான ஷீது என்று இப்னு பதாதா குறிப்பிட்டுள்ளார். சேது என்பதன் அறபு வடிவமே ஷீத் எனக்கொள்ளலாம்.

"ஆதாம் வாராவதி இராமேஸ்வரம் முதல் மன்னார் தீவுவரை 30 மைல் தூரம் வரை நீண்டு கிடக்கும் பாறையும் மணலும் சேர்ந்த திட்டாகும். இதுவே வானவர்கள் கட்டிய சேது என்பர். கடல் பெருகும் வேளைகளில் சில இடங்களில் மூன்று நான்கு அடி நீர் நிற்கும். ஆதியில் பூ சந்தியாக இருந்ததாக புவியஸாளர்கள் கூறுவர். பின்னர் உடைப்பு உண்டானது 1480 இல் என்று கோவல் வசனங்களில் இருந்து தெரிகிறது. இவ்வாராவதியின் பண்டைய பெயர் ஆதிசேது என்பதாகும். (தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புக்கள், பக்கம் 36)

இறைவன் ஷீத் (அலை) அவர்களுக்கு நபித்துவத்தை வழங்கி ஜம்பது சுற்புகளையும் அவர்களுக்கு அருளினான். (கஸஸால் அன்பியா) வேறொரு குறிப்பின் படி இருபத்தொன்பது சுறைபுகளே அவர்களுக்கு அருளப்பட்டது எனத்தெரிகிறது.

ஷீத் (அலை) அவர்களது வரலாற்றுக்கும் இராமாயணத்துக்கும் சில ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. ஷீத் ஏக பத்தினி விரதமாகப் புகழப்பெற்றவர். இறை ஆணைப்படி ஷீத் (அலை) அவர்கள் தீயவனாக இருந்த காபீல் மீது போர்தொடுத்தார். காபீல் ஹாபீலின் மனைவியை கவர்ந்து சென்றவர். இராமாயணத்தில் தன் மனைவியை கவர்ந்து சென்ற இராவனன் மீது இராமன் போர்தொடுக்கின்றான். இப்லீஸ் (சாத்தான்)

அழகிய பெண்வடிவம் கொண்டு ஷீத் (அலை) அவர்கள்முன் தோன்றித் தான் சுவனத்து கண்ணழகி (ஹர்லீன்) என்றும் அவரைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். அவள் யார் என்பதை அறிந்த ஷீத் அவளைக் கொல்ல முயன்றார்.

இராமாயணத்தில் இராவணனின் தங்கை குர்ப்பணகை இராமன் மீது ஆசை கொண்டு தன் அரக்க வடிவை மாற்றி அழகிய பெண் வடிவம் கொண்டு இராமனிடம் வந்து தன்னைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு வோண்டினாள். அதைப் பார்த்த இலக்குவன் அவளைப்பிடித்து அவள் மார்பையும் மூக்கையும் அறுத்துவிடுகிறான். ஷீத் அவர்களுடைய வரலாறே இந்தியாவில் இராமாயணமாகவும் கிரோக்கத்தில் ‘இவியாது’ சரிதமாகவும் மாறியிருக்கலாம். தொன்மங்கள் இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து செல்வது இயல்பாகும்.

காப்பை எதிர்த்துப் போரிட அயல்நாடு சென்ற ஷீத் (அலை) இறுதியில் சொந்த நாடாம் இந்தியா திரும்பினார் என்று பதாயி உஸ்ஸூரூர் என்ற அறபு வரலாற்று நூல் கூறுகிறது. தென்னிந்தியாவின் தென்கோடியும் இலங்கையின் வடபுலத்தையும் கொண்ட பகுதி சேதுநிலம் எனப்படுகிறது. இராமநாதபுரம் சேதுநாடு எனப்படுகிறது. இந்திய எல்லையைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு பழைய வழக்கு ‘ஆசேது ஹிமாசலம்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இதிலிருந்து இந்தியாவின் தென் எல்லை சேது என்றும் வட எல்லை இமயம் என்றும் அறியலாம்.

வங்காள விரிகுடாவின் இட மற்றும் வல நீரோட்டங்கள் கடலோர மேற்பறப்பு நீரோட்டங்களை வடகடவின் வட விளிம்பிலும் தென் விளிம்பிலும் ஏற்படுத்துகின்றன. அதற்கிசைவான நீரோட்டங்கள் அதே காலங்களில் தென்கடலிலும் அதன் நீட்சியான அறபிக் கடலிலும் நிகழ்கின்றன. இந்த எதிர் எதிர் நீரோட்டங்களால் ஆழம் குறைந்த பகுதியிலிருந்து ஆழமான பகுதிக்கு வடகடவின் வட விளிம்பிலும் தென் விளிம்பிலும் வழிந்தோடும் நீர் மணல் திட்டுக்களை விட்டுச் செல்கின்றது. இது இயற்கையின் நிகழ்வாகும். மணல் படிப்படியாகச் சேர்ந்து திடலாவதால் சேர்வது காலப்போக்கில் சேது ஆயிற்று என்றும் கூறுவர். அல்லது இந்தத் திடல்களை ஆள்வோரின் குலப்பெயர் சேது ஆகும். அவர்களே சேதுபதிகள் ஆவர். அகநானாறு 79-7, 394-6, நற்றினை 203-4, 359-1, பெரும்பாணாற்றுப்படை 306 ஆகிய சங்கப்பாடல்களில் இளங்கன்றைச் சேர்கின்ற பசுவுக்கு சேது, சேதா என வருவதையும் நாம் இதனுடன் இணைத்து நோக்கலாம். ஏனெனில் காபில், ஹாபில் மந்தை யுகத்தோடு இணைத்தாகத்தான் ஷீது அவர்களின் யுகமும் தோற்றம் பெறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அவ்வாறே ஷீது அவர்களின் பிள்ளையின் பெயர் அனுஷ் என அறபு வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இது தனுஷ் கோடி என்பதன் திரிபாகும். கொழும்பை உள்ளிட்ட பகுதி சீத்தாவாக்கை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. சேது சமுத்திரத்திலிருந்து கொழும்பு உள்ளிட்ட பகுதியிலே ஷீது நபியின் தொடர்பு வரலாற்றில் காணப்பட்டமையே இவ்விடப் பெயர்களுக்கான காரணமாக இருக்க முடியும்.

ஆகவே ஹாபில், காபிலும் ஷீது அவர்களின் சந்ததியினரும் தென்னிந்திய, வடஇலங்கைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களிலேயே வாழ்ந்திருக்க முடியும் என்பதை அறியக்கூடியதாகவுள்ளது.

ஏன் என்கிற ஷீது என்ற எழுத்து என்ற காலமாக எடுத்த பார்த்திலீடை என்று சொல்ல வேண்டுமென்றெடுத்திருக்கிற கிழமையிலே, என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை பார்த்திலீடு என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன்.

ஏதாக பார்த்திலீடை எடுத்திருக்கிறார்களானால் நூல்கள் கூறுகிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்ற பார்த்திலீடு என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன். என்கிற ஷீது என்ற பார்த்திலீடை என்றும் எழுதி விட வேண்டுமென்று கூறுகிறேன்.

நூற்று (அலை)யும் நதிக்கரை நாகரிகமும்

இப்பூமி சுமார் 8000 கல் விட்டமும் 25000 கல் சுற்றளவும் கொண்டது என புவியியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். நாம் வாழும் இவ்வுலகம் ஒரு காலத்தில் நெருப்புக் கோளமாய் இருந்தது. பின் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் சென்று குளிர்ச்சியடைந்தது. குளிர்ச்சியடையும் போது இவ்வுலகம் நீரும் நிலமும் மலைகளுமாய் திரிபடைந்தது. நீரில் உயிரினம் உருவாவதற்குரிய நிலை ஸ்மூந்ததும் நிலத்தில் புல் பூண்டு, புழு பூச்சி முதலிய உயிரினங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

பூமியின் மேற்பரப்பே முதன் முதலாக குளிர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. பூமியின் மத்திய கோட்டிற்கு இருமருங்கிலும் உள்ள நிலப்பகுதிகள் ஏனைய பகுதிகளை விட மிக விரைவில் சூழல்வதால் அவையே முதலில் வெப்பம் குறைந்து தட்பம் அடைந்தது. இவ்வாறு பூமியின் மத்திய கோட்டுப் பகுதியிலிருந்து அடுத்தடுத்து இருதுருவங்கள் வரை படிப்படியாக பூமி குளிர்ச்சியடைந்து வந்தது. வடதுருவப் பகுதியும் தென் துருவப் பகுதியும் பெரும்பாலும் அசையாமல் தம்மைத் தாமே சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் மத்திய கோட்டுப் பகுதியோ மிக விரைவாக சூழன்று கொண்டு வந்தது. எனவே உலகின் மத்திய கோட்டுப்பகுதியே முதன் முதலாக தரைப் பாங்கினை அடைந்துள்ளது என்று புவியியலாளர்கள் ஏகோபித்த கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

குளிர்ச்சிடைந்த பூமியில் கண்டங்கள் தோன்றின. இக்கண்டங்கள் நகரத் தொடங்கி மலைகளாகவும் அகழிகளாகவும் அமைந்தன. இம்மாறுதல் நீண்ட காலம் நிகழ்ந்த ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு நிலையான மலைகளும் கடல்களும் எழுந்தன. சூரியக் கதிர்கள் பூமியின் மத்திய கோட்டையடுத்த இரு புக்கங்களிலும் செங்குத்தாகவும் இரு துருவங்களில் சாய்வாகவும் விழுகின்றன. அக்கதிர்கள் தரையைத் தொடுமுன் புவியைச் சுற்றியுள்ள வளிமண்டலம் மத்திய கோட்டுப் பகுதியில் ஆழம் குறைந்தும் துருவப் பகுதியில் அதிகரித்தும் இருப்பதால் மத்திய கோட்டில் வெப்பம் கூடியும் துருவப் பகுதியில் வெப்பம் குறைந்து குளிராகவும் காணப்படுகிறது.

முதல் முதலில் குளிர்ச்சியடைந்த நீண்ட நிலப்பரப்பில் - பூமியின் மத்திய கோட்டில் - பண்டைய தமிழ் நாடும் (இலங்கையும் குமரிக்கண்டமும்)

இருந்தன. முதன் முதலில் குளிர்ச்சியடைந்த இன்றைய இந்தியாவின் தெற்குப் பகுதியிலே (இலங்கையும் உட்பட) உயிரினங்களின் தோற்றத்திற்கு ஏதுவான சூழ்நிலை இருந்தது. பூமியின் மத்திய கோட்டுப் பகுதியில் உள்ள தமிழகத்தில் மக்கள் இனம் தோன்றி பின்னர் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் பரவியிருக்கலாம் என்பதுதான் இன்றைய விஞ்ஞானிகளின் முடிவாகும்.

இடைக்காலத்தில் பண்டைத் தமிழகத்தில் (லெழுரியாவில்) எழுந்த கடற்கோளால் அந்நாட்டின் பெரும் பகுதி அழிவுற்றது. அதில் எஞ்சிய பகுதி தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும் மாலைதீவுகளும் பிறவும் என்று மேனாட்டு அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். இந்துமகாக் கடல் ஆசியாவின் கரையை ஒட்டி சந்தாத்தீவுகள் இருந்தன. இந்தப் பூகண்டமே ஆதியில் மக்கள் உதித்த மாநிலம் என்னும் சிறப்புடையதாய் விளங்குகிறது என்று ஜேர்மன் நாட்டுப் பேரரிஞர் ஹெக்கல் என்பவர் கூறுகிறார்.

முதன் முதலில் உயிரினம் கடலில் தோன்றினாலும் மக்களினம் மலையிலேதான் தோன்றியது. அவர்களின் மொழியும், தெய்வமும் வேதங்களும் மலையிலேதான் அரும்பின. அது இன்றைய விஞ்ஞானிகள் மட்டுமல்லாமல் சமய சான்றே ரார்களும் ஏற்றுக் கொள்ளும் உண்மையாகும். மலையிலே ஆறுகள் ஊற் றெடுத்துப் பின் கீழ் நோக்கிப் பாய்ந்து வந்து நிலப்பரப்பில் ஓடி பின் கடலில் கலக்கிறது. அதேபோல் மலையில் தோன்றிய மக்களும் மலையிலேயே வேட்டையாடியும் காய்களிகளைத் தின்றும் வாழ்ந்து, மலையிலிருந்து ஆறு செல்லும் வழியாகத் தரைக்கு வந்து அங்கு ஆடு, மாடு மேய்த்து காலம் கழித்து வந்திருக்கலாம். பின் ஆற்றங்கரை வழியாக நீண்ட தூரம் சென்று பள்ளங்களில் நீர் தேங்கி நிற்பதினைக் கண்டு அங்கு சில காலம் தங்கியிருக்கலாம். ஆற்றில் நீர் வரண்ட காலத்திலும் பள்ளத்தில் நீர் வற்றாது இருப்பதினைக் கண்டு மகிழ்ந்து அங்கேயே தங்கிப் பயிர்த் தொழில் செய்து அதில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம்.

இவர்களில் சிலர் ஆற்றின் கரை வழியே ஆறு சங்கமம் ஆகும் இடம் வரை போயிருக்கலாம். ஆற்றையும் சிறிய ஒடைகளையும் கண்ட மக்கள் பெறிய நீர் நிலையாகிய கடலைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்று அதன் அருகே கூடிவாழ முற்பட்டிருக்கலாம். தமிழ் இலக்கியம் அன்றைய மக்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதியை ஜநிலங்களாகப் பகுத்துள்ளது. மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஜநிலங்களும் தங்களுக்கென்று தனித்தனித் தொழில்களும் தனி வழிபாட்டு முறைகளையும் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

மாயோன் மேய காடுதை உலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
 வேந்தன் மேய தீம் புனல் உலகமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
 மூல்லை குறிஞ்சி, மருதம் நெய்தல் எனச்
 சொல்லிய முறையாள் சொல்லவும் படுமே

என்று தொல்காப்பிய அகத்தினை இயல் குத்திரம் கூறுகின்றது. ஆதி மக்கள் முதன் முதலாகத் தாம் வாழ்ந்த நிலத்தை அடிப்படையாக வைத்தே அவற்றிற்கு பெயர் வைத்தனர். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலம் என்றும் அதில் வாழ்ந்த மக்கள் குறிஞ்சி மக்கள் என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடம் மூல்லை நிலம் என்றும் அதில் வாழ்ந்த மக்கள் மூல்லை நில மக்கள் என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருத நிலம் என்றும் அதில் வாழ்ந்த மக்கள் மருத நில மக்கள் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும் அதில் வாழ்ந்த மக்கள் நெய்தல் நிலமக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

நெய்தல் நில மக்களான பரதவர்கள் கடலிற் படகில் சென்று மீன் பிடிப்பர். துமிங்கிலம் எனும் பெரிய இன மீன்களை ஏறியுளியால் ஏறிந்து கொல்வர். பிடித்த மீன்களை உலர்த்தி பக்குவங்கெய்து விற்பர். கடல் நீரை புல் நிலங்களில் பாய்ச்சி உப்பு விளைவிப்பர். நெய்தல் நிலமக்கள் உப்பை விற்று அதற்குப் பகரமாக நெல்லை விலையாகப் பெறுவர். உப்பு விற்பவர்கள் உமணர் எனப்பட்டனர். கடலில் பெரிய மரக்கலங்களைச் செலுத்தி வெளிநாடு சென்று வணிகம் செய்யும் முறை இந்நெய்தல் நிலமக்களால் வளர்க்கப்பட்ட தேயாகும். மீன் பிடிக்கும் சிறு படகுகளில் சென்று கடலிலே வாழும் இயல்புடைமை கருதி இவர்களை கடல் வாழ்ந்த என வழங்குதல் வழக்கம். கடலில் கிடைக்கும் மீன்களையே இவர்கள் பெரிதும் உணவாகப் பயன்படுத்துவர். கடலிலே மீன் வேட்டையாடுவதினையே தொழிலாகக் கொண்ட இவர்கள் உவர் நாளில் அத்தொழிலுக்குச் செல்லாமல் தத்தம் மகளிரோடு சுறவுக் கோடு நட்டுத் தம் தெய்வத்தை வணங்கிப் புனல் விளையாடி உண்டு மகிழ்வர், என்கிறார் வித்துவான் வெள்ளை வாரணன்.

நெய்தல் நிலத்தில் உப்புச் சுமக்கும் மாடு அந்நிலத்திற்குரிய விலங்காகும். சுறாமீனும் முதலையும் அந்நிலத்திற்குரியவை. புன்னை, தாழை, நெய்தல் ஆகியவை அங்குள்ள பறவைகள். அவர்களது பறை மீன் தோல்பறை, யாழ், நெய்தல் யாழ். தொழில் மீன் பிடித்தல், உப்பு விற்றல். குடிக்கும் நீர் மணற்கேணி, முழுகு நீர் உவர்க்குழி. நெய்தல் நிலத்து ஊர்களின் பெயர்கள் பட்டினம், பாக்கம் எனப்படும்.

கடற்கரையில் வாழ்ந்த மனிதன் நீர் நிலைகளிலும் கடல் அலை வாயிலிலும் ஒடியாடித் திரியும் பெரிய மீன்களைக் கண்டான். கரையில் நின்று கொண்டு கைகளால் அவைகளைப் பிடிக்க முயன்றான். அவைகளில் ஒரு சில அவன்து கைகளில் அகப்பட்டன. தண்ணீரில் அவை நீந்தும் போது கற்களால் குறி பார்த்து அடித்துப் பிடித்தான். சிலபோது நீரில் இறங்கி எட்டும் நிலை வரை சென்று பிடித்தான். அதற்கு மேல் நீரில் இறங்கி மீன்களைப் பிடிக்க முடியவில்லை. சிறு மீன்கள் தம் இரு பக்கமுள்ள கை போன்ற இறக்கைகளாலும் சுறா மீன்கள் தங்களின் தூவிகளாலும் கால் போன்ற ஒற்றைப் பிளவு கொண்ட வால்களாலும் தண்ணீரைப் பின்னுக்குத் தள்ளி முன்பக்கம் வேகமாகச் செல்வதைப் பார்த்தான். அதன் போக்கிற்கு பின் பக்கமுள்ள வால்களும் திரும்பி திருப்பம் கொடுப்பதையும் கண்டான். மீன்களைப் போல், தவளைகளைப் போல் தானும் தன் இறக்கைகளாலும் நீரைத் துளாவி நீரைப் பின்னுக்குத் தள்ளி நீந்தக் கற்றுக் கொண்டான்.

நீர் நிலைகளிலும் கடலிலும் சிறிய கம்புகள் மட்டுமன்றி பெரிய மரக்கட்டைகளும் மிதந்து வருவதை நெய்தல் மனிதன் கண்டான். அம்மரக்கட்டைகளின் மீது மீன் கொத்திப் பறவைகள் கொக்குகள், நீர்க்காகம் போன்றன வெகு ஒய்யாரமாக உட்கார்ந்து கடலுக்குள் வெகு தூரம் சென்று வருவதினையும் பார்த்தான். மரக்கட்டைகள் கடலுக்குள் வெகு தூரம் சென்றாலும் மீன்டும் கரைக்கு வந்து சேர்வதினையும் அவன் உணர்ந்தான். மரக்கட்டைகளின் மீதமர்ந்து நீருக்குள் செல்லும் பறவைகள் தண்ணீரின் மேற் பகுதிக்குள் மீன்கள் வந்ததும் திடீரென்று அவைகளின் மீது பாய்ந்து கவ்விக் கொண்டு மரக்கட்டைகளின் மீதமர்ந்து உண்பதையும் மரக்கட்டைகள் நீரில் மிதந்து கொண்டு காற்று அடிக்கும் பக்கம் செல்வதினையும் கண்டு வியந்தான்.

நீர் நிலைகளின் அண்மையில் வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்கள் விஞ்ஞானத்தின் முதற் பாடத்தினை உருவாக்கத் தொடங்கினர். நீருக்கு இயற்கையில் அமைந்துள்ள மீதப்புத் தன்மையினை அவர்கள் உணர்ந்தனர். தரையில் மக்கள் வண்டிகள் மீதமர்ந்து செல்வது போல நீரில் கட்டைகள் மீதமர்ந்து செல்ல முடியும் என்பதினை அறிந்து கொண்டனர். தமக்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருட்களான மீன், நண்டு, சிப்பி, ஆமை முதலியவை குளத்திலும் ஆற்றிலும் ஆழ்கடலிலும் இருப்பதை அறிந்தனர். எனவே தங்களின் அத்தியவசியமான உணவுத் தேவையை பூர்த்தி செய்ய நீரில் நீந்த வேண்டியும் மீன்கள் ஆழமைகள் போன்றவற்றைப் பிடிக்க வலைகளும் தூண்டில்களும், சுறா போன்ற பெரிய மீன்களைப் பிடிக்க ஈட்டி, அம்புகள் செய்வதும் அவர்களுக்கு அவசியமாக இருந்தது. பல்லாண்டுகளாய் சிந்தித்து மிதவை, தெப்பம் போன்றவைகளையும்

பேராறுகளை எவிதில் கடக்கக்கூடிய கட்டுமரம் என்ற வள்ளத்ததையும் கண்டறிந்தான்.

நீரில் மூங்கில் கம்புகள் எவிதில் மிதப்பதைக் கண்டு ஏழைட்டு மூங்கில்களை ஒன்றாய்ப் பிணைத்து தெப்பம் கட்டினான். இது ஆறு, குளம், வாய்க்கால் முதலியவற்றை கடக்கவும் பயன்பட்டது. தெப்பத்தில் ஏறிக் கொண்டு கால்களைப் பலமாக முன்னும் பின்னுமாக ஊன்றி நீளமான மூங்கில் கம்புகளை நீரின் அடியின் பின் பக்கமாக ஊன்றி தெப்பத்தை முன்னுக்கு உந்தித் தள்ளி பயணம் செய்தான்.

இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகளாக நாகர், இயக்கர், வேடுவர்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். மகாவம்சம் நாகர்களுக்கு மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்ததாக குறிப்பிட்டுள்ளது. அதாவது நாகதீப என்ற யாழ்பாணத்திலும் கல்யாணி நதி என்ற களனியிலும் கிழக்குமாகாணத்தில் கரைவாகுப்பற்றிலும் நாகர்களுக்கு மூன்று அரசுகள் இருந்தன. நாகர் உயர்ந்த ஒழுக்கப்பன்பாடு உடையவர்கள், நாகர் உயர்ந்த நாகரிகம் உடையவர்கள் என்றெல்லாம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நாகர் வாழ்ந்த இடங்களிலெல்லாம் ஈமத்தாழிகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. நாகர் வாழ்ந்த இடங்களிலெல்லாம் சோனகர்களும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

1505 இல் போத்துக்கீசர் கரையோரப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி வெளியேற்றும்வரை சோனகர்களே அப்பகுதியில் வாழ்ந்துவந்தனர். மனித வரலாறு என்பது பெரும்பாலும் வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆதமும் ஹவ்வாவும் தமது வரலாற்றை பிற்காலத்தில் தமது குழந்தைகளுக்குக் கூறியிருப்பர். எனவே இங்கு வாழ்ந்தவர் சுவனன், சுவனர், சுவனகர், சோனகர் என்று தம்மை அழைத்து வந்திருப்பர். பின்னர் அச்சொல் சோனாக்கள், சோனி என்பதாக மாறியிருக்கும். சோ+நாகர் என்பதும் சோநாகர், சோநகர் என்று மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றது: இந்த நாகருக்கு இலங்கையின் கரையோரப் பகுதியிலும் உள்ளாட்டிலும் நாவாய்கள் இருந்ததாகப் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை கூறுகின்றார்.

எனவே இலங்கையில் வாழ்ந்த நாகர், நாஹ் (அலை) அவர்களின் வழித்தோன்றலாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஆதம் (அலை) அவர்களின் பத்துத் தலைமுறை இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் அழிந்துபோன குமரிக்கண்டத்திலும் வாழ்ந்திருப்பதற்கான சான்றுகள் இருக்கின்றன.

நபி ஆதம் (அலை) அவர்கள் மறைந்து 1942 ஆண்டுகளுக்குப் பின்

அவர்களின் எட்டாவது தலைமுறையில் நபி நூஹ் (அலை) அவர்கள் தோன்றினார். இவரது காலத்தில் மாபெரும் கடற்கோள் ஏற்பட்டது. நூஹ் நபியையும் அவர்களை பின்பற்றியவர்களையும் உயிரினங்களின் ஒவ்வொரு சோடியையும் அவர் அமைத்த கப்பலில் ஏற்றித் தப்பினார்கள் என்பது விவிலியமும் அல்குர்ஆனும் கூறும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகும். இந்த வெள்ளப் பிரளைத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்களாக, பைபிள் பழைய ஏற்பாடு ஆதியாகமம் 7-57 : 6-63, 14-7-17 : 19-8-4,5 சுவிஷேஷசங்களிலும் அல்குர்ஆனின் 71-11, 4-11-32, 54-10, 11, 11-54-12, 14-11-14 போன்ற வசனங்களும் தெளிவூட்டுகின்றன. தமிழிலக்கியத்தில் சிலப்பதிகாரம், மச்ச புராணம், அதர்வண வேதம், ஆரியர்களின் கதைகள், கிரேக்க கதைகள், கிறீஸ் வரலாறு, மகாபாரதம், சதபத பிரமாண நூல், தோணியப்பர் வரலாறு போன்றவை வெள்ளப் பிரளையம் பற்றிப் பேசுகின்றன.

நூஹ் நபியின் பெயர்க் காரணத்தினை விளக்கும் போது தக்கலை எம்.எஸ். பஷீர் இது திராவிட மொழியின் வேர்ச் சொல்லாகும் எனக் கூறுகிறார்.

நூஹ் = நோவ்-நேவா (நாவா) - நோவு

நூஹ்-வின் தந்தை லாமக் அவருக்கு நோவு என பெயரிட்டார். தாயார் வருத்தமுற்றார். நோவு என்றால் எப்போதுமே வருத்தமுற்றுக் கொண்டிருத்தல் என்பதாகும். நூஹ் நபியின் வாழ்வும் அத்தகையதாய் பொருத்தமுறவே அமைந்தது. நோவ் - நாவாய் ஆனது. கப்பலுக்கு மரக்கலம் காரணப் பெயர், கப்பல் தோணி, ஓடம், வள்ளம் எனும் பெயர்கள் அமைப்பால் ஏற்பட்டது. நூஹ் -நோவா - நாவாய் ஆக மாறியது. இறைவன் நூஹ் நபிக்கு கப்பல் கட்டும் தொழிலை, மரவேலைகளைக் கற்றுக் கொடுத்தான். மட்பாண்டம் செய்யும் தொழிலையும் கற்றுக் கொடுத்தான். கப்பலை சேவல் வடிவாகச் செய்யுமாறு கட்டளை வந்தது. பாலை நிலத்தில் நூஹ் கப்பல் கட்டியிருக்க முடியாது. காரணம் கப்பல் கட்டுவதற்கான மரம் அங்கு இருந்திருக்க எந்த நியாயமுமில்லை. கப்பல் ஜாதி மலை மீது தரை தட்டியிருக்கிறது. இது துருக்கி நாட்டின் அராராத் பனிமலை என அண்மைக்காலத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதென மெர்வின் ஸ்டெஃப்பின்ஸ் என்ற ஆய்வாளர் கூறுகிறார்.

மஸ்அலா நூலில் பற்பல காரண வரலாற்றில் இப்னு ஸலாம் நபிகள் நாயகத்திடம் நூஹ் நபி பற்றி ஒரு சில கேள்விகளைக் கேட்பார். அதில் நாவாயது தங்கும் தளம் எது எனக் கேட்கும் பாடல் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நாலையது தங்கும் தளம் எதன்றிட நபிகளாம்
 கூபா நகர் சேர்ந்தவரிடம் விட்டே குறைவின்றிக்
 கூபா விடை சென்றங்கொழு காலும் பிதிர்க்கணமாய்
 தீவா மலை ஜாதி எனும் சிரம் சேர்ந்துள்ளது என்றார் (338)

உலகெங்குமுள்ள வரலாற்று நூல்களில் பல கதாநாயகர்களும் பல்வேறு பாத்திரங்களும் பங்கேற்றுள்ளன. அந்த வகையில் அல்குர்ஆன் கூறும் வரலாற்று நாயகர்களின் ஒருவர்தான் நபி நூஹ் (அலை) அவர்கள். மிக முக்கிய பேசு பொருளாக அவருடைய கப்பலை அல்குர்ஆன் குறித்துக் காட்டுகிறது. நூஹ் அவர்களையும் அவரது சமுதாயத்தையும் பற்றிய குறித்துல் ஹாதில் அல்லாஹுத்தூலா பல வசனங்களில் தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றான். அவரது சமூகம் நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்டதையும் அவர்கள் கப்பல் கட்டுமாறு ஏவப்பட்டதையும் அல்குர்ஆன் இவ்வாறு பிரஸ்தாபிக்கிறது. “மேலும் நம்முடைய கண்கள் முன்பாகவே நம்முடைய அறிவிப்பின் படி ஒரு கப்பலை நீர் செற்யும் அக்கிரமம் செய்தவர்களைப் பற்றி நீர் எம்முடன் பேசாதே நிச்சயம் அவர்கள் பெரு வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப் படுவார்கள்.” (அல்ஹாத் 37) என்று கூறும் அல்குர்ஆன் பின்னர் நடந்த சம்பவங்களை விரிவாக தெளிவுபடுத்துவதுடன் நூஹ் (அலை) அவர்களும் அவரை ஈமான் கொண்டவர்களும் பிரயாணம் செய்த கப்பல் ஜாதி மலை உச்சியில் தரை தட்டியதாக குறிப்பிடுகிறது. “பின்னர் பூமியே நீ உன்று நீரை விழுங்கிவிடு! வானமே மழைபொழுவதை நிறுத்திக்கொள்! என்று கூறப்பட்டது. நீர் குறைக்கப்பட்டு பூமியினுள் வற்றவைக்கப்பட்டது. அவர்கள் அழிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய காரியமும் முடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அக்கப்பலும் ஜாதி என்னும் மலை மீது நிலைபெற்றும் விட்டது. அநியாயக்கார சமூகத்திற்கு இத்தகைய நிலைதான் என்றும் கூறப்பட்டது.” (அல்ஹாத் 44) இந்தக் குர்ஆன் வசனத்தை மையமாக வைத்தே எமது வரலாற்றாசிரியர்களும் ஆய்வாளர்களும் அக்கப்பலை தேட ஆரம்பித்து தற்போது அதைக் கண்டு பிடித்துள்ளனர். அல்குர்ஆனின் வரலாற்று உண்மைகளை விஞ்ஞானம் தினந்தோறும் மெய்ப்பித்து வருகின்ற நிலையில் இக்கண்டுபிடிப்பானது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இக்கண்டுபிடிப்புக்கள் அனைத்தும் சொல்வது அல்குர்ஆன் உண்மையானதும் இறுதிநாள் வரை நிலைத்து நிற்கத்தக்கது என்பதேயாகும்.

சங்ககால முத்தமிழ் அறிஞர்களுள் பாண்டியனின் மாகீர்த்தி என்ற ‘நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன்’ கடல் கடந்து சாவகம் அல்லது சயநாட்டில் (சுமார்தார) தன் ஆட்சியை நிறுவியிருந்தான். இவன் முதற் சங்க காலத்தவன். தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றியவன். புராணங்களில்

இவனே உலகின் முதல் அரசனாகிய மனு என்றும் இவன் பெயர் 'சக்திய விரதன்' என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவனே கடல் கொண்ட தமிழகத்திற்கு ஈடாகச் சிறிது கங்கைச் சமவெளியை புது நாடாக்கி அதில் தமிழர்களைக் குடியேற்றினான் என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவன் காலம் அறுதியிடப்படாவிட்டும் இவனே இந்திய மாநில முதற் பேரரசையும் கடல்கடந்த முதற் பேரரசையும் ஏற்படுத்தியவன் என்பதும் தெளிவான ஆதாரமாகும். இங்கு சத்தியவிரதன் என குறிக்கப்படுவது நாலூர் நபி அவர்களேயாகும்.

நாவாய்

'தமிழ் மொழியில் கப்பற்கலை நூல் இருந்தது என்று உறுதியாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அது யாரால் செய்யப்பட்டது அதன் பெயர் என்ன? அது எப்பொழுது மறைந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. அல்லது அருங் கலையை அந்திய மொழியில் எழுதிப் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டுமென்று இடைக்காலத் தமிழர்களின் எண்ணப்படி இது வடமொழியிலோ அல்லது வேறு மொழியிலோ எழுதப்பட்டது என்றும் சொல்வதற்கில்லை' என்று ஆய்வாளர் ராகவன் கூறுகின்றார். இன்று இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் பல்வேறு வகையான படகுகளையும் தோணிகளையும் கப்பல்களையும் கட்டும் நிபுணர்கள் நூல்களைப் பயின்று கட்டுகின்றார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாகத் தம் முன்னோர் சொல்லி வைத்த படகுகளைக் கட்டும் முறைகளைப் பார்த்தும் குறிப்பெடுத்து வைத்தும் கட்டி வருகிறார்கள் என்று துணிந்து கூறலாம்.

கப்பலை தமிழ் 'நாவாய்' என்கிறது. உலக மொழிகளில் பலவற்றில் கப்பலைக் குறிக்க நாவாய் என்ற சொல்லின் மருசுச் சொற்களே பயன்படுத்தப் படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக ஹிந்தி, உருது, சமஸ்கிருத மொழிகள் கப்பலை 'நாவ்' என்கின்றன. ஆங்கிலம் கப்பற் படையை 'நேவி' என்கிறது. பிறமொழிகளில் வழங்கப்படும் இச்சொற்களை அம்மொழி அகராதிகள் அயல்மொழி என குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ் மட்டுமே 'நாவாய்' என்பதை அயல்மொழி எனக் கூறாது சொந்தம் கொண்டாடுகிறது. நாவாய் என்ற சொல்லின் வேர் எதுவென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இச்சொல் 'நோவா' என்பதிலிருந்து தோண்றியிருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

நோவா அவர்களே முதல் முதலாகப் பெரிய கப்பலைக் கட்டியவர். எனவே அவர் பெயரிலிருந்தே கப்பலைக் குறிக்கும் நாவா என்ற சொல்

ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். நோவா கட்டிய கப்பலில் ஏற்ற தப்பியவர்களின் சந்ததிகளே இன்றைய மனித இனத்தவர். இதனாலேயே அவர்கள் தத்தம் மொழியில் கப்பலை நோவாவோடு தொடர்புபடுத்தி வருகின்றனர். நாவாய் முற்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்த பெரிய மரக்கல் வகைகளில் ஒன்று. நாவாய் என்ற பதம் திருக்குறள், புறநானூறு, மதுரைக் காஞ்சி முதலிய பழம் பெரும் தமிழ் இலக்கியங்களில் எல்லாம் இடம் பெற்றுள்ளது.

இன்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் நேவல் (Naval) நேவி (Navy) நெவிக்கேஷன் (Navigation) ஆகிய வார்த்தைகள் வடமொழியில் உள்ள நெள, நெளகா, நெளக்தி என்ற பதங்களின் அடியாகப் பிறந்தவை என்று சில வட மொழியியலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் கருத்துச் சிறிதும் பொருத்தமாய் இல்லை. ஆதிகாலத்தில் தமிழகத்திற்கு வந்த யவனர்கள் தமிழர்கள் நாவாய்களைக் கட்டி உலகம் அனைத்தும் சுற்றி வருவதைக் கண்டு நாவாய் என்ற தமிழ் பதத்தின் அடியாக நேவி என்ற பதத்தை உருவாக்கிப் பின்னர் அதைப் பலவாறு பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்று கூறுவதே சாலப் பொருத்தமாகும். நேவிக்கும் நேவலுக்கும் நாவாய் என்ற பதத்தோடு உள்ள பொருத்தம் நெள, நெளகா என்ற பதங்களோடு இல்லை என்று சில ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால், அது உண்மையானதல்ல. நாவாய் சமஸ்கிருதமயமாக்கப்பட்டுள்ளது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஏனெனில் இலங்கை, தென்னிந்தியச் சோனகர்களிடம் நாக்கத்தா என்ற சொல் இன்றும் வழக்கில் உள்ளதோடு கப்பல் தலைவனையே குறிக்க பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

நெளகா - நூஹ் சாத்திரம்

தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் கீழ்நாட்டுப் பழங்கு சுவடி நூல் நிலையம் 1950 ஆம் ஆண்டில் கப்பல் சாத்திரம் என்று தமிழில் ஒரு நூலை வெளியிட்டது. அந்நால் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. பல மொழிகள் மலிந்தது. அதுவும் போஜன் எழுதிய வடமொழி நூலாகிய 'யுக்தி கல்பதரு' என்ற நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அந்நால் மூலம் வடமொழியில் 'நெளகா சாஸ்த்திரம்' என்றொரு கப்பல் நூல் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. தமிழில் வெளிவந்துள்ள கப்பல் சாத்திரம் என்ற நூலிலும் திரு. இராதா குழுத் முகர்ஜி அவர்கள் எழுதிய 'இனடியன் ஷிப்பிங்' என்ற ஆங்கில நூலிலும் இந்திய அரசாங்கப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதி இயக்குனர் என்.சி.எஸ்.சாப்ரா அவர்கள் எழுதிய "பழங்கால இந்தியாவில் கப்பலோட்டும் வித்தை" என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையிலும் 'நம் கப்பல் கலை' என்று திரு. தட்வர்த்தி சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்பவர் 'பாரதி'

என்ற தெலுங்குப் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையிலும் திரு. யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் 'நம் புராதனக் கப்பல்கள்' என்று 'மஞ்சரி'யில் எழுதிய கட்டுரையிலும், 'இலஸ்டிரேட்டட் வீக்லி ஓப் இந்தியா' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் திருமதி சுமதி மொராஜ் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையிலும் யுக்தி கல்பதருவிலிருந்தும் நெளகா சாஸ்திரத்திலிருந்தும் பல அறிய விஷயங்களை எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

சம்பான்

சம்பான் கடற்கரையோரங்களை அடுத்துக் கடவில் ஒடும் ஒரு சிறந்த ஓட்டமாக கருதப்படுகிறது. அதாவது ஆற்றிலும் கடவிலும் குறைந்த செலவில் நீண்ட தூரங்களுக்கு விரைவில் செல்லும் அரிய நீர்ப் போக்குவரத்து சாதனம் என்று தெரியமாக கூறலாம். இது ஒரு சிறிய லேசான தோணி. இதன் பகுதி தேளின் வாலைப் போல் இரு பக்கங்களிலும் உயர்ந்து நிற்கும். இத்தோணியின் இரு பக்கங்களும் இரண்டு துடுப்புகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி கரு முரடாகச் சமூன்று எழும் அலைகளிலும் கலங்காது ஒடுகிறது. பண்டு தொட்டு இத்தகைய தோணிகள் வங்கத்திலும் தமிழகத்திலும் கேரளாவிலும் ஈழநாட்டிலும் ஏராளமாக ஒடிக் கொண்டிருக்கின்றன. வங்காளக் குடாக் கடவில் வாயிலில் உள்ள தீவான் வாண்டவில் வாழும் மக்கள் சம்பான் தோணியை நாவோ என்றமூக்கின்றனர். இதனை வாடிப்பகவான் பாதையாக நம்புகின்றனர். இந்தச் சம்பான் படகை இந்தியாவின் எல்லா இடங்களிலும் காண்பதற்கு விரும்புகிறது.

இலங்கையில் இன்னும் சம்மான்காரர்கள் என்று அழைக்கப்படும் மக்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களை சிங்கவர் ஹம்பாங்காரயா என்று அழைக்கின்றனர். ஹம்பாந்தோட்டை என்ற ஊரும் சம்மாந்துறை என்ற ஊரும் இலங்கையின் தென்பகுதியில் நில ரீதியாக தொடர்பு பட்டிருப்பதும் இந்த இடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. கொழும்பில் ஆதியில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த இடம் சம்மான் கோட்டை என்று அழைக்கப்பட்டுவருகிறது. இன்று அந்தச் சம்பான் கோட்டையில் அழிய சிறிய பள்ளி கட்டப்பட்டுச் சம்மான் கோட்டைப் பள்ளி என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

வகுக்கு

'வத்த' என்பதும் சோனகர்கள் பயன்படுத்திய ஒரு மரக்கலமாகும். இலங்கையின் இடப்பெயர்களில் வத்த என்று வரும் எல்லா

இடங்களிலும் சோனகர்கள் தமது டூர்வீகக் குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். சோழர் படையெடுப்புக்கு முன்னர் சோனகர்களே அப்பகுதியில் செறிவாக வாழ்ந்துள்ளனர். உதாரணமாக மல்வத்த, வெள்ளவத்த, காவத்த, உருகொடவத்த போன்ற இடங்களைக் குறிப்பிடலாம். இதில் 'உரு' என்பதும் சோனக மரக்கலங்களில் ஒன்றாகும். இத்தகைய மரக்கலங்கள் மிகக்கூடுதலாக பழக்கத்தில் இருந்ததாலேயே உருகொடவத்த என்ற பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது.

கோசுப்பா

கோசுப்பாய்

'கோசுப்பாய்' என்பதும் சம்பான் போன்ற சோனக மரக்கலமாகும். சம்மாந்துறையில் 'கோசுப்பா' என்ற பெயரில் மிகப் பழைமைவாய்ந்த மூதாதையர் ஒருவரின் சியாரமும் காணப்படுகின்றது. இவர் இத்தகைய மரக்கலத்தை பயன்படுத்தியதன் ஊடாக இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அல்லது அவரது பெயரே மரக்கலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கவும் கூடும். ஆனால் இம்மரக்கலம் பாய்மரங்களைக் கொண்ட வளர்ச்சியடைந்த ஒரு நீர்ப் போக்குவரத்து சாதனம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கப்பல், தோணி, தெப்பம், ஓங்கல், கலம் (ஏறி-கலம்-பிட்டி), சதா, பாதை, பானு, போதம், மலை ஆகிய பெயர்கள் கப்பலுக்கும் பொறி, ஒதி, மசலா, படகு, வள்ளம், வத்தல், வஞ்சி, குல்லா, ஆகிய பெயர்கள் தோணிக்கும் கூறப்படுகின்றன. இவை இன்றும் சோனக மொழியில் வழக்கிலுள்ளன. கப்பல் ஓட்டுபவனை நாகூத்தா, தண்டேல்காரன், சுக்கான்காரன், ஒட்க்காரன், மாலுமி, மீகாமன், நீகான், கப்பலோட்டி, மரகல மினுச என்றெல்லாம் சோனகர்கள் அழைக்கின்றனர். மேலும் கப்பலில் பணியாற்றும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் சோனகர்கள் பெயர் வைத்துள்ளனர்.

ஓடம் செலுத்தும் கம்பை சவல், உடு, துடுப்பு, துளாவி என்றும் சிறுபடகைச் செலுத்தும் உந்து கம்பை தாங்கு பருமல் என்றும் கப்பலை காற்றதிக்கும் திசை நோக்கி செலுத்தக்கட்டும் படங்கை (பாயை) கட்டுமரத்தை கூம்பு, பாய்மரம், பாய் பருமல் என்றும் கப்பலை இயக்கும் பொறியை சுக்கான் என்றும் கப்பலை நிலையாக நிறுத்தும் கருவியை நங்கூரம் என்றும் அழைப்பார்கள். அவ்வாறே கடலில் பிடிக்கும் மீன்களுக்கும் சோனகப் பெயர்கள் உள்ளன. சோனகக் கெழுத்தி, சோனக வாளை என்ற பெயர்கள் உண்டு. இவை நன்நீர் மீன்களாகும். மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டும் பெரியவகை மீன்களாகும். கெழுத்தி 18 அங்குலம் நீளமானது. வாளை 25 அங்குலம் நீளமானது.

லெழுரியா (குமரிக்) கண்டமும் நோவாவின் பிரளையமும்

கண்ணியாக் குமரிக்கு தெற்கே கடலுக்குள் பல்லாயிரம் கிலோ மீட்டர் நீள அகலம் கொண்ட ஒரு நிலப்பரப்பு இருந்தது. அதற்கு குமரிக் கண்டம் என்று பெயர். அங்கே பங்குளியாறும் குமரி மலையும் இருந்தன. ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்பனை நாடு முதலிய நாடுகளும் இருந்தன. அந்திலப்பகுதி கடற்கோளால் அழிந்தது. தென்மதுரை, கபாடா புரம் ஆகிய நாடுகள் மூழ்கின. எஞ்சிய மக்கள் வடக்கே குடியேறினர். பாண்டியனின் தலைநகர் இன்றுள்ள மதுரையாயிற்று. முதல் இரு தமிழ்ச் சங்கங்களும் இன்று கடலுக்குள் உள்ள நாட்டில் இருந்தன.

ச.கி. ஜெயகரணின் 'குமரி நில நீட்சி' (காலச்சுவடு பதிப்பகம்) நூலில் அவர் குமரிக் கண்டம் என்பது பற்றி அரை நூற்றாண்டாகத் தமிழர்களிடையே இருந்து வரும் நம்பிக்கையை முழுமையாக மறுங்கிறார். அவரது மறுப்பை இங்கு சுருக்கமாகத் தருகிறோம்.

- புவியியல் அடிப்படையில் அப்படிக் கடல் கொண்ட நிலம் ஏதும் குமரிக்குத் தெற்கே இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.
- பண்டையத் தமிழ் நூல்களிலும் குறிப்பாக சிலப்பதிகாரத்திலும் குமரி நிலம் பற்றி சில வரிகள் வருகின்றன. இது ஒரு ஐதீகமாக இருக்கலாம். சிறிய நிலப்பகுதி மூழ்கி இருக்கலாம். கண்டம் என்று சொல்லத்தக்க நிலப்பகுதி ஏதும் கடல் கொண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.
- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரம்மஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்த சில ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் உள்ளுணர்வால் அப்படியொரு நிலம் மூழ்கியிருப்பதையறிந்து அதற்கு லெழுரியா என்று பெயரிட்டனர். அப்படி ஏராளமான உலகங்களை அவர்கள் கண்டுள்ளனர். இதுவொரு ஆண்மீகக் கற்பனை.
- ஆரியரின் பழைமையை மறுக்க வேண்டிய அவசியம், அரசியல் அவசியம் ஒன்று தமிழ்நின்றக்களுக்கு இருந்தது. அதனை மேலைநாட்டு அறிஞர்களை மேற்கோள் காட்டி லெழுரியாதான் குமரிக்கண்டம் என்று சொன்னார்கள்.
- புவியியல் அறிவும் காலக்கணிப்பும் இல்லாமல் டைனோசர்களும்

தமிழர்களும் குமரிக்கண்டத்தில் சேர்ந்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதை எப்படி நம்புவது?

ஜெயகரனின் இந்த வரிகளை ஜெயமோகன் மலையாள ஆய்வாளர் குமரி மைந்தனை முன்வைத்து பின்வருமாறு முறியடிக்கின்றார். “குமரிக் கண்ட கோட்பாடு சில தளங்களில் மறுக்க முடியாத கோர்வைத் தன்மையுடன் உள்ளது என்றே எனக்குப் புலப்படுகிறது. குமரிக் கண்டக் கோட்பாட்டை முன்வைத்து இந்திய வரலாற்றில் மதத்தை ஆராயும் அறிஞர்கள் குமரி மைந்தன் கடந்த 35 ஆண்டுகளாகத் தன் நண்பர் வள்ளுவனுடன் சேர்ந்து இத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார். குமரிமைந்தனின் முக்கிய ஆராய்ச்சி நூல் ஜந்தாவது பஞ்சாங்கம் ஆகும். அது ஜோசியத்துக்குரிய நூல் அல்ல. தொல் தமிழரின் (சோனகர்) வான நூல் என்று அவர் நினைக்கிறார். அவர் சொல்லும் கருத்துக்களில் முக்கியமானது இதுதான்.

பஞ்ச காலம் அட்சரேகை, தீர்க்க ரேகை அடிப்படையில் இலங்கை, தமிழகம் போன்ற இடங்களினையே அடையாளப்படுத்துகிறது. இன்றைய மதுரையையும் இன்றைய தமிழ் நிலத்தையும் வைத்துப் பார்த்தால் எல்லாக் கணக்குகளும் தவறாக இருக்கின்றன. ஆனால் இதே நிலமும் ஊர்களும் இலங்கையைத்தாண்டி கடலுக்குள் இருப்பதாகக் கொண்டால் எல்லா அளவுகளுமே சரியாக உள்ளன. கடல் ஆழத்தைக்காட்டும் உலக வரைபடத்தில் பார்த்தால் அப்பகுதியில் ஒரு கண்டம் அளவுக்கு கடல் ஆழம் குறைவாக இருப்பது தெரியும். அங்கே வாழ்ந்த முதாதையர்களை கடல் அழித்த போது இங்கு கொண்டு வந்ததுதான் பஞ்சாங்கம். அவர்களின் காலக்களிப்பு முறையது. அவர்கள் அங்கு வாழ்ந்த ஊர்களை அதே பெயரில் இங்கும் உருவாக்கியமையால் கணிதங்கள் தவறாக ஆயின என்கிறார் குமரிமைந்தன்.

இன்று சோதிடத்துக்குப் பயன்படும் பன்னிரெண்டு ராசிச்சக்கரம் என்பது தொல் தமிழரின் பெரும்பாலான கணக்குகளுக்கு உரிய ஒரு அடிப்படை வழிமுறை. உதாரணமாக தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் இசை ஆராய்ச்சி செய்த போது ஸ்வரங்கள் பண்ணிரெண்டு ராசிச்சக்கரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு அதைக் கொண்டே ராகங்கள் உருவாகும் முறையை (ராக புடம்) விளக்கிக் காட்டினார். குமரி மைந்தனின் இன்னொரு கருத்தும் ஆர்வத்தினை ஊட்டுகின்றது. தமிழ் மரபின் படி நிலம் ஜந்து தினைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பாலைத் தினைக்கு நிலம் இல்லை. பிற நிலங்கள் கோடையில் திரிந்து பாலை ஆகும் என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். தமிழ் நாட்டில் என்றுமே அப்படிப்பட்ட கொடும் பாலை நிலம் இருந்தது இல்லை. இன்றுள்ள சாத்தூர், விருது நகர் எல்லாம் நூறு வருடங்களுக்கு முன்புகூடக் காடுகள்.

அப்படியானால் இந்தத் திணைபற்றிய கருத்து எப்படி வந்தது. அது குமரிக் கண்டத்தில் இருந்தது என்கிறார் குமரி மைந்தன். அத்தனை பெரிய நிலத்துக்கு ஒரே ஒரு ஆறுதான் அங்கு ஓடியது. மக்கள் பாலையில்லா மன்னுக்கு வந்த போதும் பாலைத்திணையை இலக்கியத்திலிருந்து அழிக்கவில்லை.

தமிழில் ஆழ்ந்த சடுபாடுடையவர் என்ற முறையிலும் தொன்மங்களைப் பயின்றவர் என்ற முறையிலும் குமரி நிலம் என்ற ஒன்று இருந்து கடவில் மூழ்கியது என்று கொண்டால் மட்டுமே இங்குள்ள பல நூறு தொன்மங்களை அர்த்த பூர்வமாக இணைக்க முடியும். முதாதேயர் ஏன் தென்புறத்தார் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்? தென் மேற்கு மூலை ஏன் குமரி (கன்னி) மூலை ஆகியது? ஏன் தெற்கு மரணத்தின் திசையாகியது? ஏன் வட நாட்டு மக்கள் குமரியிலும் ராமேஸ்வரத்திலும் (ஆபேல், கெய்ன் கல்லறை, காகா முனிவர் சமாதி) தங்கள் முதாதேயரை சாந்தி செய்து வருகின்றனர்? குறைந்தது முந்நாறு ஜதீகங்கள் இந்த வரிசையில் இணையும். வேறு எந்த தர்க்கத்திலும் இவை இணையாது.

இன்னொரு முக்கிய ஆதாரம் நீலக் கடல் முனையில் நித்தம் தவம் செய்யும் இந்தக் கன்னி அன்னை. இவள் யார்? இப்போதுள்ள புராண மரபில் எங்கும் இவளைப் பொருத்த முடியாது. (மலையத்துவ பாண்டியன் மகளாய்ப் பிறந்தவள் என்று இன்றுள்ள கதை வெறும் முந்நாறு வருடமே வழக்கம் கொண்ட ஒன்று. புராணங்களுக்குரிய முதிர்ச்சியில்லாத கிராமியக் கற்பனையும் கூட). இவளது உருவம், இவள் பிரதிட்சை செய்யப்பட்டுள்ள விதம் அனைத்துமே இந்தப் பொது மரபிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவை. இன்னும் இவளைசைவ மதம் முழுமையாக உள்ளே இழுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கடல் கொண்ட தென்னாட்டின் என்னைற்ற தென் தமிழ் பாவைகளுள் ஒருத்தியே இவள் என்றே நான் கருதுகிறேன். அனைத்துக்கும் மேலாக வரலாறு என்பது நம் சுயத்தை நாம் உருவகித்துக் கொள்வதும் என் மொழியின் ஆழங்கள் எனக்குக் காட்டும். நான் காலத்தின் ஆழத்தில் ஆணிவேறஞ்சி எழுந்து கிளை விரித்தவள்.” (ஜெயமோகன், காய்தல் உவத்தல், கன்னியின் வாசலில், உயிர்மை, ஜூலை 2005, பக்கம் 51 - 52)

நீலக் கடல் முனையில் நித்தம் தவம் செய்யும் இந்தக் கன்னி அன்னை யார்? என கேள்வி எழுப்பும் ஜெயமோகன் ‘கொற்றவை’ காப்பியம் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். இதை புதுவகைக் காப்பியமாகவும் அவர் கருதுகின்றார். இதுவொரு வரலாற்று புனைபிரதியாகும். இதில் வரும் கொற்றவை, தொன்மை தாய்வழி வரலாற்றை நோக்கியே செல்கின்றது. கொற்றம் என்பது வெற்றியைக் குறிக்கின்றது. கொற்றவை என்பது

'வெற்றிதரும் அவ்வை' என்ற கருத்தைத் தருகின்றது. முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கையிலுள்ள தொன்மைத் தாயாகிய அவ்வா அவர்களையே இது சட்டுவதாக உள்ளது.

நோவாவின் பேணழ்

தமிழின்தின் தொன்மையையும் பெருமையையும் உணர்த்தும் வகையில் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்ற நூலில் ஜெனாரிதனார் ஒரு பாடலை பாடியிருக்கிறார். அந்தப் பாடலில் 'கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன்தோன்றி மூத்தகுடி' என்ற வரிகள் மிகவும் புகழ் பெற்றவை. மனிதன் தொடக்க காலத்தில் மலையில் வாழ்ந்து வந்தான். ஏனென்றால் அங்கேதான் அவன் வேட்டையாடி உண்ணுவதற்கான விலங்குகளும், பறவைகளும் இருந்தன. இயற்கையில் விளையும் பழங்களும் கிழங்குகளும் தேனும் கிடைத்தன. இரவில் ஒண்டுவதற்கு இயற்கை தந்த வீடாக குகைகளும் இருந்தன.

மலையும் மலை சார்ந்த இடத்தையும் தமிழ் அகப் பொருள் இலக்கணம் குறிஞ்சி என்கிறது. மனிதன் பிறகு மலை வாழ்க்கையின் சிரமங்களை உணர்ந்து ஆடு மாடுகளை பழக்கிக் காட்டில் வசித்தான். தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணம் காட்டையும் காடு சார்ந்த இடத்தையும் மூல்லை என்கிறது. காட்டு வாழ்க்கையில் பல சிரமங்களை அனுபவித்த மனிதன் உணவுப் பயிர்களை விளைவித்து அறுவடை செய்யும் கலையைக் கற்றுக்கொண்டான். அப்போது அவன் வசித்த இடம் நதிகளோடும் சமவெளிப் பிரதேசமாகும். தமிழ் அகப் பொருள் இலக்கணம் வயலையும் வயல் சார்ந்த இடத்தையும் மருதம் என்கிறது.

தமிழில் கல் என்ற சொல் மலையைக் குறிக்கும். சங்க இலக்கியத்தில் 'பெருங்கல் நாடான்' என்று வருகிறது. இதற்கு மலை நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்று பொருள். கம்பன் 'கல் இயங்கு கருங்குற மங்கையர்' என்கிறார். இதற்கும் மலையில் வாழ்கின்ற கரு நிறமுள்ள குறத்தியர் என்று பொருள். எனவே கல்தோன்றி என்றால் மலைதோன்றி என்று பொருள். அதாவது மலை வாழ்க்கையாகிய குறிஞ்சி வாழ்க்கை தோன்றிய என்று பொருள் மன் சிறப்புப் பொருள்களில் விவசாய நிலத்தைக் குறிக்கும். எனவே மண்தோன்றாக் காலம் என்றால் வயல் தோன்றாக் காலம் என்று பொருள் அதாவது மனிதன் விவசாயத்தை அறியாத காலம் என்று பொருள். கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலம் என்பது மனிதன் ஆடுமாடுகளை பழக்கி காட்டில் வாழ்ந்த மூல்லை நில வாழ்க்கையை குறிக்கும். மனிதன் மலையில்தான் தோன்றி வாழ்ந்தான் என்றாலும் அவன் நாகர்கமடைந்தது,

முல்லை வாழ்க்கையில்தான். மலையில் வாழும் போது கற்களை ஆயுதங்களாக பயன்படுத்தி மனிதன் முல்லை நில வாழ்க்கையின் போதுதான் உலோகத்தினாலான ஆயுதங்களை பயன்படுத்தினான்.

இந்த உலோகம் கி.மு. 3000 விருந்து தொடங்குகிறது. எகிப்தியர்கள் கி.மு. 3000 இல் இரும்பைப் பயன்படுத்தினர். இதே காலகட்டத்திலோ அல்லது அதற்கு சற்று முன்பே, இந்தியர்களும் இலங்கையர்களும் இரும்பை அறிந்திருந்ததாக வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தியாவில் செய்யப்பட்ட இரும்பு வாள் உலகப் புகழ் பெற்றது. சேக்ஸ்பியர் இந்திய வாள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்கிறார். இதனைத்தான் ஜயனாரிதனார், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன்தோன்றி மூத்தகுடி என்கிறார். கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலம் என்பதற்கு இன்னொரு பொருளும் உண்டு. அது முழுப்பாடலை பார்க்கும் போது புலப்படும்.

‘பொய்யகல நானும் புகழ் விளைத்தல் எனவியப்பாம் ?

வையகம் போர்த்த வயங்கொலி நீர்

கையகலத் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே
வாளோடு முன்தோன்றி மூத்தகுடி’

என்பதுதான் முழுப்பாடல். நோவாவின் காலத்தில் மிகப்பெரிய கடற்கோள் ஏற்பட்டு தரைப்பகுதி எல்லாம் மூழ்கிவிட்டது. நோவாவின் பேழையில் இருந்தவர்களைத் தவிர மற்றெல்லா உயிரினங்களும் அழிந்து விட்டன என்று கூறுகிறது பைபிள். சில காலம் கழித்து வெள்ளம் வடிந்தது. வெள்ளம் வடியும்போது முதலில் உயரமாக மலைகள் தானே தோன்றும். அதற்குப் பிறகுதான் மண்தோன்றும். இதனைத்தான் ஜயனாரிதனார்,

‘வையகம் போர்த்த வயங்கொலி நீர்

வையகலக் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே’ என்கிறார்.

நோவாவின் பேழையில் இருந்தவர்கள் ஆயுதங்களை வைத்திருப்பார்கள் அல்லவா? அதிலும் வாரும் இருக்க வாய்ப்பிரிருக்கிறதல்லவா? எனவே வாளோடு தோன்றுதல் வியப்பானதல்ல. நோவாவின் பின்னைகளிலிருந்தே இப்போதைய மனித இனம் பல்கிப் பெருகியது. இதிலிருந்து நோவா தமிழினத்தின் ஆதி மூதாதை எனக்கொள்ள இடமிருக்கிறது. அதற்கான ஆவணம் தான் ஜயனாரிதனாரின் பாடல்.

நூல் - நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன்

கடற் கோளால் பங்றுளி ஆறும் குமரி மலையும் அழிந்தபோதும் பங்றுளி ஆற்றின் கரையிலிருந்த தென்மதுரையே பாண்டியரின் தலைநகராக இருந்தது. தமிழுக்காக அமைக்கப்பட்ட முதற் சங்கமும் இங்கேதான் இருந்தது. இக்கடற் கோள் நிகழ்ந்த காலத்தில் இருந்த பாண்டிய மன்னனை புறநானூறு 'நெடியோன்' என்றும் தொல்காப்பியச் செய்யுள் 'நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன்' என்றும் கூறுகின்றன.

நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன் என்ற தொடர் கடற் கோளால் குமரிக்கண்டம் அழிந்த போது உயிர் பிழைத்த மனித குலத்திற்கு வாழ்வதற்கான புதிய நிலந்தந்த பெருமையை உடைய பாண்டியன் என்ற பொருள் தந்து நிற்கிறது. இந்த நிலந்தரு திருவின் பாண்டியனையே திராவிட நாட்டு அரசனாகிய சத்திய விரதன் என்றும், மனு என்றும் வட நூல்கள் கூறுவதாக கா. அப்பாற்துறை (குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட தென்நாடு, ப. 7) குறிப்பிடுகிறார்.

திருக்குறளில் வரும் பழங்குடி என்னும் தொடரை விளக்க வந்த பரிமேகர் "சேர்சோழ பாண்டியன் என்றாற் போலப் படைப்புக் காலம் தொட்டு மேம்பட்ட குடி" என்கிறார். பாண்டியனின் குலமரபுச் சின்னம் மீன். மீனால் காப்பற்றப்பட்டவர்கள் என்பதால் அவர்கள் மீனை தம் குலமரபுச் சின்னமாக ஏற்றிருக்கலாம்.

இறைதூதர் நூல் (அலை) அவர்களையே தமிழ் நூல்கள் நிலம்தரு திருவின் நெடியோன் எனக் குறிப்பிடுகின்றன என்று கொள்ள மேலே காட்டிய சான்றுகள் உதவுகின்றன. நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன் நூல் (அலை) அவர்களுக்கு மிகப் பிறப்பட்டவன் என்றிருந்தாலும் நூல் (அலை) அவர்களுடைய தொன்மை அவன் மீது ஏற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று கூற இடமுண்டு. மன்னர்களைப் புகழும் போது அவர்கள் மீது அவர்களுடைய மூதாதையர்கள் செய்த சாதனைகளை ஏற்றிப் போற்றுவது மரபாகும்.

நூல் (அலை) அவர்களின் காலத்தில் நிகழ்ந்த பிரளயத்தை தமிழினத்தோடு தொடர்பு படுத்தும் அரிய சான்று நோவா செய்த பேழை இந்தியக் கோபர் (Geober) மரத்தாலானது என்று பைபிள் கூறுகிறது. (ஆதியாகமம் 6:14)

'பிபறு' என்பது பைபிளில் 'கோபர்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தாலும்

இச்சொல் ஹீப்ரு மொழியிலோ அதனோடு தொடர்புடைய மொழிகளிலோ காணப்படாததாகும். நோவாவின் பேழை இந்திய ப்ளேன் (Plane) மரத்தால் செய்யப்பட்டது என அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர் பைழாவி கூறுகிறார். (*Discovery of Islam, P.436*) “ப்ளேன் மரத்தின் தாவர இயற் பெயர் ‘ப்ளேனஸ் ஓரியண்டவிஸ்’ என்ற சொல்லே. இம்மரம் ஈழ நாடுகளை சார்ந்ததே என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. இம்மரம் கைவடிவ அகல இலைகளைக் கொண்டது என சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி கூறுகிறது.

மரக்கலம்

திராவிட இந்தியாவின் பழங்குடியினரே முதன் முதலாக மரக்கலம் செதுக்கியவர்கள் என்று கடலாய்வு செய்த ரஷ்ய அறிஞர் அலக்சாந்தர் கோந்த்ராதோவ் கூறுகிறார். (*The Riddles of Three Oceans, P.151*)

தொல் திராவிடர்களின் இன்றைய வாரிசுகளாகக் கருதப்படும் போதகர்கள் பாடும் கப்பல் பற்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் கடல்வழியாக வந்தவர்கள் எனக் கூறுகின்றன. (*Alexander Kondrator, The Riddles of Three Oceans*)

நாவாய் தங்கிய மலை

நூஹ் (அலை) அவர்களுடைய கப்பல் ஜாதி என்னும் மலையில் நிலை கொண்டதாக அல் குர்ஆன் (11:44) கூறுகிறது.

ஜாதி என்பது துருக்கியிலுள்ள அராராத் மலையைக் குறிக்கும் என்பது நெஸ்டோரியா கிறிஸ்தவர்களுடைய நம்பிக்கை. இம்மலை 17000 அடி உயரமுடையது. ஒரு மரக்கப்பலில் சில பகுதிகள் இம்மலையின் 14000 அடி உயரச் சரிவு ஒன்றில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இம்மரத்துண்டுகளை ஆராய்ந்ததில் அவை 4000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை என்பது தெரிந்தது.

அர்மீனியாவிற்கும் குர்திஸ்தானுக்கும் இடையிலுள்ள மலைத் தொடரின் மீது விமானங்கள் பறந்து சென்ற போது மக்கள் கப்பல் போன்ற ஒன்றைக் கண்டதாகவும் அதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிகள் நடந்து வருவதாகவும் ஆய்வாளர்கள் சிலர் கூறுகின்றனர்.

மக்காவில் உள்ள அபுல் குபைஸ் என்ற மலையின் பின்புறத்தில் ஓரிடத்தில்தான் நூஹ் (அலை) அவர்களுடைய கப்பல் வந்து தங்கியதாக

மக்காவில் உள்ள சிலர் கருதுகின்றனர். ஜாதி உலகிலேயே உயரமான இமய மலையே என்கிறார் அல்லாமா இக்பால்.

ஏற்கனவே விளக்கிய இந்தியத் தொன்மங்களின்படி கப்பல் வந்து தங்கிய இடம் சீர்காளி என்றும், நாககிரி என்றும், இமய மலை என்றும், பொதிகை மலை என்றும் பலவாறு கூறப்படுகிறது.

ஜாதி என்பது அரராத்தைத்தான் குறிப்பிடும் என கொண்டாலும் கப்பல் புறப்பட்டது, தமிழகமும் இலங்கையும் இணைந்திருந்த ஒரு நிலப்பகுதியில் இருந்துதான் என்று கொள்வதில் தவறேதுமில்லை. அரராத் பழைய மொசப்பத்தேமியாப் பகுதியில் இருக்கிறது. மொசப்பத்தேமியாவில்தான் முதல் மனித நாகரீகம் தோன்றியது என்றும் அங்கே வாழ்ந்தவர்களே குடிபெயர்ந்து எகிப்திய நாகரீகத்தை ஏற்படுத்தினர் என்றும் அவர்களே அசீரியா, பாபிலோனியா ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று நாகரீகம் வளர்த்தனர் என்று கார்போ போன்ற அறிஞர்கள் பலர் கருதுகின்றனர்.

ஆனால் நூல் நமி மனித சமூகத்தின் இரண்டாவது தந்தையாகக் கருதப்படுகின்றார். ஆதம் முதல் தந்தையாக கருதப்படுகின்றார். எனவே ஆதத்தின் வழித்தோன்றலாக வரும் நூல் அவர்களின் கப்பல் அழிந்து போன குமரி நிலத்தில் தயாரிக்கப்பட்டு பழைய பயிலோனியாவில் தரைதடி இரண்டாவது மனித நாகரிகம் தோற்றம் பெற்றது எனக்கறுவதே பொருத்தமாகும். ஏனெனில் நூல் நமி அவர்களுக்கு முதல் கட்டத்திலும் வெள்ளம் வற்றியின் இரண்டாம் கட்டத்திலும் இறை கட்டளைகள் இறங்கியதாக அல் குருஞ் குறிப்பிட்டுள்ளது. 'ரிஸாலாத்து ரப்பி - இறைவனின்தூதுகள்' என்று அல் குருஞ் நூலூக்கு அருளப்பட்ட வேதத்தை பண்மையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளது. அவரது பின்னள்களான சாம், ஹாம், யாப்பித் (ஆரி), கன்ஞன் (கண்ணன்) ஆகியோரின் பேர்களோடு தொடர்புபட்டதாகவே சாம், ரிக், யஸர், அதர்வ வேதங்கள் இப்பிராந்தியத்தோடு இணைத்துக் கூறப்படுவதை நோக்கலாம்.

இதுவரை காட்டிய சான்றுகள் நூல் (அலை) அவர்களையும் அவர்காலத்து பிரளயத்தையும் குமரிக் கண்டத்தோடு குறிப்பாக இலங்கையோடும் தமிழகத்தோடும் இலங்கையில் வாழ்ந்த நாகர்களோடும் அதிகமாக தொடர்புபடுத்துவதை நாம் கண்டு கொள்ள முடியும். இலங்கையில் கரையோரப்பகுதி முஸ்லிம்களிடம் நூலூநமி கப்பல் சிந்து வாய்மொழிப் பாடல்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவை பதினெட்டாக்கும் மேல் இருக்கின்றன. இந்நாட்டார் மரபின் நீட்சியாகவே ஜின்னா ஷரீபுத்தீன் எழுதிய 'பிரளயம் கண்ட பிதா' என்ற காப்பியத்தை நாம் நோக்க

வேண்டும். இந்நாட்டார் பாடல்களில் பதிற்றுக்கணக்கான மரங்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றைப் பயன்படுத்தியே நூலாகப் பல கட்டியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. அவை யாவும் இலங்கை மற்றும் தென்னிந்தியாவில் காணப்படக்கூடிய மரங்களாக இருக்கின்றன. பாலைவன மரங்களின் பெயர்கள் இப்பாடல்களில் இடம்பெறவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

காமனும் சாமனும்

திருத்தக்க தேவர் எழுதிய சீவக சிந்தாமணி என்ற காப்பியத்தில் ஒத்த வடிவடைய இரு கால்களை வர்ணிக்கும் போது அவை காமனும் சாமனும் போல் இருந்தன என்று கூறுகிறார். இப்பாடலுக்கு குறிப்புரை எழுதிய உ.வெ. சாமிநாதையர் காமனும் சாமனும் யார் எனத் தெரியவில்லை எனக் கூறுகிறார்.

நூற்று (அலை) அவர்களின் புதல்வர்களில் ஷாம் (Sham) ஹாம் (Ham) என இருவர் இருந்தனர் என்பதை முன்பே கண்டோம். தமிழ் ஒலிப்படி ஷாம் சாமனாகவும் ஹாம் காமனாகவும் ஆகியிருக்கிறது. ஷாம், ஹாம் இருவரும் இணைப்பிரியா சகோதரர்கள். எனவே இணைப்பிரியாதவர்களை அல்லது இணைப்பிரியாவற்றைக் குறிப்பிட சாமனும் காமனும் போல என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. இவ்வழக்கு தமிழ் நாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் திருத்தக்கதேவர் இதனை எடுத்தாண்டிருக்கிறார். ஆரியக் காலப்பகுதிக்குப் பின்னரே இணைப்பிரியா சகோதரர்களைக் குறிப்பிட இராம இலக்குவனர் போல என்ற வழக்கு உண்டாயிற்று.

இன்றைய மனித இனம் ஷாம், ஹாம் என்பவர்களுடைய வழி பிறந்தவர்களே. அதனாலேயே மனிதனின் வரலாற்றில் மனித இனத்தை இரண்டாகப் பிரித்து சாம் வழி வந்தவர்களை செமைட் (Semit) ஹாம் வழி வந்தவர்களை ஹெமைட் (Hamit) என்றும் அழைக்கின்றனர். கறுப்பு நிற இனத்தவர் ஹெமைட் வழி பிறந்தவர்களாவர். இவர்கள் ஏன் கறுப்பு நிறம் பெற்றனர் என்பதற்கு 'கஸஸால் அன்பியா' என்ற நூலில் ஒரு தொன்மம் கூறப்படுகின்றது. வெள்ளத்திலிருந்து தப்பிக்க பேழையில் ஏறிய போது நூற்று (அலை) தம் புதல்வர்களிடம் வெள்ளம் வற்றிப் பேழையிலிருந்து இறங்கும் வரை மனைவியரோடு உடலுறவு கொள்ளக்கூடாது எனக் கட்டளையிட்டார். அந்த ஆணைக்கு மாறாக ஹாம் தம் மனைவியோடு உடலுறவு கொண்டான். அதனால் நூற்று (அலை) அவரைச் சபித்தார். அந்த சாபத்தின் விளைவாக ஹாம் கறுநிறப்

பிள்ளைகளைப் பெற்றார்.

ஹாம் தமிழ் ஒலிப்படி காம் ஆகும். இந்தியத் தொண்மத்தில் காமன் (மன்மதன்) கறு நிறமுடையவனாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறான். காமன் காமத்தின் தெய்வமாக வர்ணிக்கப்படுவதும் அவன் சிவபெருமானால் சரிக்கப்பட்டு ஏறிந்து சாம்பலானான் என்று கூறப்படுவதும் அவனை ஹாம் தொன்மத்தோடு உறவுடையவனாக்குகிறது. இத்தொன்மங்களின் ஒற்றுமைகள் வியப்பூட்டுகின்றன. இவை புறந்தள்ளத்தக்கவையல்ல.

**குத்தாக ஏவிடு குத்தியூல்ரூ குத்திரூபஞ்ச குத்தெழும் வத்தீபஷ்டநூ ஹாமா
காமாடு ரீக்காம்க்காட்டிரூதி ஸ்ரீதாம்காடு. க்ருஷ்ணவி க்ருஷ்ணக்கு
காம்கிரூபஞ்ச குத்தாக்குப்பூக்கூப்பஞ்ச கூப்பாதி. காம்கிரூபஞ்சக்குரூ
குத்தெழும் குத்தாக்குப்பஞ்சக்கூதி வாடு குத்தீபஷ்ட குத்தெழும்காம்கிரூபஞ்ச
குத்தீபஷ்டநூ.**

குத்தாக ஏவிடு குத்தியூல்ரூ குத்திரூபஞ்ச குத்தெழும் வத்தீபஷ்டநூ ஹாமா
காமாடு ரீக்காம்க்காட்டிரூதி ஸ்ரீதாம்காடு. க்ருஷ்ணவி க்ருஷ்ணக்கு
காம்கிரூபஞ்ச குத்தாக்குப்பூக்கூப்பஞ்ச கூப்பாதி. காம்கிரூபஞ்சக்குரூ
குத்தெழும் குத்தாக்குப்பஞ்சக்கூதி வாடு குத்தீபஷ்ட குத்தெழும்காம்கிரூபஞ்ச
குத்தீபஷ்டநூ. குத்தாக ஏவிடு குத்தியூல்ரூ குத்திரூபஞ்ச குத்தெழும் வத்தீபஷ்டநூ ஹாமா
காமாடு ரீக்காம்க்காட்டிரூதி ஸ்ரீதாம்காடு. க்ருஷ்ணவி க்ருஷ்ணக்கு
காம்கிரூபஞ்ச குத்தாக்குப்பூக்கூப்பஞ்ச கூப்பாதி. காம்கிரூபஞ்சக்குரூ
குத்தெழும் குத்தாக்குப்பஞ்சக்கூதி வாடு குத்தீபஷ்ட குத்தெழும்காம்கிரூபஞ்ச
குத்தீபஷ்டநூ. குத்தாக ஏவிடு குத்தியூல்ரூ குத்திரூபஞ்ச குத்தெழும் வத்தீபஷ்டநூ ஹாமா
காமாடு ரீக்காம்க்காட்டிரூதி ஸ்ரீதாம்காடு. க்ருஷ்ணவி க்ருஷ்ணக்கு
காம்கிரூபஞ்ச குத்தாக்குப்பூக்கூப்பஞ்ச கூப்பாதி. காம்கிரூபஞ்சக்குரூ
குத்தெழும் குத்தாக்குப்பஞ்சக்கூதி வாடு குத்தீபஷ்ட குத்தெழும்காம்கிரூபஞ்ச
குத்தீபஷ்டநூ.

கிழற் (அலை)

அல் குர்ஆனில் பதினெட்டாவது அத்தியாயம் வாரம்தோறும் வெள்ளி இரவுகளில் மூஸ்லிம்களால் பாராயனம் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வத்தியாயம் பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் படிப்பினைகளையும் கொண்டதாகும். இதிலே மூஸா (அலை) அவர்களும் அவரது மாணவர் யூசஃப் பின் நூனும் இயல் கடந்த அற்புத மனிதர் ஒருவரை சந்தித்த நிகழ்வு இடம்பெற்றுள்ளது. அம்மனிதர்தான் இலங்கை மூஸ்லிம்களால் கியாத்து நமி அப்பா என்று அழைக்கப்படும் கிழற் நபியாவார்.

ஒரு நாள் மூஸா (அலை) அவர்கள் உபதேசம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் போது, உங்களைவிட அறிவாளி யாரேனும் உண்டா? என்று ஒருவர் கேட்டார். ‘இல்லை. நான்தான் அறிவாளி’ என்று மூஸா (அலை) கூறினார். இந்தப் பதில் இறைவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மூஸாவே நமது அடியார் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் உம்மைவிட அறிவாளியாவார் என இறைவன் அறிவித்தான். மூஸா வெட்கப்பட்டு ‘இறைவா! அவரைச் சந்திக்கும் வழி யாது எனக்கேட்டார்’. இரு கடல்கள் சந்திக்கும் இடத்தில் அவரைக் காண்பாய் என இறைவன் அறிவித்தான்.

உடனே மூஸா தனது மாணவருடன் அம்மனிதரைத் தேடிப் புறப்பட்டார். ஒரு கூடையில் உணவுக்காக மீன்களையும் எடுத்துக் கொண்டார். குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்து சற்று நேரம் இளைப்பாறினார். அப்போது கூடையிலிருந்த மீன் உயிர் பெற்று அதிலிருந்து நழுவி கடலில் குதித்து விட்டது. இப்புதுமையை யூசஃப் பார்த்து வியப்படைந்தார். மூஸா (அலை) அவர்களிடம் இச்சம்பவத்தைக் கூற மறந்துவிட்டார். இருவரும் அங்கிருந்து எழுந்து பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர். அதன் பிறகே பிரயாணத்தின் கஷ்டம் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. நாம் இப்பிரயாணத்தில் மிகவும் கஷ்டமடைந்துவிட்டோம். உணவை எடுத்துவா என மூஸா கூறினார். அதற்கு மாணவர் இறைத்தாதரே மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நாம் சற்று நேரத்திற்கு முன் தங்கி இளைப்பாறினோம் அல்லவா, அங்கே அம்மீன் உயிர் பெற்று கடலில் ஓடிவிட்டது. இதை நான் உங்களுக்கு முன்பே கூற மறந்துவிட்டேன். ஷைத்தான் எனக்கு மறதியை ஏற்படுத்திவிட்டான்’ என்று மாணவர்

கூறினார். இருவரும் வந்த வழியே பயணமானார்கள். அங்கே மீன் உயிர் பிழைத்த இடத்தில் கிழர் (அலை) அவர்களைக் கண்டார்கள். “உங்கள் மீது சாந்தி உண்டாவதாக! உங்களுக்கு இறைவன் கற்றுத் தந்தவற்றை எனக்கும் கற்றுத்தர முடியுமா?” என மூஸா கேட்டார். அதற்கவர் என்னோடு சினேகமாகவும் என் செயல்களை நேரில் கண்டு பொறுமையாக இருக்க உம்மால் முடியாது” என்று கூறி கிழர் அவர்கள் மறுத்துவிட்டார். “நான் பொறுமையாக இருப்பேன். உங்கள் செயல்கள் எதையும் தவறாகக் கருதமாட்டேன்” என மூஸா வாக்களித்தார். இருவரும் நடந்து சென்றார்கள். வழியில் கடல் பயணம் செய்ய நேரிட்டது. இருவரும் ஒரு கப்பலில் ஏறினர். அப்போது ஒரு குருவி பறந்து வந்து கடலில் தன் சொண்டை நடைத்தது. கப்பலில் ஒரு சொட்டு நீரையே வைத்தது. “கவனியுங்கள். உங்களிடம் இருக்கும் அறிவும் என்னிடமிருக்கும் அறிவும் இம்மகா சமுத்திரத்திற்கில் இக்குருவியின் சொண்டில் நடைந்த சொட்டுத் தண்ணீரின் அளவாகும். இறைவன்தான் எல்லோரையும்விட மிகப் பெரும் அறிவாளி” என்று கிழர் கூறினார். அதன் பின் கிழர் அக்கப்பலில் உள்ள ஒரு பலகையை பெயர்த்தெடுத்தார். இதைக்கண்ட மூஸா பதறிப்போனார். “பணம் கேட்காமல் நம்மைக் கப்பலில் ஏற்றிக் கொள்ள உதவியவர்களின் கப்பலை உடைப்பது சரியா? எல்லோரையும் கடலில் மூழ்கடிக்கப் போகிறோ?” எனக் கேட்டார். உண்ணால் பொறுமையாக இருக்க முடியாது என்று நான் ஏற்கனவே கூறவில்லையா? என்னோடு வரவேண்டாம்” என்று கிழர் கூறினார். அதற்கு மூஸா இம்முறை என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் பொறுமையாக இருப்பேன் என்று கூறினார்.

பின்னர் கப்பலை விட்டு இருவரும் இறங்கி நடந்தார்கள். வழியில் சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர்களில் ஒரு சிறுவனை அழைத்த கிழர், அவனது கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்தார். இக்காட்சியைக் கண்ட மூஸாவுக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டது. பச்சிளம் பாலகளை கொன்றுவிட்டிரே என்று ஒலமிட்டார். “என்னோடு பொறுமையாக நடந்து கொள்ள முடியாது என நான் கூறவில்லையா?” என்று கிழர் கேட்டார். மூஸா இரண்டாவது தடவையும் மன்னிப்புக் கேட்டார்.

தொடர்ந்து இருவரும் நடந்தார்கள். ஒரு கிராமத்தை அடைந்து அங்குள்ளவர்களிடம் உணவு தருமாறு கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் யாரும் இவர்கள் இருவருக்கும் உணவு கொடுக்க முன்வரவில்லை. இருவரும் களைப்புடன் காணப்பட்டனர். அப்போது அங்கே இடிந்து விழுக்கூடிய நிலையில் ஒரு சுவர் இருந்தது. அது கிழரின் கண்ணில் பட்டது. உடனே அவர் மூஸாவின் துணையுடன் அச்சுவர் கீழே

விழாதவாறு செப்பனிட்டார்கள். “சம்பளமில்லாத வேலையை ஏன் நாம் செய்ய வேண்டும். இந்த வேலைக்கு ஏதாவது கூலி வாங்கலாமோ” என மூஸா அவரிடம் கேட்டார்.

“இப்போது நாம் பிரியம் வேளை வந்துவிட்டது. என்னோடு உன்னால் பொறுமையாக இருக்க முடியாது. நீ கண்களால் கண்டதை எல்லாம் பொறுமை இழந்து கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாய். அவற்றுக்கான விளக்கங்களை சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கிழர் கூறினார்.

முதலாவது, கப்பலில் இருந்து பலகையைக் கழற்றினேன். அது அக்கப்பல் சொந்தக்காரர்களின் நன்மைக்காகவே செய்தேன். இவர்கள் போய்ச்சேரும் நாட்டரசன் நல்ல நிலையிலிருக்கும் கப்பல்களை எல்லாம் கொள்ளையடிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளான். நான் பலகையைக் கழற்றியதன் மூலம் அக்கப்பல் பழுதடைந்துவிட்டதாக எண்ணி கைவிட்டுவிடுவான். இதுவே அக்கப்பலில் ஓட்டையை ஏற்படுத்தியதற்கான காரணமாகும்.

அதன் பின் வினையாடிக் கொண்டிருந்த அச்சிறுவனை கொலை செய்தேன். அச்சிறுவனின் பெற்றோர் இறை விசுவாசம் கொண்டவர்கள். இறைவனுக்கு வழிப்படுவர்கள். இச்சிறுவன் உயிருடன் இருந்து பெரியவனாக மாறினால் அவர்களின் கொள்கையை விட்டு திருப்பி விடுவான். மகனின் பாசத்தால் அவர்களும் மாறு செய்து விடுவார்கள். இவ்வநீதியிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே அச்சிறுவனைக் கொலை செய்தேன். அத்தோடு அப்பெற்றோருக்கும் நற்குணமுடைய இரு குழந்தைகளை இறைவன் வழங்குவதாக நாடியுள்ளான். இதுதான் அக்கொலைக்கான காரணமாகும்.

கடைசியாக நமக்கு உணவளிக்க மறுத்த கிராமத்தவரின் சுவரை செப்பனிட்டோம். அச்சுவரின் அடியில் ஒரு புதையல் இருக்கின்றது. அதில் பொற்குவியல் காணப்படுகின்றது. அது இரு அநாதைச் சிறுவர்களுக்குச் சொந்தமானது. அவர்கள் வளர்ந்தபின் அதை எடுத்து அனுபவிப்பார்கள். இப்போது அச்சுவர் இடிந்து விழுந்துவிட்டால் அப்புதையலை மற்றவர்கள் கண்டு எடுத்துக் கொள்வார்கள். அநாதைச் சிறுவர்களுக்கு எதுவுமே இல்லாமலாகிவிடும். இதுவே சுவரை செப்பனிட்டதற்கான காரணமாகும். இவற்றை என் விருப்பத்திற்கேற்ப செய்யவில்லை. இறை ஞானத்தின் மூலமே செய்தேன் எனக்கூறி கிழர் (அலை) அவர்கள் மூஸாவை விட்டும் பிரிந்து விட்டார்கள்.

இச்சம்பவம் பற்றி நபிகள் குறிப்பிடும் போது “மூஸா (அலை) அவர்களுக்கு இறைவன் அருள் புரிவானாக! அவர்கள் பொறுமையோடு

இருந்திருந்தால் இன்னும் எத்தனையோ இரகசியங்களைக் கற்றிருப்பார்கள். நாமும் அவற்றை அறிந்திருப்போம்'' என நபி (ஸ்ல்) அவர்கள் இச்சம்பவத்தைக் கூறி முடித்தார்கள். (ஆதாரம் புஹாரி)

இப்னு அப்பாஸ் (ரஹி) அவர்கள் அறிவிப்பதாவது, கிழ்ர் (அலை) அவர்கள் ஆதம் (அலை) அவர்களின் புத்திரனாவார். (ஆதாரம் தாரகுத்துனி)

அழுஹாத்திம் அவர்கள் அறிவிப்பதாவது, கிழ்ர் என்பவர் ஆதம் (அலை) அவர்களின் மகனாகிய காபீஸ் என்பவரின் மகனாகும் என்று கூறுகிறார். இவர் கிழ்ர் என்பதற்குப் பதிலாக கழிர் என்று கூறுகிறார்.

வஹப் இப்னு முனப்பாற், இப்னு குதைபா, இமாம் நவவி ஆகியோரின் கருத்துப்படி கிழ்ர் அவர்கள் நூல் (அலை) அவர்களின் ஆறாவது தலைமுறையாகும். கிழ்ர் அவர்களின் பெயர் மில்யா என்பதாகும். அதாவது நூல் (அலை) அவர்களின் மகன்களில் ஒருவர் சாம் ஆவார். அவரது மகன் அர்பகஷ்ட் ஆவார். அவரது மகன் ஆமீர் ஆவார். அவரது மகன் பாலிஹ் ஆவார். அவரது மகன் மல்கான் ஆவார். இலங்கை முஸ்லிம்களிம்களின் பூர்வீக இடங்களில் ஒன்றுதான் மல்கம்பிட்டி ஆகும்.

கிழ்ர் என்பவர் பற்றிய நம்பிக்கையும் தொன்மமும் இலங்கை முஸ்லிம்களிடம் பண்ணெடும் காலமாக இருந்து வருகின்றது. அவர் ஜீவ ஊற்றைத்தேடி பயணித்து அவ்வூற்றிலிருந்து அள்ளிப் பருகியதால் அவர் இன்னும் உயிர் வாழ்கிறார் என்ற நம்பிக்கையும் இலங்கை முஸ்லிம்களிடம் காணப்படுகின்றது. மனிதராகப் பிறந்த எவருக்கும் மரணம் நிச்சயம் என்ற வகையில் “நபியே உங்களுக்கு முன்னர் நாம் யாருக்கும் நித்திய ஜீவியத்தை கொடுக்கவில்லை” (அஸ் அன்பியா 34), “ஓவ்வொரு ஜீவனும் மரணத்தை சுவைத்தே தீரும்” என்ற அல்குர்ஆன் வசனங்களின் கருத்துப் பின்னணியிலும் கிழ்ர் அவர்களின் மரணத்தை ஒப்புக் கொண்டாலும் அவரது தொன்மமும் அவர் பற்றிய நம்பிக்கையும் இன்றைவும் இலங்கை முஸ்லிம்களிடம் இருக்கிறது என்ற உண்மையை எளிதில் மறுத்துவிட முடியாது. மேற்குறிப்பிட்ட கிழ்ர், மூஸா பற்றிய கதை இலங்கை முஸ்லிம்களின் வாய்மொழிக் கதை மரபிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவையாகும். இதில் குருவி கடலில் நீரருந்துதல் என்ற சம்பவத்தைத் தவிர மற்ற அனைத்துச் சம்பவங்களும் அல்குர்ஆனோடு ஒத்துச் செல்கின்றன.

கிழ்ரும் மூஸாவும் கப்பவில் பயணம் செய்வதும் கிழ்ர் அக்கப்பவில் ஒட்டையை ஏற்படுத்துவதும் இலங்கை, தென்னிந்திய மக்களின் முக்கிய

தொழில்துறையோடு தொடர்பு பட்டு நிற்கின்றது. உலகில் முதன்முதலில் கப்பல் கட்டும் துறையில் முன்னோடியாக அமைந்தவர்கள் இப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களே என்ற உண்மை இன்று ஆய்வாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ராதா முகரஜி என்பவர் எழுதிய 'இன்டியன் ஷிப்பிங்' என்ற நூல் இவ்வண்மையை நிரூபிக்கின்றது. அந்நாலில் 'யுக்தி கஸ்பதரு' என்ற பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட நூலிலிருந்து ஆதாரங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அந்நாலும் அதற்கு முன்னர் தோன்றிய 'நாவாய் சாஸ்திரம்' என்ற நூலிலிருந்தே ஆதாரங்களை எடுத்தாலுகிறது. அதேபோன்று கப்பல் வணிகத் துறையும் அதனால் எழுந்த போட்டிகளும் கடற்கொள்ளுகின்ற குறித்த எண்ணற் செய்திகளும் பதிவுகளும் இப்பிராந்தியத்தை மையப்படுத்தியே எழுந்துள்ளன. இப்பின்னணியில் இருந்து பார்க்கும் போது அறபுத் தீபகற்பத்திற்கு வெளியே இல்லாமயத் தூதை எடுத்துச் செல்லும் போது எதிர்நோக்கக்கூடிய பிரச்சினைகள் என்ன என்பதையும் அப்பிராந்தியத்தில் உள்ள முன்கூட்டியே எதிர்காலத்தை அறியக்கூடிய புலமையாளர்கள், தீர்க்கதறிசிகள், சித்தர்கள், ரிஷிகள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்ற உண்மையையும் நபிகளுக்கு இக்கதை குறியீடுகள் ஊடாக அல்குர்ஆன் உணர்த்துகின்றது.

அல்குர்ஆன் கூறும் இக்கதையின் போக்கைப் பொறுத்தவரையில் கிழ்ர் ஒரு நபி என்பதையே உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது. அல்குர்ஆன் வசனங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அருள், கருணை, அறிவு, ஞானம், உள்ளுணர்வு போன்ற பிரயோகங்கள் பெரும்பாலும் நபிமார்களுடன் தொடர்புபடும் பிரயோகங்களாகும். இக்கதையில் வரும் மூலாவும் ஒரு நபி என்பதால் அவரைவிடச் சிறந்தவராக அறிமுகப்படுத்தப்படும் கிழ்ர் (அலை) யும் ஒரு நபியாக இருக்க வேண்டும். இதை நவீன் கால அறிஞர் கலாந்தி யூசுப் அல் கர்லாவியும் ஏற்றுக் கொள்கிறார். இச்சம்பவத்தில் வரும் இரண்டாவது கதையில் கொலை செய்யப்படும் சிறுவன் எதிர்காலத்தில் பெரும் அக்கிரமக்காரராக வருவான் என்ற தீர்க்கதறிசனம் கிழ்ர் (அலை) அவர்களுக்கு உள்ளுணர்வு மூலமாகக் கிடைத்த அறிவே அன்றி வேறில்லை. உள்ளுணர்வின் ஊடாக அறிவைப் பெற்று இயங்குகின்ற வாழ்வியல் முறையும் பண்பாடும் இத்தென்பிராந்தியத்திலேயே அதிகமும் காணப்படுகின்றது.

மூன்றாவது கதையில், உணவளிக்க மறுத்த கிராமத்தவரும் செப்பனிடப்பட்ட சவரும் அதற்கடியிலுள்ள புதையல் பற்றிய செய்திகளும் வருகின்றன. வெளியூரிலிருந்து வரும் அறிமுகமில்லாத நபருக்கு உணவு ஆகாரங்கள் வழங்குகின்ற பழக்கம் இப்பகுதியில் பெருவாரியாக இருக்கவில்லை என்பதையும் இலங்கைச் சோனகர் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அதேபோன்று

இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் புதையல் பற்றிய நம்பிக்கையும் கதைகளும் அதைத் தோண்டி எடுத்த வரலாறுகளும் வாய்மொழி மரபில் வழங்கிவருகின்றன. நாட்டார் பாடல்களிலும் இவை இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் காலத்திற்கு காலம் வந்த ஆட்சியாளர்கள் புதையல்களைத் தோண்டி எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தங்கம், முத்து, பவளம், மாணிக்கம் போன்றவற்றின் சேகரிப்பு உலக அளவில் ஒப்பிடும்போது இந்தியாவில்தான் மிக்குடுதலாக இருக்கின்றன என்பதை பொருளாதார நிபுணர்கள் உறுதிப்படுத்தும் மற்றுமொரு உண்மையாகும்.

'தென்கிழக்கு மான்மியத்திற்கு முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம்' என்ற நூலில் காசிமஜி, கிழ்ர் நபி இலங்கையில் வாழ்ந்தவர் என்பதையும் அவரது சியாரம் பிற்கால தென்னிந்திய படையெடுப்புக்களால் அழிக்கப்பட்டதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர் கூறும் போது கிழ்ர் என்பதே கித்ர்-கித்தர்-கதிர்-கதிர்காமம் ஆகியது என்று கூறுகிறார். நபிகளின் ஹதீஸ்களில் கிழ்ர் என்பது கழிர் எனவும் வழங்கப்படுகிறது. கழிர் என்பது அறபு மொழியில் பசுமையைக் குறிக்கும். தமிழிலும் கதிர் என்பது பச்சை நாண்மையே குறிக்கிறது.

கதிர்காமமும் இலங்கையில் வாழும் எல்லா சமூகங்களுக்கும் பொதுவான தளமாக விளங்குகின்றது. இது குறிப்பிட்ட ஒரு மதப்பிரிவினருக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. இலங்கையின் பழங்குடிகளுக்கு மட்டுமே கதிர்காமத்தை உரிமாகக் கொள்ள முடியும் என தமிழக மாணுடவியல் ஆய்வாளர் பக்த வந்தல பாரதி கூறுகிறார். வேட்டையுக்கத்தைச் சேர்ந்த பழங்குடி மக்கள் நம் மூதாதையரை நினைவுகூறும் முகமாக அமைக்கப்பட்ட இடமாக கதிர்காமம் இலங்கை இந்திய மாணுடவியலாளர்களால் சுட்டிக்காட்டப்படுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. இந்த இடத்தையொட்டியும் மூஸ்லிம்களின் கலை, கலாசார பண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழர்களால் ஆடப்படும் காவடி ஆட்டத்திலும் இந்நம்பிக்கையின் எச்சங்களைக் காணமுடிகிறது. காவடி ஆட்டம் சமயத் தொடர்புடையது என்று கூறப்படுகிறது. சேவற்காவடி, மச்சக்காவடி, அண்ணக்காவடி ஆகிய காவடிகளில் மச்சக்காவடியும் நம்பிக்கையும் மூஸ்லிம்களின் தொன்மை நம்பிக்கையும் ஒன்றுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. மீன்களைப் பிடித்துக் குடத்திலிட்டு காவடியுடன் இணைத்துச் செல்வதே மச்சக் காவடியாகும். மச்சக்காவடி பக்தர்கள் மீன்களைக் பொரித்து சட்டியிலிட்டு காவடி எடுப்பதாகவும் அவற்றை தொண்டமானாற்றின் அருகாச் செல்லும் போது சட்டியிலுள்ள பொரித்த மீன்கள் உயிர் பெற்று ஆற்றில் பாய்ந்துவிடுவதாகவும் ஜதீகங்கள் உண்டு என கலாநிதி காரை சே. சுந்தரம்பிள்ளை கூறுகிறார். இது நாம் மேலே

குறிப்பிட்ட மூஸா-கிழர் சம்பவத்தில் மூஸாவின் மாணவர் பொரித்த மீன்களை கூடையில் எடுத்து வருவதையும் அவை பின்னர் உயிர்பெற்று ஆற்றில் பாய்ந்தோடுவதையும் இக்காவடிச் சம்பவத்துடன் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்க்கூடியதாக உள்ளது. உயிர்ப்பலியிடுதல், மாமிசம் உண்ணல் போன்றவை மற்ற எந்த பண்பாட்டிலும் காணப்படவில்லை. சோனக பண்பாட்டிலேயே இவை தொன்றுதொட்டு பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. தீக்குளிப்பிலும் தீ மிதிப்பிலும் கரிம் என்பவரே கதிர்காம பக்தர்களால் சிலாகித்து கூறப்படுகிறார்.

சமூக அநீதிகள் பெருகி அராஜகப் போக்குகள் தோன்றும் போதே நீதியை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்காகவும் நபிமார்கள், தீர்க்கதறிகள் வருகின்றனர் என்ற நம்பிக்கை மூஸ்லிம்களிடம் காணப்படுகின்றது. வடக்குக்கிழக்கில் தமிழர்களால் ஆடப்படும் சூரன் போர் நாடகத்தில் வரும் முருகன்-கந்தன் பாத்திரம்கூட கிழர் நபியையே நினைவுட்டுகின்றது. கிழர் நபியை ஆபத்துக்களின் போது காப்பவராகவே மூஸ்லிம்கள் நம்புகின்றனர். கந்தனும் காக்கும் கடவுளாகவே இந்துக்களால் நம்பப்படுகின்றது. ஸ்கந்தா, சிக்கந்தர் போன்ற பெயர்கள் மூஸ்லிம்களிடம் இன்னும் வழக்கிலுள்ளன. இது பற்றி காசிம்ஜி அவர்கள் கூறும் போது காக்கும் பண்பைக் கொண்ட காத்தான் என்ற பெயரே ஸ்கந்தா, கந்தன், சிக்கந்தர் என வழங்கப்படுவதாக கருதுகிறார்.

முருகக் கடவுளின் ஆயுதமாக ஈட்டி, அம்பு, வேல் போன்றவைகளே சித்தரிக்கப்படுகின்றன. ஆதம் (அலை) அவர்களின் பத்தாவது தலைமுறையில் வரும் பேரப்பிள்ளையாக கருதப்படும் கிழர் வேட்டை யுகத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க முடியும். வேட்டையுகத்துக்குரிய ஆயுதங்களாக ஈட்டி, அம்பு போன்றவைகளே கருதப்படுகின்றன. வேல் எனும் ஆயுதத்தில் மூன்று அம்புகள் உள்ளன. மூஸா (அலை) அவர்களின் கதையை அல்குர்ஆன் குறிப்பிடும் போது அவர் பயன்படுத்திய அற்புத்த தடியைப் பற்றியும் கூறுகின்றது. அத்தடியின் பல்வேறு பயன்பாடுகள் குறித்தும் அல்குர்ஆனில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முன்னைய நபிமார்களும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அற்புதங்களும் கருவிகளும் பிற்காலத்தில் வழிபடும் பொருட்களாகவும் புனிதமாகவும் மாறியமை நாம் யாவரும் அறிந்ததே. அந்த வகையில் கிழர் (அலை) அவர்களை இலங்கை மூஸ்லிம்கள் தமது வழித் தோன்றவில் வரும் நபியாகக் கொள்ளும் அதே வேளை இந்துக்கள் அவரை அநீதிகளிலிருந்து அபாயங்களிலிருந்து காக்கும் கந்தனாக வழிபடுகின்றனர் என்பதில் வியப்பேதும் இல்லை.

இதுவரை மூஸா-கிழர் கதையை வரலாறு மற்றும் தொன்மவியல்

அடிப்படையில் நாம் நோக்கினோம். இதை குறியீட்டு அடிப்படையிலும் நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியும். மூஸா என்பவர் இக்கதையில் ஒரு பகுத்தறிவுவாதியாக காட்டப்படுகின்றார். அவர் எந்த ஒன்றையும் காரண, காரிய அடிப்படையிலேயே நம்புபவராக இருக்கின்றார். அதற்கு அப்பாற்பட்டவற்றை அவரது மனம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. உடனடியாக நிராகரிக்கும் மனமே அவரிடம் மேலோங்கியிருக்கிறது. ஆனால் கீழ்ர் அப்படிப்பட்டவர் அல்ல. அவர் உள்ளுணர்வு அடிப்படையில் செயற்படுபவராக இருக்கின்றார். பெளதீக்க காரணிகள் நிலவும் இப்பூமியில் பெளதீக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஆத்மீகக் காரணிகளும் தொழிற்படுகின்றன என்பதை அவர் நம்புகிறார். எனவே அவரது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் மூஸாவை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகின்றது. ஆய்வுகூட பறிசோதனை மட்டுமே விஞ்ஞான உண்மை என்று நம்பும் நவீன மேற்குலகுக்கும் உள்ளுணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட கீழூத்தேய அறிவுக்குமிடையிலான ஒரு மோதுகையாக இக்கதையை நாம் அனுக முடியும். விஞ்ஞான ஆய்வுகூட பறிசோதனையை மட்டும் நம்புபவர்களுக்கு கீழ்ரின் செயற்பாடு ஒரு சாட்டையடியாகவே அமைகிறது.

இக்கதையில் மூஸா-கீழ்ரின் சந்திப்பு இரு கடல்கள் சந்திக்கும் இடத்தில் நிகழ்கிறது. இந்த இரு கடல்களும் எங்கே அமைந்துள்ளன என்பதில் தப்லீர் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. கீழ்ர் நபி பற்றிய தொன்மம் துருக்கியிலும் பாரசீகத்திலும் காணப்படுகின்றன. மூஸா (அலை) அவர்கள் அபிரேய மொழி பேசும் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே மூஸா-கீழ்ர் பயணம், ஷாம்-பபிலோன்-சிந்து வழியாக பயணப்பட்டு இந்தியாவின் தென்பகுதியை நோக்கி வந்திருக்க முடியும். இலங்கை இரு கடல்களையும் பிரிக்கும் நித்திலமாக திகழ்கின்றது. ஆனால் இவ்விருவரின் சந்திப்பு பெளதீக ரீதியானதா அல்லது பெளதீகத்திற்கப்பாற்பட்ட ஓர் ஆத்மீக பயணமா என்பதை தீர்மானிக்க முடியாவிட்டாலும் குறியீட்டு அடிப்படையில் நோக்கும் போது இரு கடல்கள், பொரித்த மீன், பசுமை (கீழ்ர்) எமது சிந்தனையை கிளரக்கூடியதாக உள்ளன. இரு கடல்களில் ஒன்று பகுத்தறிவையும் மற்றுயது உள்ளுணர்வையும் குறிக்கின்றது. பொரித்த மீன் கடலின் ஈரம் பட்டவுடன் உயிர் பெறுவதைப் போல மூஸாவின் அறிவும் கீழ்ரின் பசுமையான உள்ளுணர்வுடன் கலக்கும் போது புத்துயிர்ப்புப் பெறுகின்றது. எனவே மேற்கத்திய சிந்தனை செத்த மீனைப் போன்றதே. அது கீழூத்தேய ஆத்மீக ஞானத்துடன் கலக்கும்போதே உயர்ந்த நாகரிகத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும் என்பதை இக்குறியீடுகள் வாயிலாக நாம் உணரலாம்.

முன்னைய நபிமார்களும் தொல்லியல் சான்றுகளும்

தொல்லியல் போட்டி
வெள்ளியேற்றுத் தொல்லியல்

திட்டமிட்ட முறையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் விசாலமான வகையில் நடைபெறா விட்டாலும் இலங்கையில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் முடிவுகள் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய பல விசேட செய்திகளைத் தருகின்றன. குறிப்பாக சிரான் தெரணியாகல் என்பவரின் ஆய்வு முடிவுகள் இத்துறையின் திருப்திகரமான சான்றுகளைத் தந்துள்ளன எனலாம்.

இலங்கையின் மத்திய பாகத்தில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட கால கற்கருவிகளும், மனித எலும்புக் கூடுகளும், மனித மண்டையோடுகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் சில பழைய கற்காலத்தைச் (Palaeolithic Culture) சேர்ந்த இனக்குழுமங்கள் பயன்படுத்தியிருப்பதாக குறிப்பிடப்படும் கற்கருவிகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் வேறு சில புதிய கற்காலத்தைனை (Neolithic Culture) சேர்ந்தவையாக உள்ளன. ஆனால் இரத்தினபுரியிலும் பலாங்கொடையிலும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளும், மனித செய்பொருட்களும் (Artifacts) அப்பண்பாட்டிற்குரிய மக்களை இடைக்கற்கால (Micro lithic Culture) பண்பாட்டிற்குரியதாக (குறுணிக் கற்காலத்திற்குரியதாக) அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. சிரான் தெரணியகலவின் Pre History of Sri Lanka பாகம் - 1, பாகம் - 11 என்ற நூற்கள் இவற்றை விளக்குகின்றன. இரத்தினபுரிப் பண்பாடு பலாங்கொடைப் பண்பாட்டிலும் பார்க்க காலத்தால் முற்பட்டிருந்தாலும் இவற்றின் கால வரையறையை கிறிஸ்துவக்கு முன் 29000 ஆம் ஆண்டு என நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருப்பது இலங்கையின் கற்காலப் பண்பாடு குறுணிக் காலத்துடன் ஆரம்பிக்கின்றது என்பதை சுட்டிக் காட்டுகிறது. இக்குறுணிக் கற்காலப் பண்பாட்டினை முடித்து வைத்து இரும்புக்கால யுகத்தை இலங்கையில் ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் நாகர்கள் என சிரான் தெரணியகல் நிருபிக்கின்றார். எனவே நூற்று பலகைகளாலும் ஆணிகளாலும் கப்பலைத் தயாரித்தார் என்று அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது.

பண்டாரவளை, பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி ஆகிய மையங்களில்

கிடைத்த தொல்லியல் எச்சங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட மண்டையோடுகள், எலும்புக் கூடுகள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தபோது அவற்றின் தோற்று இயல்புகள் இரண்டு பிரதான மனித இனங்கள் அல்லது வர்க்கங்களை நினைவுட்டுகின்றன. அவையாவன,

1. நீக்ரோ இனவியல்பு
2. ஆதி ஆஸ்திரேலிய இனவியல்பு என்பனவையாகும்.

இந்த இரு வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் திராவிட, ஆரிய இன மக்கள் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன் இத்தீவில் வாழ்ந்தவராவர். குறுணிக் காலத்தின் பின் இலங்கையின் இரும்பு உபயோகத்தினை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை கற்கால மக்களையே சாரும். இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்கு பகுதியில் குறுணிக்கால பண்பாட்டினை முடித்து வைத்து, செம்புக்காலத்தினை தொடங்கி வைத்தவர்கள் நாகர் இன மக்களாவர். பெருங்கற்கால மக்களான நாகர்கள் ஈழத்து வரலாற்று வளர்ச்சியில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளார்கள் என்பது தற்போது வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளது. இலங்கைக்கு மகிந்த தேர்ரது தலைமையில் பெளத் பண்பாடு வருவதற்கு முன்பே கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலே வரிவடிவ வளர்ச்சி நன்கு நிலைபெற்றிருந்தது. இவ்வரிவடிவ வளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பாக இருந்த மக்கள் நிலையான பயிர்ச் செய்கையுடனும் குள் நீர்ப்பாசன வலைப் பின்னல் முகாமைத்துவத்துவத்துனும் பண்ணாட்டு வாணிப முயற்சிகளிலும் முனைப்புக் கொண்டிருந்தனர். அந்த வகையில் கி.மு 5 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜேரோப்பிய பிராந்தியங்களில் வாணிப உறவுக்காக வரிவடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை தொல்லியல் ஆய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கந்தரோடையில் இருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாக நாணயம் இதற்குச் சான்றாகும். இலங்கையில் உள்ள குருநாகவில் மிக அண்மையில் கிடைக்கப்பெற்ற பிராமிச் சாசனம் ஒன்றில் காணப்படும் குருநாகர் என்ற வசனமும் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியதாகும். தென்னிந்தியாவிலுள்ள உறையூரில் அகழ்வின்போது கிடைத்த மட்பாண்டச் சாசனம் ஒன்றில் பூ நாகன் என பிராமி வரிவடிவில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே பூநகரியில் இருந்தும், கந்தரோடையில் இருந்தும், அநுராதபுரத்திலிருந்தும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட கறுப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டங்களில் தமிழ் பிராமி வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவையும் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவையாகும். தென்னிந்தியாவில் உள்ள உறையூரிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட தமிழ் பிராமிச் சாசனங்களும் அண்மைய கொடுமணற்பரப்பில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவையும் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவையாகும். திட்டமிட்ட வகையில் இலங்கையின் வரலாற்றிற்கு முற்பட்டகால மையங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆய்வு செய்யும்

முயற்சிகள் இதுவரை மேற்கொள்ளப்படாவிட்டாலும் தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு தொடர் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட மையங்களில் இருந்து கிடைத்த சான்றுகள் வரலாற்றிற்கு முற்பட்டகால ஆதிக்குடிகள் பற்றியும் அவர்களின் ஜீவனோபாயம் பற்றியதுமான தகவல்களைத் தருகின்றன. இலங்கையில் மூன்று பிரதான வட்டாரங்கள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தொல்லியல் சான்றுகள் வழங்கும் பிராந்தியங்களை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

1. இரத்தினபுரி, பலாங்கொடை உயர்நிலம் உள்ளிட்ட மத்திய மலைநாட்டுப் பரப்பு
2. வடமேற்கிலங்கையின் கரையோரப் பரப்புடன் இணைந்த இரண்மடுப் பரப்பு
3. வடகிழக்கிலங்கையின் நந்திக்கடல் - நாயாறுக்குக் கீழ் கொட்டியாரத்திற்கு மேல் உள்ள பரப்பாகும்.

இலங்கையின் மத்திய பாகத்தில் இருந்து பெருங்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய சான்றுகளை தொல்லியலாளர்கள் அகழ்ந்தெடுத்துள்ளனர். இரத்தினபுரியில் முதன் முதலான மனித எலும்புக்கூடுகளுடன் இணைந்த வகையிலான ஆயுதங்கள், கற்கருவிகள், தோல் பதனிடும் கற்கருவிகள், மிருக உயிர்ச்சுவடுகள் போன்றன கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இரத்தினபுரிப் பண்பாடு என தொல்லியலாளர்கள் குறிப்பிட்டழைக்கின்றனர். இதற்குப் பின்னர் பலாங்கொடையில் இருந்தும் பண்டாரவளையில் இருந்தும் மனித எலும்புக்கூடுகளுடன் இணைந்த தொல்லியல் ஏச்சங்கள் பல பெறப்பட்டன. அதன் பின்னர் அது பலாங்கொடைப் பண்பாடு என அழைக்கப்படலாயிற்று. இவ்வாறு இரத்தினபுரிப் பண்பாடு - பலாங்கொடைப் பண்பாட்டுத் தொல்லியல் ஏச்சங்களுள் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு சில மண்டையோடுகளை ஆராய்ந்தபோது அவற்றின் தோற்றம் நீக்ரோ இன இயல்பு, ஆதி அவஸ்திரேவிய இன இயல்பு என இரு பிரதான அடிப்படைகளைக் கொண்டிருந்தன என்பதை ஏலவே குறிப்பிட்டோம்.

இவ்விரு இனங்களும் திராவிட, இந்தோ - ஆரிய கலாசார மக்கள் இந்திய உபகண்டத்திலும், இலங்கையிலும் செல்வாக்கான நிலைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னர் உயர்ந்த பீட பூமிகளில் வாழ்ந்தவர்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டுப் பரப்பினால் விசாலமான அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாததினால் இன்னும் வரலாற்றிற்கு முந்தைய கால யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் நிலை பற்றி அறிய முடியாதுள்ளது.

பொதுவாக யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டினுள் பெருங்கற்கால பண்பாட்டுடனான வரலாற்று ஆரம்பங்கள் இருப்பதாக தொல்லியலாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

வடமேற்கிலங்கையிலுள்ள மன்னார் குடாவிற்கும் மத்தியத் தீபகற்ப இந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களுக்குமிடையே வாணிபத் தொடர்புகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரீகங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட, மன்னார் முத்துக்களின் ஊடாக அறிய முடிகிறது. இரத்தினக் கல் வாணிபத்தைப் போலன்றி முத்து வாணிபமானது ஆடை நெய்தல் தொழிலுடன் நெருங்கிய பிணைப்புடையதாக இருந்தது. இலங்கையில் ஆடை நெய்தல் தொழிலானது குவேனி வாழ்ந்த காலம் முதல் பழமை வாய்ந்திருந்ததாக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. சிந்து வெளியின் ஊடாக ஆடை நெய்தல் தொழில் நுட்பம் இலங்கை, மலேசியா, யாவா, மாலைத்தினிற்கு வந்திருப்பதாக இதுவரை காலமும் நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் அண்மைக்கால தொல்லியல் வரலாறுகள் ஊடாக அது மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அங்குர்ஆன் வரலாற்றில் தோன்றிய சமூகங்கள் அவர்களின் கண்டுபிடிப்பு முறைகள், உற்பத்தி முறைகள், தொல்லியல் சான்றுகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடும் போது ஆதம் ஓவ்வா என்பவர்களுடன் ஆடையைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறியுள்ளது. பறவையின் இறகுகள், மிருகங்களின் தோல்கள், தாவரங்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலமே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் என தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். சிரான் தெரானியகல என்பவரின் ஆய்வு முடிவுகளின் படி கி.மு. 29000 ஆண்டுகள் வரைக்கும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பரப்பு விரிவடைந்து செல்கிறது. வரலாற்றுக் காலத்தை அறிவுதற்கு பலவகையான வரலாற்று ஆவணங்கள் உள்ளன. ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால சமுதாய அபிவிருத்தி பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு அதன் தொடர்ச்சியான சம்பவக் கோவைகளும் பதிவு செய்யப்பட்ட எழுத்தாவணங்களும் இல்லை என்பது பெரும் குறையாடாகும். பெருமளவிற்கு இத்தொடர்ச்சியை தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலமே பூர்த்தி செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இரு பிரதான கருவிப் பழக்க வேறுபாடுடையவர்களாக வாழ்ந்த மக்கள் குழுமங்களாக இரத்தினபுரிப் பண்பாடும் பலாங்கொடைப் பண்பாடும் அமைந்துள்ளன. இரத்தினபுரிப் பண்பாடு குறுணிக் கற்கால வாழ்வியலையும் பலாங்கொடைப் பண்பாடு புதிய கற்கால வாழ்வியலையும் கொண்டிருந்தன என்பதை கருவிகளின் வடிவமைப்பு, உபயோகம்

என்பனவற்றின் ஊடாக அறிய முடிகிறது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தென்னாசிய பண்பாட்டு ஆய்வுகளை தபரி, மஸ்லதி போன்ற முஸ்லிம் வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆய்வு செய்ததற்குப் பின்பு பிரித்தானியக் குடியேற்ற நாடாக மாறியதன் விளைவாக புதுவகையான ஆய்வு முடிவுகள் வெளிப்படலாயின. தென்னாசியாவில் ஆங்கிலேயரது குடியேற்றவாத நடவடிக்கைகளை நிர்வாக அரசியல் ரீதியாக இலகுபடுத்தும் நோக்கத்தோடு இப்பிராந்தியம் பற்றிய தொல்லியல், மாணிடவியல், சமூகவியல், வாசனைவியல், பூகோளவியல் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் சென்றனர். உயர் கல்வியலாளர்களுக்கு அவ்வத்துறைகளைப் பொறுத்து பிரித்தானியாவில் பயிற்சிகளை வழங்கி அவர்களின் ஊடாக தமது குடியேற்ற நாட்டு ஆதிக்கத்தை தமக்கு அமைவாக முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டு இப்பிராந்திய ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அவ்வகையில் இலங்கையிலும் பல்துறை ஆய்வு முயற்சிகளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்து வைத்தமையின் பயனாக வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால வரலாற்று ஆய்வுத்துறை படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற ஏதுவாயிற்று.

இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால பண்பாடு ஒரு இலட்சம் வருடங்களுக்கு அல்லது இரண்டு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதா என்பதில் ஆங்கில ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் ஜயப்பாடு நிலவுகிறது. இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை ஆய்வு செய்வதில் Pole, Sarasin Brothers, H. Selegman, Uarttey, Waylane, Hocard எனப் பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து தெரணியகல என்பவர் இலங்கையின் தொல்லியத் திணைக்களைத் தலைவராக நியமனம் பெற்ற காலகட்டத்தோடு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தொல்லியல் ஆய்வுகள் புத்தாக்கம் பெறுவதை காண முடியும். 1939 ஆம் ஆண்டுதான் இலங்கையின் தொல்லியல் திணைக்களம் தனது முதலாவது அகழ்வு வேலைகளை மேற்கொண்டது. அவ்வாண்டில் பலாங்கொடையிலும் குருவத்தையிலும் உள்ள சில குகைகளில் பரீட்சார்த்தக் குழிகளும் அகழ்வுகளும் வெட்டப்பட்டன. அவற்றில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட மனிதனின் கைவினைப் பொருட்கள் மட்டுமல்லாமல் அவனது உணவுப் பொருட்கள் பாகசாலைப் பொருட்கள் எலும்பினாலான பொருட்கள், வண்ணப் பொருட்கள் கிடைக்கப் பெற்றன. அகழ்வு வேலைக்குள்ளான அத்தகைய குகைகளில் இரண்டு பலாங்கொடைக் கிராமத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள லுன்கல்கேயும், திவயன் கிராமத்திற்கு அண்மையிலுள்ள உடுப்பியன் கல்கேயும் ஆகும். இக்குகைகளில் புதிய கற்காலப் படிகங்களும் சேட்கைப் புனைவுகளும், சீவு கற்கருவிகளும் ஐந்து அடி ஆழத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை இரண்டு பண்பாட்டு

நிலைகளைப் புலப்படுத்தினா. இவற்றுள் முன்னெயது இரட்டை முனை கொண்ட ஒரு துளையிடப்பட்ட பெரிய கரடு முரடாண கைப் புனைவுகளை வெளிப்படுத்தியது. இவற்றுடன் இங்கு குகைவாசிகளின் உணவுகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவையாவன நண்டுகள், உடும்புகள், பறவைகள் போன்றவையும் அணில்கள் குரங்குகள் உட்பட சிறு முலையூட்டிகளின் எச்சங்களாகவும் காணப்பட்டன.

குருவத்தையைச் சேர்ந்த பத்த தெமலேன என்னும் இடத்திலுள்ள புதிய கற்காலக் குகையொன்றும் 1949 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கு கிட்டத்தட்ட 30 எலும்பிலாலான துளையிகளும் இருபக்கங்களில் ½ அங்குல அகலத்தையும் ¼ அங்குலம் ஆழத்தையுமடைய பெருந் தொகையிலான சிறுசிறு குழிகள் வெட்டப்பட்ட மூன்று பெரிய கணைகள் துண்டுகளும் 38 பருக்கைக் கற்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. இங்கிருந்து ஒரு கற்பலகையும் சேகரிக்கப்பட்டது. இக்கற்பலகையானது 8½'' x 11½'' அளவினையுடையது. இதில் ½'' நீளமும் 2½'' அகலமுடைய ஆழமற்ற தவாளிப்பும் இருந்தது. இத்தவாளிப்பு கற்பலகை கற்கோடரியைத் தீட்டுவதற்கு அல்லது உணவை அரைப்பதற்கு அல்லது வண்ணம் கலப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதனையே உய்த்துனர் வைக்கிறது. 1944 ஆம் ஆண்டில் இரத்தினக்கல் தோண்றும் குழியில் பளிங்குக் கல் ஒன்று எடுக்கப்பட்டது. அது கோடரித் தலை உருவத்தில் அல்லது சுத்தியல் உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டு கைப்பிடியை உறுதியாக இறுக்குவதன் பொருட்டு துளையிடப்பட்டும் இருந்தது. (செ. கிருஷ்ணராசா ஆ.ஐ, இலங்கை வரலாறு பாகம் I, பிறை நிலை வெளியீடு, முதற்பதிப்பு 1999 டிசம்பர், பக்கம் 68-76)

சோனைப் பண்பாடு

வரலாற்றுப் பேராசிரியர் ஏ.எல் பஷாம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தை ஆராயும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால ஜோரோப்பாவைப் போன்றே வட இந்தியாவிலும் பனிக்கட்டிக் காலங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் இரண்டாவதுக்குப் பின் ஏறக்குறைய கி.மு 400000 தொட்டு கி.மு 200000 வரை நீடித்த இரண்டாம் பனிக்கட்டியாறுக் காலத்திலே இந்தியாவில் முதல் மனிதன் நிலையான கவுக்களை விட்டுச் சென்றான். இவை சோனைப் பண்பாட்டுக்குரிய பழங்கற்காலப் பற்கருவிகளாகும். பஞ்சாபிலுள்ள சிறு நதியாகிய சோனையின் பள்ளத்தாக்கில் இக்கருவிகள் பெருந்தொகையாகக் காணப்பட்டமையால் அப்பண்பாடு சோனைப் பண்பாடென பெயர் பெற்றது. இக்கருவிகள் பழைய உலகிலே இந்தியாவில் இருந்து ஆபிரிக்கா, சீனா ஆகிய இடங்கள்

வரை பரவலாகக் காணப்பட்ட கருவி வகையை ஒத்துள்ளன. இந்தியாவிலே இக்கருவிகளோடு மக்களின் எச்சமிச்சங்கள் எவையும் காணப்படவில்லை. ஆனால் அத்தகைய தொழில்கள் ஜாவாவிலும் சீனாவிலும் காணப்பட்ட ஆதி மனுவருக்களின் வேலை என்பது அறியப்பட்டது.

தெற்கே வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட மற்றொரு கற்றொழில் காணப்பட்டது. அதன் காலம் திட்டவட்டமாக முடிவு செய்யப்படாவிட்டாலும் அது சோனைப் பள்ளத்தாக்குத் தொழிலோடு ஏற்ததான் ஒத்த காலமாக இருக்கலாம். அப்பண்பாட்டிற்குரிய மக்கள் அழகிய கைக்கோடரி போன்ற கற்கருவிகளை செய்தனர். பெரும் பாறாங்கல்லிலிருந்து தகடுகளை உடைத்து அவற்றை கோடரியாக்கினர். அவர்கள் சோனைப் பள்ளத்தாக்கு மக்களைக் காட்டிலும் தாம் பயன்படுத்திய முதற் காரணப் பொருட்களை தமக்கு வேண்டியவாறு கையாளும் திறனைப் பெற்றிருந்தனர். தொல்பொருளியலாளர் இதனை சென்னைத் தொழில் என்பர். இது ஆபிரிக்காவிலும் மேற்கு ஐரோப்பிலும் தென் இங்கிலாந்திலும் காணப்பட்ட கற்றொழிலோடு ஒற்றுமையடையது. பின்னர் கூறிய இடங்களிலே இத்தொழில் முன்னேற்றம் கூடிய உண்மையான அறிவுடைய 'மனு'வினைச் சேர்ந்த ஆதி மனிதரோடு தொடர்புடையதாய் தோன்றியது.

கங்கைப் பள்ளத்தாக்கானது புவிமேற்பரப்பில் மிகப் புதிய பகுதிகளில் ஒன்று. இவ்விரு கற்காலத் தொழில்களும் நடைபெற்ற போது அப்பள்ளத்தாக்கின் பெரும்பாகம் ஆழமில்லாத கடலாகவே இருந்ததெனப் புவிச் சரிதவியலாளர்கள் பலர் நம்புகின்றனர். அவ்வாறாயின் ராஜஸ்தான் வழியாகவே அவற்றிடையே தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். ஏனெனில் ஒரு பண்பாட்டிற்குரிய கருவிகள் மற்றய பண்பாட்டிற்குரிய நிலப் பகுதியிலேயே அங்குமிங்கும் காணப்பட்டமையாலாகும். இப்பழம் கற்கருவிகளை பயன்படுத்திய மக்கள் இந்தியாவில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் யாரென்றும் அவர்களுக்கு யாது நேர்ந்தது என்று எமக்குத் தெரியாது. இன்றுள்ள இந்திய மக்களின் உடலிலே அன்னாரின் செந்நீர் இன்னும் பாய்ந்து கொண்டிருத்தல் கூடும். சோனைநதிப் பற்கந்தொழில் முதல் மனிதக் குரங்குகளின் முயற்சியினால் அம்மக்கள் ஐரோப்பாவின் நெயாண்டதால் மனிதரைப் போன்று தூர கிழக்கு நாடுகளின் பிதிக் கந்திரோப்பு எனும் குரங்கு மனிதனைப் போன்றும் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னே மறைந்திருத்தல் வேண்டும் என்று பஷாம் விளக்கிச் செல்கிறார்.

நான் குத்தான் மீது விடாத இயல்லை. கொலை ஏது விசை
 என்றால் போலை என்றால் போலை அரிசியையில்லை
 அதே வகை அரிசி குட்டாற்ற விரும்புவதே அரிசியையில்லை.
 அதே வகை அரிசிகளை குட்டாற்ற விரும்புவதே அரிசியையில்லை.

நான் குத்தான் மீது விடாத இயல்லை. விசை அரிசியை அவிடுவதே
 ஒரு ஒரு ஒரு சமயமாகி உதவி அவுடைனால்தான் சூடா தீவிர
 என்றால் குட்டாற விரும்புவதே குடும்பத்தினை நிறைவேறி
 விடுவதே விசை அரிசியை அவிடுவதே விரும்புவதே அரிசியை அவிடுவதே
 குடும்பத்தினை விடுவதே விரும்புவதே அவிடுவதே விடுவதே குடும்பத்தினை
 நிறைவேறி விடுவதே விரும்புவதே மிகவும் நிறைவேறி விடுவதே குடும்பத்தினை
 நிறைவேறி விடுவதே விரும்புவதே குடும்பத்தினை அவிடுவதே குடும்பத்தினை விடுவதே குடும்பத்தினை
 அவிடுவதே மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும்
 மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும்
 மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும் மிகவும்
இயல் : நான்கு
 முருகின்றன

சோனக குடிப்பறம்பலும் ஆட்சியும்

சோனகர் என்ற சொல் யவனர் என்ற சொல்லிருந்து தோன்றவில்லை. சோனகர் என்ற பதம் கி.மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே புழக்கத்திலிருந்தது. பண்டைய இந்தியாவிலிருந்த 56 நாடுகளில் சோனகமும் ஒன்றாகும். யவனர் என்பதற்கும் சோனகர் என்பதற்கும் தொடர்பில்லை. சோனகர் என்பது ஆதம் சுவனத்திலிருந்து சுவனத்தைப் போன்ற ஓரிடத்திற்கு வந்ததிலிருந்து பார்க்கப்படுகிறது. சுவனன் - சுவனர் - சுவனகர் - சோனகர் - சோனி என வந்திருக்கலாம். அல்லது சுவ+நாகர் - சுவநாகர் - சோ+நாகர் - சோனகர் - சோனி எனவும் வந்திருக்கலாம் என்று தணிகாசலம் என்ற இலங்கையின் இடப்பெயர் ஆய்வாளர் கூறுகின்றார்.

வல்லிபுறத்திலே கண்ணடெடுக்கப்பட்ட ஈமத்தாழி சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த நாகர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றது. வட இலங்கையில் வலிமை வாய்ந்ததும் தொடர்ச்சியானதுமான நாகர் இராச்சியம் ஒன்று பண்டை நாளிலே கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்திருக்கின்றது. அன்றியும் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் நாகர் முழு இலங்கையையும் ஆட்சி செய்யக் கூடிய வல்லமை பெற்றிருந்தார்கள் என்ற கருத்தும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. (Rasanayagam 1926, பக்கம் 31,32)

அழத்து பூர்வீகக் குடிகளாகிய நாகர்களது முதற் தலைநகர் நாகர் கோயிலாகும். அவர்களது இராசதானியின் நினைவாகப் பழைய சான்றுகள் கிடைத்து வருகின்றன. நாக தம்பிரான் நாகர் எனும் சாதியினரின் அரசன். யாழிப்பாணம் பழைய காலத்தில் நாக சாதியினரின் குடியிருப்பாக இருந்த போது நாகர்கோயில் எனப்படும் இவ்வூர் நாக அரசர் வதியும் நகராக இருந்திருக்கலாம். நாகர்கோயிலின் கோட்டை அங்கேயே இருந்தது. அங்கிருந்த நாகர் தலைவன் அப்பகுதியை அரசாண்டான். தமிழகத்து நாகப் பட்டினம், நாகர் கோயில், நாகர் என்ற இடப்பெயர்களின் மூலம் மிகப் பழங்காலத்தில் நாக சாதியினர் தென்கோடியில் வாழ்ந்தனர் எனத் தெரிகிறது.

நாகர்கோயில் பகுதியில் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகளில் பல வகை மாணிக்கங்கள், சேது வகை நாணயங்கள் முக்கியமானவையாகும். இவை

கருமணல் கும்பி என்ற இடத்திலேயே கிடைத்துள்ளன. முன்பு குடியிருப்புக்கள், வழிபாட்டிடங்களாக இருந்து பின்பு ஏறிந்து போன இடம் என்ற பொருளில் கருகு மணல் கும்பி என்ற பெயர் வந்ததாக இ.பாலசுந்தரம் கூறுகின்றார்.

வட இந்தியர் இலங்கைக்கு குடியேற வந்த போது வட இலங்கையிலும் மேற்கு இலங்கையிலும் வாழ்ந்தோர் நாகர் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. இவர்களின் மொழி, இனம், பண்பாடு பற்றிய விளக்கம் எதுவும் மகாவம்சத்தில் இடம் பெறவில்லை.

இலங்கையின் ஆதிவாசிகளாகக் கூறப்படும் நாகர்கள் தமிழர்களாக இருக்கலாமா? அல்லது பிறதொரு திராவிட மொழி பேசுவோராக இருந்திருக்கலாமா? என்பதில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது. இலங்கை முழுவதும் காணப்படும் இடப்பெயர்க் கூறுகள் தென்னிந்தியாவில் காணப்பட்டால் அவற்றின் தோற்றத்துக்கு இன்னொரு விளக்கம் கூறலாம். இலங்கையின் ஆதி குடிகள் எனக் கூறப்படும் நாகர்களின் மொழிக்கு அக்கறைகள் உரியனவாகலாம். தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து நாகர்களோடு கலந்த போது சிங்களத்திலும் தமிழிலும் இக்கறைகள் இடம் பெற்றிருக்கக் கூடும்.

யாழ்ப்பான பிரதேச வரலாறும் இலங்கைத் தமிழர் வரலாறும் தெளிவாக இருந்திருந்தால் யாழ்ப்பான மாவட்ட இடம், பெயர் வரலாற்றில் இன்னும் நிச்சயத்தன்மை காணப்படும். 31-8-89 ஆ. வேலுப்பிள்ளை (பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, யாழ்ப்பானப் பல்கலைக் கழகம்) இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வு - 2 (வடமராச்சி - தென்மராட்சி), கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம். 05-09-1989, வல்லிபுரம் இந்து கல்வி கலாசார மன்ற வெளியீடு.

இலங்கையின் இடப் பெயர்களை அறிந்து கொள்வதும் அதன் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதும் முக்கியமாகும். இந்த நாட்டின் பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த நாகர், இயக்கர்கள் தமது மொழிக்கு ஏற்ற பெயர்களை இத்தீவிற்கு இட்டு வழங்கலாயினர். இலங்கை, ஈழம், செரஞ்சீப், பாலாசிமண்டு, சிவழுமி, இரத்தினதீபம், ஓபீர், சலாதீபம், சாலக என்பன அவ்வப்போது இலங்கைத் தீவிற்கு வந்த வெளி நாட்டவர்களால் வழங்கப்பட்ட பெயர்களாகும்.

சமுத்து ஊர்பெயர்களை நாம் நோக்குமிடத்து வடபகுதியானது பண்டைக்காலம் தொட்டு நாகரிகம் அடைந்த சிறந்த பகுதியாக விளங்கியது எனத் தெரிகிறது. இலங்கைத் தமிழரோ, ஆரியரோ வரும் முன்னர் அங்கு நாகர் இருந்தனர். இவர்கள் திராவிட மொழிக்

குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மொழியை பேசிய மக்கள் என ஆராச்சியாளர்கள் கருதுவார். (க. கணாதிப்பிள்ளை, ஸமத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை, பாரி நிலையம், 1962, பக்கம் 95.)

1980 டிசம்பரில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக புதைபொருள் ஆய்வுக்குழு ஆணைக்கோட்டையில் நடாத்திய ஆய்வுகளின் மூலம் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் (Megalithic Remains) அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. இங்கு காணப்பட்ட ஈமத்தாழிகளைப் (Urn Burials) போன்று மன்னார், மட்டக்களப்பு, அநுராதபுரம், மாத்தளை, அம்பாறை, தில்லைமகாராமை முதலிய இடங்களிலும் ஈமத்தாழிகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. (பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, இலங்கை வாழ் தமிழர் வரலாறு, முதற் பதிப்பு 1956 ஆவணி, சுதந்திரன் அச்சகம், கொழும்பு.)

ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த போது தாசர் என்னும் சாதியோடு போராடினர் என ரிக் வேதம் கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த நாகர் சாதியினரையே ஆரியர், அசரர் என்றும் தாசர் என்றும் அழைத்தனர் என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும். நாகர் எனும் பெயர் வேதங்களில் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் ரிக் வேதத்தில் அசரர் அல்லது தாசர்களைப்பற்றி பேசும் போது அஹி (பாம்பு) என்ற சொல் வருகின்றது. விருந்தினரை இந்திரன் வச்சிராயத்தினால் அடித்த போது வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட மரம் போல் அஹி என்பவன் வீழ்ந்து கிடந்தான். இதினின்றும் பிற சான்றுகளிலிருந்தும் நாகரை அசரரென அழைத்தல் வழக்கமாய் இருந்ததென தெரியவருகிறது. அடுத்து புராண காலத்தில் நாக அரசர்கள் கடலுக்கு கீழேயுள்ள பாதாளத்திலிருந்து அரசாண்டனர் எனப் புராணங்கள் கூறும். இக்குவாகுவின் மகனான அரியாசவன் என்பவனின் மகன் யாதவை தூயவர்மன் எனும் நாக அரசன் கடலுக்கு கீழேயுள்ள நாட்டுக்கு கொண்டு சென்றான் எனவும் அந்நாட்டின் பெயர் இரத்தினதுவீபம் எனவும் அந்நாட்டிலுள்ளோர் நாவாய் பல வைத்திருந்தனர் எனவும் அவர்கள் கடல் வணிகம் செய்தனர் எனவும், முத்துக் குளித்தனர் எனவும் அரிவமிசம் எனும் புராண நூல் குறிப்பிடுகிறது.

கௌதம புத்தர் மூன்று முறை இலங்கை வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. முதன் முறை மஹியங்கணை என்னும் இடத்திற்கும் இரண்டாம் முறை நாக தீபத்திற்கும் மூன்றாம் முறை கலியாணி என்ற பெயருடைய களனி என்னும் இடத்திற்கும் வந்தார் எனவும் நாகதீபத்திலும் கலியாணியிலும் நாகர் வசித்தனர் எனவும் நாகதீபத்திலுள்ள அரச குடும்பத்தில் அரசக் கட்டில் தொடர்பாக ஏற்பட்ட குழப்பத்தை தீர்ப்பதற்காக வந்தார் எனவும் அந்நால் நவிலும். மேலும் நாக தீபத்திலுள்ள அரச குடும்பத்தின் உறவினர் கலியாணியிலும் இருந்தனர் எனவும் அப்பாளி நூல் கூறும்.

இதனின்றும் இலங்கையின் ஒரு பெரும் பிரிவில் பண்டைக் காலத்தில் நாகர் குடி பரவியிருந்தது எனத் தெரியவருகிறது. இக்கருத்தினை கி.பி.இரண்டாம் மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்த மணிமேகலையும் வலியுறுத்துகிறது. விஜயன் பிறப்பதற்கு முன்னால் நாக்தீபம் (வட இலங்கை) மிகவும் செழிப்புள்ள பெரிய வணிகத் தளமாக விளங்கியது.

பா. புஷ்பரட்டணம் என்பவரால் பூநகரியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இரண்டு மட்பாண்டப் பிராமிச் சாசனங்கள் ஈழம் என்ற பெயரை தெளிவு படுத்துகின்றது. அதில் ஈழ, ஸலா என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஈழம் என்ற உலோகக் கட்டிகள் பொன் எனப் பலவாறாக அர்த்தப்படும் என ஈழம் என்ற பெயர் வந்ததினை வரலாற்றாசிரியர் முதலியார் செ. இராச நாயகம் விளக்கியுள்ளார். இலங்கையில் வசித்த நாகர்களும் இயக்கர்களும் எலுவென்று இக்காலத்தில் பிழைப்பட வழங்கப்படும் ஈழவெனும் நிறைவற்ற பாலையையே பேசி வந்தார்கள். அதனால் இலங்கைக்கு ஈழம் எனும் பெயர் உண்டாகிற்று. ஈழம் என்பதைப் போல் சீழம் என்ற பெயரும் இலங்கையைக் குறிக்க பயன்படுத்தப்படுகிறது. சீழம் + தீவு = சீழத்தீவு = செரங்திப் என அறாபிகள் வழங்கினர். (ஸுமத்தவர் வரலாறு - கலாநிதி க. குணராசா, பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், கொழும்பு, முதற் பதிப்பு ஒகஸ்ட் 1996, பக்கம் 2,3)

கி.பி. ஆழாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட மகாவம்சம் போன்ற வரலாற்று நூல்கள் நாகர்களையும் யக்கிரார்கள் (அசரர்கள்) என்போரையும் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கின்றது. உதாரணமாக நாகர்களைப் பற்றிக் கூறும் போது மகாவம்சம் இப்படிக் கூறுகின்றது. "நாகர் தலைவனான மகோதரன் நாகர்களுக்கு அரசனாக இருந்து வந்தான். அவனுக்கு பிரமாண்டமான சக்தியிருந்தது மட்டுமன்றி கடவில் பெரியதொரு இராசதானியும் அவனிடம் இருந்தது. கண்ணவதமான என்ற மலைப்பகுதியை ஆண்டு வந்த நாகர்களுக்கு மகோதரனின் தங்கை மனைவியாக, அரசியாக இருந்தாள். அவளுடைய மகனே குலோதரன் ஆவான். அவனுடைய தாயின் தந்தை (பாட்டன்) அவளுக்கு நவமணிகளால் இழைத்த சிம்மாசனம் ஒன்றை அளித்திருந்தான். எனவே மாமனும் மருமகனும் அதற்காக சண்டை செய்ய ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மகோதரனின் தாயின் சகோதரனான (மாமன்) கல்யாணி(களனி) நாட்டை ஆண்ட நாகராசன் மணியச்சிக்கனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்." Geiger and Bode Mahavamsa, Page 26 - 28.

மத்திய காலப் பகுதியில் நீர்கொழும்பை உள்ளடக்கிய கம்பஹா மாவட்ட முஸ்லிம்களை சில குறிப்பிட்ட தொழில்வாரி பிரிவினராக பொருளாதார மட்டத்தில் கருதமுடிகிறது. ஒன்று கப்பலைத் தொழிலாகக் கொண்ட

முஸ்லிம்கள். இவர்கள் கப்பல்களையும் வள்ளங்களையும் படகுகளையும் சாராத்தியம் செய்யும் திறன் கொண்டவர்கள். இன்று உலகம் மீண்டிட தொழிலிலும் கடல் போக்குவரத்திலும் கடற்படையிலும் மாபெரும் முன்னேற்றத்தைக் கண்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில் இலங்கைச் சோனகர்களும் தென்னிந்தியாவும் இத்துறையில் மிகவும் சிறந்து விளங்கினார்கள். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடலைக் கடக்கும் சாதனங்களும் மீன் பிடிக்கும் மரங்களும், கட்டுமரங்களும், தோணிகளுமே இன்றும் இலங்கைச் சோனகரின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றித்து நிற்கின்றன. நாம் இந்நாட்டின் தொல் குடி என்பதை நிறுவுவதற்கு இந்த மரங்களும் கட்டுமரங்களும் ஒடங்களும் கலன்களும் நல்ல சான்றுகளாக மினிக்கின்றன. அதே நேரம் நமது கட்டு மரங்களின் முதிர்ச்சி நிலையைக் காட்டும் உருக்களும் கலன்களும் படகுகளும் நாவாய்களும் இன்று உருத்தெரியாதவாறு அழிக்கப்பட்டு விட்டன.

“யாழ்ப்பாணக் குடாநாடெடங்கும் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழ்ந்ததுடன் நெனார் தீவு, மண்டை தீவு, மண்கும்பான், காரைதீவு எனும் தீவுகளிலும் பரந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இன்றும் குடாநாட்டின் பெரும்பாலான காணிகள் சோனகன் வடலி, சோனகவெளி, சோனகவாடி, சோனக அடி, சோனகரடைப்பு என்றும் முஸ்லிம்களின் தனிப்பெயரையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவை போன்ற பலவற்றையும் குடாநாட்டின் பெரும்பாலான காணிகளுது தாய் உறுதிகளிலிருந்து பெறலாம்” என அப்துர் ரஹ்மீ (‘யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் வரலாறும் பண்பாடும்’, பக்கம் 13) எனும் நூலில் கூறுகிறார்.

மிருசுவிலில் உள்ள உசன், சாவகச் சேரிக்கும் சங்கத்தானைக்கும் இடையிலுள்ள சோனகன் புலவ போன்ற இடப்பெயர்கள் அப்பிரதேசங்கள் முஸ்லிம்களது குடியிருப்புகளாக இருந்தமைக்கான சான்றுகளாகும். நல்லூர்க் கந்தசாமிக் கோயிலை அடுத்துள்ள பகுதியில் சோனகன் தோப்பு என்ற பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அங்கு தற்போதும் ஒரு சியாரம் காணப்படுகின்றது.

நாகர்களின் பண்டைய குடியிருப்புக்கள் இருந்த இடங்களில்தான் இன்றைய இலங்கை முஸ்லிம்களும் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். நாகர்கள் அவ்விடங்களுக்கு குட்டிய பெயர்களையே இலங்கை முஸ்லிம்களும் தமது சோனக மொழியில் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அவை இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் சான்றுகளில் வரும் பிராமி பெயர்களோடும் எலு மொழியோடும் தொடர்புபட்டிருப்பதையும் இங்கு அவதானிக்க வேண்டியுள்ளது.

அவ்வாறே நாகர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் நல்லடக்கம் செய்வதற்குப் பயண்படுத்தப்பட்ட ஈமத்தாளிகளும் கண்ணடெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்த உடலை எரிக்காமல் அதை நல்லடக்கம் செய்கின்ற முறை இலங்கைச் சோனகர்களிடமே புழக்கத்தில் உள்ளது.

முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் எல்லா இடங்களிலும் வாழ்ந்து வருவதும் இந்த நாட்டில் அவர்கள் தொன்மையான வரலாற்றை கொண்டவர்கள் என்பதை நிரூபிக்கும் மற்றொரு சான்றாகும். அதேநேரம் சிங்களவர்கள் தெற்கிலும் தமிழர்கள் வடக்கிலும் பெருந்தொகையாக வாழ்வது இதனுடன் ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.¹ கிறிஸ்துவுக்குப் பின் எட்டாம் நூற்றாண்டில் அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வந்த வியாபாரிகள் கரையோரப்பகுதிகளிலுள்ள வர்த்தக நகரங்களில் மட்டுமே தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்திருப்பார். அவர்கள் இலங்கையின் உற்பகுதிக்குள் பெருவாரியாக ஊடுருவி இருப்பதற்கு சாத்தியங்கள் மிகக்குறைவாகும். அதுவும் அரசியல் அதிகாரமற்ற சிறுபான்மை வியாபாரிகள் எப்படி எல்லா இடங்களிலும் வாழ்வது சாத்தியமாக முடியும்? மாறாக எல்லா இடங்களிலும் பரந்து வாழ்வது பூர்வீகக் குடிகள் என்பதை உணர்த்துகிறது. இலங்கையின் உட்பகுதியிலுள்ள பெரும் சூளங்களுக்கருகில் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களின் சொந்தக்காரர்களாக இலங்கைச் சோனகர்களே காணப்படுகின்றனர். சில இடங்களில் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் காரணமாக முஸ்லிம்கள் அப்பறப்படுத்தப்பட்டாலும் தாய் உறுதிகளில் முஸ்லிம் பெயர்களே காணப்படுகின்றன. ஒரு ராணுவப்படையெடுப்பின் மூலம் பெரும் நிலப்பகுதி, ஆக்கிரமித்த ராணுவத்தினருக்கு சொந்தமாக மாறுவது சாத்தியம்தான். ஆனால் ஆயுதங்கள் அற்ற வெறும் அறபு வியாபாரிகளுக்கு இவ்வளவு தொகையான நிலங்கள் உரித்தாவது எப்படி? என்று நாம் கேள்வி எழுப்பிச் சிந்திக்கின்ற போது இலங்கைச் சோனகர்கள் அறபிகளின் வழி வந்தவர்கள் அல்ல. மாறாக அவர்கள் இங்கு தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வருபவர்களே என்பது புலனாகிறது.¹

பாரம்பரிய முஸ்லிம் பிரதேசங்களுக்கிடையில் ஜந்து தொடக்கம் பத்து மைல் இடைவெளியில் குடியிருப்புக்கள் அமைந்துள்ளமை தொன்மையான வரலாற்றை கொண்டவர்கள் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஒரு நாள் கால்நடைத்துரம் எடுக்கும் அளவே இவ்விடைவெளி அமைந்துள்ளது. எனவே இலங்கைச் சோனகர்கள் தமக்கான ஓர் ஆட்சி முறையையும் நிருவாகத்தையும் கொண்டுள்ளனர் என்பதை இக்குடியிருப்புக்களின் அமைப்பு உணர்த்தி நிற்கின்றது. குளங்கள், நதிகள் போன்ற மிக வளமான பகுதிகள் இலங்கை முஸ்லிம்களின் குடியிருப்புக்களாக உள்ளன. பன்னெடுங்காலமாக

இலங்கையை ஆண்ட சோனக மன்னர்கள்

அவ்விராணி-பல்கீஸ் அரசி

பண்டைய காலம் தொட்டு இலங்கையில் தாய்வழி சமூக அமைப்பின் செல்வாக்கும் தலைமைத்துவமும் குறிப்பாக வடக்கிழக்கில், வடமேற்கில் இருந்து வந்துள்ளது. மகாபாரதத்தின் பாத்திரங்களில் அர்ச்சனன் என்பவரோடு அல்லி எனும் அரசி ஒருவரைப் பற்றிய கதையும் தொடர்புடூத்திக் கூறப்படுகின்றது. இவள் ஆண் ஆதிக்கத்திற்கு எதிர்நிலையில் பெண் மைய அரசு ஒன்றை நிறுவியவளாக புராணக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் ஈற்றில் அர்ச்சனன் அவளை வெற்றிகொண்டதாக கதை முடிகிறது. இத்தகைய அரசாட்சி நிகழ்ந்த பிரதேசமாக புத்தளத்தின் வடக்கே உள்ள கலா ஓயாவுக்கும் அருவியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட இடமே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. குதிரை மலைக்கு அருகாமையில் இவளின் அரசிருக்கை அமைந்திருந்தமைக்கான பல தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வரசியின் மாளிகைகள் கடல்கோள்களால் விழுங்கப்பட்டு எஞ்சிய சில சிதைந்த பகுதிகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அடர்ந்த காடுகளின் ஊடாக பயணிக்கும் போது இவ்விடிபாடுகளையும் கண்டுகொள்ள முடியும். தேரோடு வீதி என்ற பெயரைப் பெற்ற ஒரு பகுதி இன்றும் உள்ளது. இது சிறந்த நாகரிகமும் படைப்பலமும் கொண்ட பேரரசி ஒருத்தி தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியுள்ளாள் என்பது இதனூடாகப் புலப்படுகின்றது.

இந்த வரலாற்றுப் பின்புலத்தைக் கொண்டு இன்னொரு பேரரசியும் இவ்விடத்தில் அரசாண்டிருக்கிறுக்கிறாள் என்று ஏ.என்.எம் ஷாஜஹான் என்பவர் 'புத்தளம் வரலாறும் மரபுகளும்' என்ற நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சொலமன் என்று அழைக்கப்படும் சுலைமான் நபி உலகை முழுமையாக ஆட்சிசெய்த ஒருவராக தோரா, பைபிள், அல்குர்ஆன் ஆகிய வேதங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர் தீர்க்கதறிசிகளில் ஒருவராவார். டெவிட் என அழைக்கப்படும் தாவுத் நபியின் மகனாவார். சுலைமான் நபிக்கு காற்று,

உலோகப் பொருட்கள், ஜின்கள் போன்ற பல பெள்கீப் பொருட்களை வசப்படுத்திக் கொடுத்ததாக அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. சலைமான் நபியின் பேரரசுடன் இணைந்து கொண்ட பெண்ணரசி பற்றி அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. அவளது பெயர் பல்கீஸ் ஆகும். வரலாற்றாசிரியர்கள் இவளை ஷீபா எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். அவள் ஸபாஃ் எனும் நகரை தலைநகராகக் கொண்டு எமன் நாட்டில் ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் அப்பெண் அங்கிருந்து அரசாட்சி செய்வதைவிட இலங்கையின் வடமேற்குப் பிரதேசத்தில் அரசாட்சி செய்திருப்பதற்கான சான்றுகள் அதிகமாக இருப்பதாக வரலாற்று ஆய்வாளர் ஷாஜஹான் குறிப்பிடுகிறார். அவர் குறிப்பிடும் சான்றுகளை நோக்குவோம்.

சலைமான் நபி அவர்களுக்கு அனைத்து உயிரினங்களின் மொழிகளையும் அறியக்கூடிய ஆற்றலை இறைவன் அளித்திருந்தான். அவர்கள் வாழ்ந்த ஆட்சி செய்த நாடு பலஸ்தீனமாகும். பல்கீஸ் அரசியைப் பற்றிய செய்தியை சலைமான் ஹாத்ஹாத் பறவை மூலமே அறிகிறார்கள். “நீங்கள் அறியாத ஒரு விடயத்தை நான் அறிந்து வந்துள்ளேன். ஸபாஃ்வைப் பற்றிய உறுதியான செய்தியைக் கொண்டுவந்துள்ளேன்”. (அல் குர்ஆன் 27: 22) என்று அப்பறவை கூறியது. ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற தொலைதூர நாடுகளுடன் தொடர்புகளை மேற்கொண்டு அந்நாடுகளை தனது ஆளுகையின் கீழ் வைத்திருந்த சலைமான் தனது நாட்டுக்கு மிகவும் அருகாமையிலுள்ள பிரபலமான அரசியை ஒரு பறவை வந்து சொல்லித்தான் அறிந்தார்கள் என்று கூறுவது நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது என்று ஷாஜஹான் கூறுகின்றார். இதன் மூலம் அவ்வரசி எமன் அல்லாத பலஸ்தீனத்துக்கு மிகவும் தொலைவிலுள்ள நாட்டிலிருந்தே அரசாட்சி செய்திருக்க வேண்டும் என அவர் கருதுகிறார்.

“உண்மையில் அத்தேசத்தவர்களை ஒரு பெண் ஆட்சி செய்வதைக் கண்டேன். அவள் அனைத்து ஜீவ்வர்யங்களையும் பெற்றிருக்கிறாள். மகத்தான்தொரு சிம்மாசனமும் அவளுக்குச் சொந்தமாக இருக்கின்றது”. (அல் குர்ஆன் 27: 23) என்று அப்பறவை தொடர்ந்து கூறியது. இக்கூற்றின்படி மிகவும் பிரபலமாக பெற்ற அரசியை உலகப் பேரரசர் சலைமான் தனக்கருகில் உள்ள நாடொன்றில் இருந்திருப்பாளாயின் அறியாதிருக்க முடியாது.

சலைமான் நபிக்கு பறவையின் செய்தி சற்று சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அச்செய்தியை மேலும் உறுதிப்படுத்த அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அதைப்பற்றி அல்குர்ஆன் குறிப்பிடும் போது “நீ உண்மையாகத்தான் சொல்கிறாயா? அல்லது பொய் சொல்கிறாயா?

என்பதை நாம் சீக்கிரமாகக் கண்டுகொள்வோம். என்னுடைய இக்கடித்தைக் கொண்டுபோய் அவர்கள் முன்னே போட்டுவிடு. பின்னர் விலகி மறைவாக இருந்து கொண்டு அவர்கள் என்ன முடிவெடுக்கிறார்கள். என்பதை அறிந்துவா” (அல்குருஞ் 27: 27-28) என்று சலைமான் நபி கூறி தனது கடித்தைக் கொடுத்து அப்பறவையை அனுப்பிவைக்கிறார்கள். எனவே முதன்முதலில் பிரபல்யமான நாட்டையும் அந்நாட்டின் அரசியையும் கேள்விப்பட்டபின் அதை தன் ஆளுகைக்குள் கொண்டு வருவதற்காக சலைமான் எடுத்த முயற்சியே இவ்வோலை அனுப்பும் நிகழ்வு காட்டுகின்றது.

அதன் பின் அவ்வோலையை கண்டெடுத்த பல்கில் அரசி அதை வாசித்த பின்பே சலைமான் என்ற அரசரைப் பற்றி அறிகின்றாள். தனது மந்திரிப் பிரதானிகளை அழைத்து ஆலோசனை செய்கின்றாள். அவ்வாலோசகர்கள் கூறுவதை அல்குருஞ் பின்வருமாறு கூறுகிறது. “நாம் பராக்கிரமசாலிகளாகவும் கடுமையாக போரிடக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். இது பற்றி முடிவெடுப்பது உங்களைப் பொறுத்தது” (அல்குருஞ் 27: 33) என்று கூறினார். பல்கிலின் ஆலோசகர்கள் அரசியின் முடிவே இறுதி முடிவென விட்டுவிடுவதைக் காணலாம்.

அதற்கவள், “ஆட்சியாளர்கள் ஒரு நாட்டுக்குள் நுழைந்தால் அதனை அழித்தே விடுவர். நான் அவர்களுக்கு விலையுயர்ந்த பொருட்களைக் கொண்ட ஒரு காணிக்கையை அனுப்பிவைத்து அதனைக் கொண்டு செல்லும் தூதுவர்கள் சலைமானிடம் இருந்து என்ன பதிலை எடுத்து வருகிறார்கள் என்பதை எதிர்பார்த்திருப்பேன்”. என்று கூறி அப்பொருட்களை அனுப்பி வைத்தாள். (அல்குருஞ் 27: 35-36)

பல்கில்ராணி சலைமான் நபி அவர்களுக்கு அனுப்பிவைத்த விலையுயர்ந்த காணிக்கைப் பொருட்களில் முத்து, இரத்தினம், யானைத் தந்தங்கள், மயில், குருக்கு ஆகியனவும் அடங்கியிருந்ததாக விவிலியமும் கஸஸால் அன்பியாவும் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட பொருட்கள் அந்பியாவுக்கோ எமன் நாட்டுக்கோ சொந்தமானவை அல்ல. அங்கு விளையக்கூடிய பொருட்களும் அல்ல. அவை உண்மையிலேயே இலங்கையிலிருந்து குறிப்பாக வடமேற்குப் பிரதேசத்திலுள்ள பொன்பரப்பி பகுதியில் இருந்து சென்றவையாகும். எனவே பல்கில் அரசியும் இப்பிரதேசத்திலேயே ஆட்சி செய்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் சலைமான் இவ்வன்பளிப்புப் பொருட்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பல்கில் ராணியின் நாட்டுக்கு எதிராக ராணுவப்

படையெடுப்பை மேற்கொள்ளப் போவதாக தெரிவிக்கின்றார். எதிர்ந்து நின்று நாட்டின் அழிவுக்குக் காரணமாக இருப்பதை விரும்பாத பல்கிள் சுலைமானின் பேரரசுடன் இணைய சம்மதிக்கிறாள். அச்சம்மதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பலஸ்தீனத்திற்கு விஜயம் செய்கிறாள். இவையே சுலைமான்-பல்கில் பற்றிய அல் குர்ஆனின் கதைச்சுருக்கமாகும்.

அல்குர்ஆனில் மற்றொரு இடத்தில் பல்கில் அரசாண்ட ஸபா⁹ நகரைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்நகர் வளங்கொழிக்கும் நாடாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அந்நகரத்தார் இறைவனின் இயற்கை மார்க்க நெறியை ஏற்காததால் இயற்கை அனர்த்தமேற்பட்டு அழிவுற்றதையும் அல்குர்ஆன் குறிப்பிடுகின்றது. “அவர்கள் கட்டிவைத்திருந்த பாரிய அரிம் அணையை உடைக்கக்கூடிய பெரும் வெள்ளத்தை அவர்கள் மீது அனுப்பிவைத்தோம்” (அல் குர்ஆன் 34: 14) என இறைவன் தெரிவிக்கின்றான். இவ்வணையுடைப்பு சம்பவம் ஒன்று எமன் நாட்டிலும் நடைபெற்றுள்ளது. அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸபா⁹ பகுதி எமன் நாடு என வரலாற்றாசிரியர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் அல்குர்ஆன் கூறும் அணையுடைப்புச் சம்பவம் கிறிஸ்துவுக்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நடைபெற்றதாகும். ஆனால் எமனிலிருந்த அணை கிறிஸ்துவுக்குப் பின் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தகர்க்கப்பட்டுள்ளதென எட்வர்ட் கிளாஸ்ஸர் என்ற ஆய்வாளர் கூறுகின்றார். எனவே சுலைமான் நாடியின் காலத்தில் உடைந்ததாகக் கூறப்படும் அணைக்கட்டு எமன் நாட்டைச் சேர்ந்ததல்ல. அது வடமேற்கு இலங்கையிலுள்ள பொன்பரப்பிப் பகுதியிலுள்ள அணைக்கட்டே என்பது உறுதியாகின்றது.

அல்குர்ஆன் குறிப்பிடும் ‘செய்லுல் அரிம்’ என்ற சொல் மிகவும் முக்கியமானது. செய்ல் என்பது வழிந்தோடக்கூடிய வெள்ளம் என்பது பொருளாகும். இலங்கையைக் குறிக்கும் சீலான் என்ற சொல்லும் அவ்வேர்ச்சொல்லிருந்தே பிறக்கின்றது. அரிம் என்பது பொன்பரப்பிப் பகுதியில் அருவியாற்றுக்குக் குறுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த பாரிய அணையாக இருக்கலாம் என தொல்லியல் ஆய்வாளர்களும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் நம்புகின்றனர். அருவி என்ற சோனகச் சொல்லின் அறாபியத் திரிபே ‘அரிம்’ ஆகும் என்று ஷாஜஹான் கூறுகிறார். பொன்பரப்பி ஆற்றைக் குறிக்கும் பொம்பரிப்பு, அரிப்பு ஆகிய சொற்களோடும் அரிம் என்ற சொல்லை ஒப்பிட்டு நோக்க முடியும். அருவி ஆற்றின் குறுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த புராதன அணையொன்று தகர்ந்து சிதைந்து போனமைக்கான அடையாளங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பாரிய அணையொன்று தகர்ந்து சிதைந்து போனதற்கான தடயங்கள் பொம்பரிப்பு ஆற்றிலும் காணப்படுவதை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். ஆறுகளின் குறுக்காக பாரிய

அணைக்கட்டுகளை அமைத்து நீர்ப்பாசனம் செய்து பொன்கொளிக்கும் பிரதேசமாக மாற்றிய மகத்தான் நாகரிக சமூகத்தினர் இங்கு வாழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வணைக்கட்டுக்கள் இந்தியாவிலுள்ள அணைக்கட்டுக்களை விட மிகவும் பழையானவை என தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

அல் குர்ஆன் அறிம் அணைக்கட்டு உடைந்தமைபற்றிக் கூறும் போது “அவர்களுடைய சிறந்த கணிகளைக் கொண்ட இரு தோட்டங்களை கசப்பும் புளிப்புமுள்ள பழங்களை உடைய மரங்களாகவும் இலந்தை மரங்களைக் கொண்டதாகவும் உடைய இரு தோப்புக்களாக மாற்றினோம்”. (அல் குர்ஆன் 34: 14) என்று குறிப்பிடுகின்றது. கசப்பும் புளிப்புமான இலந்தை மரங்கள் இன்றும் பொன்பரப்பி பிரதேசத்தில் காணப்படுவது மிகவும் வியப்பூட்டும் ஆதாரமாகும். அது மட்டுமன்றி அங்கே இலந்தை மரத்துடன் தொடர்புபட்ட இலந்தையடி, இலந்தை வட்டான் போன்ற இடப்பெயர்களும் காணப்படுகின்றன.

பொம்பரிப்பு ஆற்றுப் படுகையில் அகழ்தெடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகள் இப்பகுதியின் தொன்மையை மேலும் வலியுறுத்துகின்றன. 1956, 1970 ஆம் ஆண்டுகளில் பொம்பரிப்பு பகுதியில் நடாத்தப்பட்ட புதைபொருள் ஆய்வுகளின் போது பல தாழிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டு கொழும்பு தொல்பொருள் காட்சி சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்தவர்களுக்கான உணவையும் நீரையும் வைத்து அவர்களின் விருப்புக்குரிய பொருட்களையும் உள்ளே வைத்து அடக்கம் செய்யும் வழக்கம் தொன்மை மக்களிடம் இருந்து வந்துள்ளது. நாற்புது அடி நீளமும் எட்டடி அகலமும் கொண்ட நிலப்பரப்பில் நாலடி உயரமுள்ள பன்னிரெண்டு தாழிகள் நிலத்திலிருந்து ஒரு அடி ஆழத்தில் புதைந்திருந்தமையை பொம்பரிப்பு ஆய்வில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. தாழிகளைவிட வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்புள்ளது என கருதப்படும் கல் தகடுகளில் பிரேதங்களை வைத்து அடக்கம் செய்யும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது என பொம்பரிப்பு ஆய்வில் அறியப்பட்டுள்ளது. 1970 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வில் வெள்ளி நாண்யங்களும் பெண் உருவம் பொறித்த செப்பு நாண்யங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

இப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரும்பு, உருக்கு ஆயுதங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னுள்ள நூற்றாண்டுகளுக்குரியவை என பார்க்கர் என்ற ஆய்வாளர் கூறுகின்றார். இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களில் சில கொழும்பு தொல்பொருள் காட்சி சாலையில் உள்ளன. எனவே இப்பகுதி மக்கள் பலசாலிகளாகவும் போறிடக்கூடியவர்களாகவும்

இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இதன் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பல்கில் ராணியின் ராணுவமும் பலம்பொருந்தியதாக அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளதை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

வரலாற்றாசிரியர் தபரியின் கருத்துப்படி பல்கில் ராணி மத்திகழக்கைச் சேர்ந்த நாடொன்றின் அரசியல்ல என்றும் அவள் கீழைத்தேய அரசன் ஒருவரின் குமாரியாக இருக்கலாம் எனவும் கூறுகின்றார். அவ்வது சீன அரசனின் மகளாக இருக்கலாம் எனவும் அபிப்பிராயப்படுகின்றார். எனவே பல்கிலின் ஆளுகைக்குற்பட்ட பகுதி மத்தியகிழக்கல்ல என்றால் ஏன் அவள் இலங்கையைச் சேர்ந்த அரசியாக இருக்க முடியாது என ஷாஜஹான் கேள்வி எழுப்புகிறார்.

அருவி ஆற்றினதும் பொம்பரிப்பு ஆற்றினதும் குறுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள பாரிய அணைகளின் சிறைவுகள் இலங்கையில் காணப்படுவதும் பல்கில் அனுப்பிய காணிக்கைப் பொருட்கள் பொம்பரிப்புப் பகுதிக்கு உரியவையாக இருப்பதும் கசப்பும் புளிப்புமான இலந்தை மரங்கள் காணப்படுவதும் போராடுதங்கள், முதுமக்கள் தாழிகள் இவ்வாற்றுப் படுகையில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளதும் பலமான அரசாட்சி இருந்திருப்பதும் சுலைமான் நபி அறியாத தூரதேசமாக காணப்படுவதும் அவரது ஆட்சிக்காலமும் பல்கிலின் ஆட்சிக்காலமும் சமகாலமாக இருப்பதும் பல்கில்ராணி இலங்கையிலேயே அரசாட்சி செய்துள்ளாள் என்பதை நிரூபிக்கூடியதாக உள்ளன.

தொன்ம நம்பிக்கைகள், புராண, இதிகாசச் சான்றுகள் அடிப்படையில் நோக்கும் போது அர்ச்சனன் என்ற மாபெரும் வீரன் அல்லிராணியைக் கவர்ந்து சென்றுள்ளான். அதே போல் பல்கில் அரசியை சுலைமான் நபி தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வந்துள்ளார். இவ்விரு சம்பவங்களுக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். சுலைமான் பல்கில் வரலாறு மத்திய கிழக்கு நூல்களில் பதிவாகியதைப் போல் அல்லி-அர்ச்சனன் வரலாறு ஆசிய, தூரகிழக்கு நாடுகளின் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. இருவேறு சூழ்நிலைகளில் இவ்விரு வரலாறுகளும் எழுந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குருநாகவில் சோனக மன்னான்

மூன்றாம் விஜயபாகு மன்னன் கி.பி. 1220 - 1234 தனது இராஜதானியைக் குருநாகல் மாவட்டத்தில் தம்பதெனிய நகரில் நிறுவினான். ஒரு முறை

மன்னன் அம்மாவட்டதில் ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தினூடாகத் தனது பட்டத்து யானை மீது பவனி வரும்பொழுது ஓர் அழகிய இளமங்கையைக் கண்ணுற்றான். அம்மங்கையானவள் முஸ்லிமாக விளங்கிய அக்கிராமத் தலைவரின் மகளாவாள். அவளது அழகில் மையல் கொண்ட மன்னன் அவளைத் தனது அந்தப் புரத்திற்கு அனுப்பி வைக்குமாறு அத்தலைவரைப் பணித்தான். காலப்போக்கில் அவள் ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தைக்கு வத்துவிமி பண்டார எனப்பெயரிடப்பட்டது. தாயின் வேண்டுகோளின் பிரகாரம் அவ்விளைவல் பயிற்சிக்காகவும் கல்விப் போதனைக்காகவும் பேருவளைக்கு அனுப்பப்பட்டான். இவன் தங்கி பயிற்சிபெற்ற இடம்தான் இன்றுள்ள 'மாளிகாஹேன' ஆகும். இது முன்பு 'மாளிகைச்சேனை' என்று அழைக்கப்பட்டது.

அங்கே அவன் முஸ்லிம் மக்களின் செல்வாக்குக்கு ஆளானான். தனது தந்தையின் மரணத்தின் பின் அவள் வத்துவிமி புவனேஙைபாகு என்னும் பெயரின் கீழ் அநத ராஜ்யத்தின் மன்னனானான். அவன் முஸ்லிம்களுக்குச் சாதகமாக விளங்கியதால் அவனுடைய அமைச்சர்களும் குடி மக்களும் அவனை வெறுத்தனர். அவனை ஒழித்துக் கட்டும் நோக்குடன் அவர்கள் குருநாகவிலுள்ள அத்தாலக மீது ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு பிரித் தூதும் வைபவத்திற்கு அழைத்தனர். மன்னனுக்கு ஒரு விசேட மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சுதிகாரர் அம்மண்டபத்தின் கால்களாக வாழை மரக்குற்றிகளை உபயோகித்திருந்தனர். மன்னன் அம்மண்டபத்துள் அமைக்கப்பட்டிருந்த தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்ததும் கீழிருந்த ஆட்கள், அக்குற்றிகளை வெட்டி விட்டனர். உடனே மன்னன் கற்பாறையின் கீழ் உருண்டு விழுந்து மரணத்தை தழுவினான். அதன் பின்னர் வத்துவிமி பண்டாரவின் ஆவியானது அப்பிரதேசத்தை ஆட்கொள்வதுடன் இறுதியில் அவனுக்கு கலே பண்டார தெய்யோ எனத் தெய்வீகத் தன்மையளிக்கப்பட்டு அவனை வணங்குவதற்கு ஒரு தேவாலயமும் கட்டப்பட்டது. (கடந்தகால நினைவுகள் - சி.எம். ஒஸ்டின் டி. சில்வா பி.ஏ (வண்டன்) தேசிய நூதனசாலைத் தினைக்கள் உதவிப் பணிப்பாளரும் இலங்கை வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணிடவியல், சிங்கள கலாச்சார விரிவுறையாளருமாவார்.)

இந்த வரலாறு இன்னொரு வகையாகவும் பதியப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் புவனேஙைபாகு

சிங்களச் சோனக மன்னனான வஸ்துவுரிமி என்பான் இரண்டாம் புவனேஙைபாகு (கி.பி. 1288 -90) எனப்பெயர் கொண்டு இலங்கையை

ஆண்டதை நாம் அறிவோம். முதலாம் புவனேகபாகுவிற்கும் (கி.பி. 1272 - 1283) அவனுடைய இரண்டாவது இராணியான குருநாகல் நகருக்கருகாமையில் உள்ள மெதகெட்டிய கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரபுத்துவ சோனகப் பெண்மணி (யகததோலியத்) க்கும் பிறந்தவனே வஸ்துஹிமியாவான் எனக் குருநாகல் விஸ்தரய கூறுகின்றது.

மாகாவமிசம் அம்மன்னை “அறம் செய்வதன் மூலம் நன்மை பெற விழைந்த ஓர் ஆட்சியாளன்” எனவும், இவன் இஸ்லாம் மதத்தை தழுவிய ஒருவனாக விளங்கினாலும் தினமும் ஆயிரம் பொத்த பிக்குகளுக்கு ‘தானம்’ வழங்குவதைத் தன் கடமையாகக் கொண்டான் எனவும் வர்ணிக்கின்றது.

மகாவமிசம் பின்வருமாறு பதிந்துள்ளது. “மன்னன் ஆண்டுதோறும் தனது முடிகுட்டு விழாவை ஒரு மன்னனின் கொரவத்துக்கு உரித்தான முறையில் கொண்டாடினான். அதன் பின் மதச்சடங்கு விழாவொன்றையும் மிக மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் நடத்தினான். அதன் மூலம் வெற்றி வீரனான தனத மதத்தின் பெருமையை ஊற்றியச் செய்தான்.

ஓர் அரசகுமாரி (ரன்தோலிய) மூலம் பிறந்தவனான மன்னனின் மாற்றாஞ்சு சகோதரனுக்கு விசுவாசமாக விளங்கிய சிங்கள அமைச்சர்கள் மன்னது இரண்டாவது ஆட்சியாண்டில் அவனை ஒரு வைபவத்திற்கு அழைத்தனர். அவ்வைபவம் இப்போதைய குருநாகல் கச்சேரிக்குப் பின்புறமாயமெந்துள்ள ஒங்கி நிற்கும் அத்தாகல எனும் கற்பாறை உச்சியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தபோது துரோகிகளான அவனுடைய அரசவையினர் அவனைக் கற்பாறையின் பள்ளத்தில் தள்ளி அவனுக்கு இறப்பைத் தேடிக் கொடுத்தனர். (இலங்கைச் சோனகர் பற்றிய கடந்தகால நிலைவுகள், ஏ.ஜ.எல். மரிக்கார், ஏ.எல். எம். ளாபிர், ஏ.எச். மாக்கான் மாக்கர், மொழி பெயர்ப்பு, எம்.ஸீ.எம். ஸாஹிர், சோனக இஸ்லாமிய கலாசார நிலைய வெளியீடு, ரஜாலை 1976)

உடனே அவன் ஒரு பூதமாக மாறி (கலே பண்டார) அவனின் கொலையாளிகள் அறுபது பேரைக் கொன்றான் எனப் பரம்பரைக் கதையொன்று கூறுகிறது. மன்னன் தனது பயங்கர முடிவை எய்திய இடம் இன்று கலே பண்டார புனித ஸ்தலமாக விளங்குகின்றது. மன்னனது ஆத்மாவை சாந்தப்படுத்தினால் இங்கு அற்புதங்கள் நிகழக் காணலாம் என நம்பப்படுகிறது. 1890 இல் குருநாகலையைச் சேர்ந்த எப்.எம். மொடர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் : வெள்ளையுடையனிந்து சாம்பல் நிறப் புரவியொன்றின் மீது சவாரி செய்யும் ஒரு மனிதரது அவதார உருவத்தை இந்தக் கற்பாறைச் சுற்றுப்புறத்தில் இடைக்கிடை நடுநிசியில் காணலாம்

என நம்பப்படுகிறது. அது வஸ்துஹிமியின் ஆவியெனக் கூறுகிறார்கள்.
(ஸெரல்ஸ் டீ.எப். அபயகுன்)

கோயா ஜான்

கி.பி. 1350 மரிக்னொல்லி என்பவர் குப்லாய்கானின் தர்பாரிலிருந்து உரோமாபுரி நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது பேருவளைக்கு அருகாமையில் அவரது கப்பல் நொறுங்கியது. அவர் வெறுக்கப்பட்ட அரசனான சோனகத் தலைவன் கோயா ஜானால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டார். கோயா ஜான் பெரும் ஜஸவரியங்களுக்கு அதிபதி என்றும் முறையற்ற விதத்திலேயே அதிகாரத்திற்கு வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. பரவி சந்தேசய எனும் காவியமானது 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பேருவளையில் வாழ்ந்த சோனகர் கோடிய, கட்டுப்பாடற் ற மக்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

வெலிகமயில் சோனக மன்னன்

1470 - 1471 ஆண்டின் சிங்களப் பெரும் புரட்சியில் குறாமகஹிமி எனும் செல்வாக்கு மிக்க சோனகத் தலைவர் ஒருவர் புரட்சித் தலைவரான சிறிவர்த்தன பத்திராஜ என்பவருக்கு ஆறாம் புவனேகபாகுவின் ஆட்சியை எதிர்க்க உதவியளித்தார். கருங்கங்கையிலிருந்து வள்ளவ வரையும் வெலிகமவிலிருந்து கோட்டேயின் சுற்றுப்புறம் வரையும் சிறிவர்த்தனவின் படைகள் தோற்கடிக்கப்படாமல் இருந்தன. மன்னனின் இளைய சகோதரன் வெலிகமயில் படைகளைக் குவித்து குறாமகஹிமியைப் பின்புறமாகத் தாக்கினாலும் ஒரு பொது மன்னிப்பை அளிக்க வேண்டிய நிற்ப்பந்தம் மன்னனுக்கு ஏற்பட்டது. வெலிகம இன்றும் ஒரு சக்திவாய்ந்த சோனப் பட்டினமாகும். (இவங்கைச் சோனகர் தமது வரலாறு பற்றிப் பெருமிதமடைய முடியும், ஸெரல்ஸ் டீ.எப். அபயகுன்)

குமார வண்ணியன்

புத்தளத்திற்கும் மூல்லைத்தீவுக்குமிடையே உள்ள பிரதேசத்தில் மாநில சுயாட்சி உரிமையுடன் மூஸ்லிம்கள் பரிபாலணம் செய்துள்ளனர். குமார வண்ணியன் எனும் பதவிப் பெயர் தாங்கிய ஒரு சோனக மூஸ்லிம் மன்னன் இப்பிரதேசத்தை ஆட்சி புரிந்துள்ளார் என்று லோனா தேவராஜா கூறுகின்றார் - (Muslims of Sri Lanka - P.215)

ஆதமுனை ராசா

ஆதமுனை என்ற இடத்திலும் சோனக மன்னர்கள் ஆட்சி செய்துள்ளனர். இன்று திருக்கோயில் என்றழைக்கப்படும் தமிழ் கிராமம் பதினேராம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் ஆதமுனை என்று அழைக்கப்பட்டது. அங்கே ஒரு மகுதியும் சியாரமும் இருந்தன. அங்கு அடங்கப்பட்டிருக்கும் சேக் அசனப்பா பெயரால் தலைப்பிறையில் கொடி யேற்றி பூரணை வரை கொடி பறந்து கந்தாரி கொடுக்கப்பட்டு கொடி இறக்கப்பட்டது. ஆதமுனை வள்ளிக் குறத்தியர் நேர்த்திப் பாடல்களும் அக்கரைப்பற்று உதுமான் கண்டுப் புலவர் பாடிய ஆதமுனை அழிப்பு என்ற பாடல்களும் இச்சோனக மன்னர்களின் ஆட்சிபற்றி தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

வள்ளிக் குறத்தியர் பாடல்களில் கூறப்படும் சம்பவங்கள் இராசேந்திர சோழன் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்ட காலத்திற்கு முற்பட்டது. அதாவது இராசேந்திர சோழன் ஆதமுனைக்குப் படையுடன் சென்று அங்கிருந்த மூஸ்லிம்களையும் கொன்று மகுதியையும், சேகு அசனப்பா சியாரத்தையும் அழித்து கோயில்களாக்கி சோழர்களைக் குடியேற்றி அவ்லூருக்கு திருக்கோயில் என்று பெயரிடுவதற்கு இக்கதை முற்பட்டது. அவர்கள் வாழ்ந்த ஆதமுனை நாடு பவளமலை, கித்ர் மலையைக் கொண்டது.

ஆதமுனை பவளமலை
கித்ர் மலை நாடு
பாம்பாட்டும் குறவருக்கு
பணிவு செய்யும் நாடு (வள்ளிக்குறத்தியின் நேர்த்தி பாடல் 3)

ஆதமுனைப் பள்ளியில் நடந்த கந்தாரிக்கு சங்கமாங்கந்தையில் இருந்து அரசாண்ட மகலன் கீர்த்தி என்ற அரசன் வருகை தர இருந்த செய்தியை 15 ஆம் பாடல் கூறுகிறது.

சங்கமான் கந்த ராசா
மகலன் கீர்த்தி பிரபு
கந்தாரிக்கி வாறாராம்
வா போய்ப் பார்ப்போம்.

இவ்வரசனின் தலைநகராக உன்னகிரி இருந்தது. அதே காலத்தில் ஆதமுனையை ஒரு சோனக அரசன் ஆண்டான். அவனது பெயர் அஹமர் திஸ்ஸ. சங்கமான் கந்த ராசாவுக்கு அவக்கர் லெவ்வை என்ற மந்திர்

இருந்தான். அக்காலத்தில் அனுராதபுரத்திலிருந்து 5 ஆம் மகிந்த ராசன் (982 - 1017) ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் சோழன் படையெடுப்பு நடந்தது.

சோழ மன்னன் இராசேந்திரன் 1017 இல் படையெடுத்து இலங்கைக்கு வந்தான். அவனைக் கண்ட ர் ஆம் மன்னன் தலைநகரை விட்டோடி ஆதமுனை மன்னன் அகமது திஸ்ஸயிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இருவரும் சேர்ந்து சோழனுக்கெதிராக படைதிரட்டினர். தனக்கெதிராகப் படைதிரட்டுவதாக கேள்வியுற்ற சோழன் வெகுண்டெழுந்தான். ஆதமுனை அழிக்கப்பட்டது.

கரவாகு மன்னன்

கரவாகு புராதன காலத்தில் சோனகர்களின் ராசதானிகளில் ஒன்றாக இருந்தது. பின்னர் சிங்கள மன்னர்களின் காலத்தில் அது சிற்றரசாக மாறியிருக்கிறது. அது சிற்றரசாக இருந்த காலப்பிரிவிலும் பல சோனக முஸ்லிம் மன்னர் விஜயத்தின்போது கரவாகுவில் தங்கி இருப்பதற்கு ஒரு மாளிகை இருந்திருக்கிறது. அம்மாளிகையில்தான் சிற்றரசர்களான கரவாகு மன்னர்கள் வாழ்ந்து ஆட்சி செய்துள்ளனர். அம்மாளிகையின் தடயங்கள் இன்று மாளிகைக் காட்டில் உண்டு. இம்மாளிகைக்குத்தான் கரவாகு மன்னன் அகமது மாழுன் அவ்வியாக்கனை அழைத்துச் சென்றான்.

கரகுவாகுவின் எல்லைகள் மேற்கே சம்மாந்துறையிலுள்ள மட்டக்களப்பு தரவைக்கு அப்பாலும், வடமேற்கே கிட்டங்கிக் துறைக்கு அப்பாலும் வடக்கே மருதமுனைக்கு அப்பாலும் தெற்கே காரைதீவு வரையும் இருந்தன என்பது தெளிவு. அதேவேளை மட்டக்களப்பு தரவையின் எல்லை, மட்டக்களப்பு தரவையில் ஆரம்பித்து கரவாகு, பாண்டித்தீவு, மாவடிப்பள்ளி ஆகியவற்றை ஊடறுத்து தரவைக்கோயில் இருக்கும் இடம்வரை வந்து அங்கிருந்து கிட்டங்கி வரை செல்வதைப் பாடல்களில் இருந்தும் தற்போதைய நடைமுறை ஆதாரங்களில் இருந்தும் அறியலாம். மேற்கே அதன் எல்லை கிட்டங்கி ஆற்றுக்கப்பாலும் செல்கிறது. குடாக்கரைக் கண்டம் (கரவாகுவட்டை) தீவட்டை(பாண்டித்தீவு) இறைவெளிக் கண்டம் (இறைவரிக் கண்டம்) கல்முனை வெளி, நீலாவனைப்பற்று ஆகிய நெற்காணிக் கண்டங்கள் கரவாகுவின், பரப்பில் இருக்கின்றன.

கரவாகு வர்த்தக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாகவும் இருந்திருக்கின்றது. ஆதிகாலந்தொட்டு சோனகர்களே இலங்கையின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு

வர்த்தகங்களின் மீது தனி ஆதிக்கம் செலுத்தியமையும் கிட்டங்கித் துறை அப்போது கரவைத்துறை என்றும், கிட்டங்கி ஆறு கரவை ஆறு என்றும் அழைக்கப்பட்டு அங்கு வெளிநாட்டு சரக்குக் கப்பல்கள் வந்து வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை செய்ததினாலும் கரவாகு முக்கிய இடமாக விளங்கியது.

அகமது மாழுன், அகமது மீரா, அகமது கணி, சுல்தான் திஸ்ஸ, அவியார் லெவ்வைப் போடி, மாக்கான் ராசா போன்ற கரவாகை ஆண்ட சில சோனக மன்னர்களின் பெயர்களே இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. மாக்கான் ராசா காலத்தில் தேசசஞ்சாரி இப்னு பதுதா கரவாகுவிற்கு வந்திருக்கிறார். அவ்வாறே உலகப் புகழ் பெற்ற ஐரோப்பிய தேச சஞ்சாரி மார்க்கோபோலோ கராவாகுவிற்கு வந்துள்ளார்.

பொலன்னாறுவை மன்னன்

பொலன்னாறுவை சன்னாதபுரம் என்றே சோனகர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சன்னாதபுரத்தை சோனக மன்னர்கள் சிலர் ஆண்டு வந்துள்ளனர். அவர்களுள் மாக்கான் அகமது என்றும் அவன் கலிங்கத்தான் என்றும் 65 ம் பாடல் கூறுகிறது.

ஊர் சுற்றுமுலாவில் வந்த ராசன்
மாக்கா ணகமது படைகுழிப் பெருந்தேரில்
வந்து குடாக்கரா நகர மாளிகையில்
தங்கியிருந்து கலியாணத்துக்கு வந்தான்
(கலியாணச்செப்பு: மாக்கானகமது மன்னன் வருகை பாகம் 5)

அவனுக்கு வரிநெல் செலுத்த திஸ்ஸ சன்னாதபுரம் சென்றிருந்ததாகவும் 9 ஆம் பாடவில் சொல்லப்படுகிறது.

மாக்கானகமது ராசனுக்கு
வரிநெல்லுக் கொடுப்பதற்கு
திஸ்ஸ சன்னாத புரத்திற்கு
போயிருக்கா வந்திட்டட்டும்
(கலியாணச் செப்பு: செய்னம்பு நாச்சியார் சம்மதம் பாடல் 9)

திஸ்ஸ என்பவர் ஒரு நிர்வாக அதிகாரி. இன்றைய அரசாங்க அதிபர் திஸ்ஸாதிபதி என்றே சிங்கள மொழியில் அழைக்கப்படுகிறார். அவியார் லெவ்வைப் போடியும் ஒரு திஸ்ஸயாக இருந்தார். இவர் கரவாகுப் பகுதிக்கு அதிகாரியாக இருந்தார். சன்னாதபுர மன்னன் அவனுடைய மகனின் கலியாணத்திற்கு வந்ததால் அவர் பெறிய புள்ளியாகத்தான் இருந்துள்ளார்

என்பது தெளிவாகிறது. சன்னாதபுரத்து அரசன் வந்து தங்கிய இடத்தையும் புலவர் தெளிவாக கூறியிருக்கிறார். அது குடாக்கரை நகர மாளிகையாகும்.

வரலாற்றில் கலிங்கத்தான் என அழைக்கப்படுவன் சங்க மாகணத்தான் குறிக்கிறது. இவனின் ஆட்சிக் காலம் 1214 - 1235 ஆகும். இரு பரிகாரிகள் என்ற கதைப் பாடவிலும் (8 ஆம் பாடல்) சன்னாதபுர அரசனின் பெயர் மாக்கான் அகமது என்றே சொல்லப்படுகிறது. மாகன் - மாக்கான் ஆகத் திரிபு பட்டிருக்கலாம்.

மாக்கான் ராசா கரவாகுவையும் ஆண்டிருக்கிறான். தம்பிக் கண்டுப் புலவர் இவனைக் கதைப்பாடலாக பாடியிருக்கிறார். இவனது சகோதர சகோதரிகள் இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் அரசாட்சியில் இருந்திருக்கிறார்கள். இவன் காலத்தில் கொழும்புத் துறைமுகத்தை ஜலஸ்தி என்பவனும் புத்தளத்தை தக்குக்கீன் சக்கரவர்த்தியும் குருநாகலை இரண்டாம் புவனேகபாகுவும் (சோனக மன்னன்) ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

மாக்கான் ராசா காலத்தில்தான் இப்னு பதுதா (1345.9.2 - 1345.9.21) இலங்கையில் விஜயம் செய்திருந்தார். அவர் பாவாத மலைக்கு சென்று அங்கிருந்து இன்னும் பல இடங்களுக்கும் சென்றார். அப்பயணத்தில் கரவாகுவிற்கும் இப்னு பதுதா வந்துள்ளார். அங்கு அபு அப்துல்லா கபுறை தரிசித்துள்ளார். இத்தரிசிப்பை இப்னு பதுதா தனது பிரயாணக் குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாகன் - சந்திர பானு

1215 இல் கலிங்க விஜயபாகு அல்லது கலிங்க மாகன் என்பவன் படையெடுத்து வந்து பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றினான். 1236 வரை இவன் ஆட்சி செய்தான். திருகோணமலை, கொட்டியாரம், கந்தளாய், பதவியா, கட்டுக்குளம், இழுப்பைக் கடவை, ஊர்காவற்றுறை, புளைச்சேரி முதலிய கேந்திர நிலையங்கள் எல்லாவற்றிலும் இவனுக்குப் படைகள் இருந்தன. அவ்வாறே பொலன்னறுவை, புளைச்சேரி, கொட்டசார, கந்தளாய், குண்டுப்புலு, குருந்து, பதவியா, மட்டுகொன்ன, யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, மிப்பாத்தோட்டை, மண்டலை, மன்னார் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் கோட்டைகளைக் கட்டி அரண்மனைகளை அமைத்தான்.

1247 இல் ஜாவாவைச் சேர்ந்த சந்திரபானு என்பவன் மாகனுக்கு எதிராக படையெடுத்து வந்தான். ஆனால் இந்தப் படையெடுப்புகள் தோல்வியில்

முடிந்ததால் சந்திரபானு சோழ நாட்டிலும் பாண்டி நாட்டிலும் இருந்து படைகளைத் திரட்டிவந்து வட இலங்கையில் மாகன் ஆண்ட பகுதிகளைக் கைப்பற்றினான். போரில் மாகனுக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெளிவாகவில்லை. ஆனால் பொலனருவை ஆட்சி அத்தோடு வீழ்ச்சியற்றது. பொலனருவையிலிருந்து 75 மைல்கள் மேற்கே இருந்த தம்பதெனிய என்ற சிங்கள அரசு வளர்ச்சியடைந்தது. வடக்கில் சந்திர பானுவின் ஆட்சி யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம், வன்னி, திருகோணமலை முதலிய பகுதிகளை உள்ளடக்கி இருந்தது. சந்திர பானு, ஜாவாத் தேசத்தைச் சேர்ந்தவன். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலுள்ள சில இடப்பெயர்கள் இந்த ஜாவக ஆட்சியின் சாட்சியாக உள்ளன. ஜாவகச்சேரி, நாவற்குளியில் இருக்கும் ஜாவகன் கோட்டையைக் குறிப்பிடலாம். ஜாவா என்பது தமிழில் சாவா என அழைக்கப்படுகின்றது. சோனர்கள் யாவுக்ககாரர் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்களின் ஆதிக்கம் கிழக்கில் ஜாவா, மலேயா ஆகிய இடங்களில் பரந்திருந்ததும் இன்றும் மலேசியாவில் மூஸலிம்கள் வாழ்வதும் சோனக மொழி வழக்கிலிருப்பதும் நாம் அறியக்கூடியதே. அதாவது மலேசிய, இந்தோனேசிய மக்கள் தாம் இலங்கை நாகர்களின் வழித்தோன்றல் என்றே நம்புகின்றனர்.

இலங்கையில் சந்திர பானு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வேளையில் தென்னிந்தியாவில் பாண்டியர்கள் எழுச்சி பெற்றனர். சந்திரபானு பாண்டியர்களுக்கு திறை செலுத்த மறுத்தான். இதனால் அப்போது பாண்டிய அரசனாக இருந்த சுந்தர பாண்டியன் சந்திரபானுவுக்கு எதிராகப் படையெடுத்து வந்து அவனைப் போரில் தோற்கடித்து வடபகுதியைத் தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வந்தான்.

வினாக்கள் கீழே காணவார்

இலங்கைச் சோனகரின் பூர்வீகக் தொழில்கள்

'விஜயனின் வருகைக்கு முன் குவேனி நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்தாள்' என மகாவம்சம் கூறுகின்றது. நூல் நூற்றல், விவசாய நாகரிகத்தின் உச்சமாகக் கருதப்படுகின்றது. விஜயன் வரலாறு இன்று ஒரு புனைவாகக் கருதப்பட்டாலும் குவேனியின் பாத்திரம் அல்குர்ஆன் குறிப்பிடுகின்ற இலங்கைச் சோனகர்கள் நம்பி வருகின்ற ஹவ்வா (அலை) என்ற தொன்மையான நம்பிக்கையோடு தொடர்பு படுவதையும் இங்கு அவதானிக்க முடிகின்றது. ஹவ்வா (அலை) அவர்களைப் பற்றி பதினான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நபிகளுக்கருளப்பட்ட அல்குர்ஆனில் குறிப்பிடும் போது அவருடன் இணைத்து ஆடை தயாரிப்பதற்கான மூலப் பொருள்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பறவைகளின் இறகுகள், மிருகங்களின் தோல்கள், தாவரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் இலங்கை மூஸ்லிம்களை வியாபாரிகளாகவே கட்டமைக்கும் முயற்சிதான் எல்லா வரலாற்று எடுத்துரைப்புக்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நிஜத்தில் மூஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையானோர் விவசாயிகளாகவே காணப்படுகின்றனர். கண்டிப்பகுதிகளில் வாழும் மூஸ்லிம்கள் கூட ஏலம், கராம்பு போன்ற விவாசாயத்தோடு தொடர்புடைய தொழில்களிலேயே அதிகம் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

யானை பிடித்த பாரம்பரியம்

இலங்கையில் வடமத்திய மாகாணத்திலும் மன்னார் மாவட்டத்திலும் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்கள் யானை பிடிப்பதில் - அதனைப் பழக்கி இஷ்டப் பணிகளை செய்வதிலும் திறமை மிக்கவர்களாக விளங்கினர். பணிக்கரர் (Panikar) என அழைக்கப்படும் இவர்கள் நினைவுக்கெட்டாத காலத்திலிருந்தே பாரம்பரியமாய் யானை பிடித்தலைத் தொழிலாகச் செய்து வந்துள்ளனர். கேரளாவிலும் யானை பிடிப்பதைக் குலத்தொழிலாக கொண்டவர்கள் இன்றும் பணிக்கர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். (பேராசிரியர் மு. அப்துஸ் ஸமது - நம்பிக்கை

1796 முதல் 1948 வரை காட்டு யானைகளைப் பிடிப்பதில் முஸ்லிம்கள் அதிகம் ஈடுபட்டுள்ளனர். அதற்கு அரசாங்கத்தினர் சில விதி முறைகளையும் விதித்திருந்தனர்.

“பயமறியாத - மிகுந்த தைரியசாலிகளான அம் முஸ்லிம்கள் சில வேளைகளில் இருவர் மட்டும் எவ்வித உதவியும் ஏவலாளர் துணையுமின்றி மிகப்பெரிய யானைகளை உறுதியோடு முயற்சித்து பிடித்து விடுவர்” என்று பணிக்கர்கள் பற்றிய டென்னெண்ட் (Tennent) என்ற வரலாற்றாய்வாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“காட்டு யானைகளைப் பிடிப்பதற்கென முஸ்லிம்கள் சிலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு இது பரம்பரைத் தொழிலாக அமைகின்றது. அது நல்லதுதான். ஏனென்றால் காட்டு யானைகளைப் பிடிப்பதற்கு அசாத்திய நெஞ்சுறுதியும் மனோவலிமையும் திடகாத்திரமான உடலும் எந்நேரத்திலும் சமயோசிதமும் தப்பாத நெஞ்சமுத்தமும் வேண்டியுள்ளது” ஜோன் ஸ்டில் (John Stioll) என்ற வரலாற்றறிஞர் கூறியுள்ளார்.

யானை பிடிக்க எவ்வித ஆயுதங்களையும் இவர்கள் பயன்படுத்துவதில்லை. மான் அல்லது மாட்டின் தோலினாலான முறைக்கப்பட்ட கயிறைக் கொண்டும் யானையின் பின்புறக் கால்களில் ஒன்றைக் கட்டுவதே அவர்களின் நோக்கமாகும். இக்கயிறொன்றே அவர்கள் இதற்குப் பயன்படுத்தும் ஒரே ஆயுதமாகும்.

முதலில் யானை நடமாடும் இடங்களை மறைந்திருந்து கணித்து விடுவர். யானைகள் களைத்துப்போய் ஓரிடத்தில் கால்களை ஆட்டியவாறு ஓய்வெடுக்கும் நேரத்தில் சுருக்கிட்ட கயிற்றை யானையின் பின்னங்கால்களில் ஒன்றைக் குறிவைத்து வீசி மாட்டச் செய்வர். பின்னர் கயிற்றை இழுக்க, முடிசுக் கூடுதலாக கால் நன்றாக கட்டப்பட்டுவிடும். அவ்வாறு பிடிபட்ட யானைக்குத் தேவையான உணவு வகைகளை எல்லாம் தாராளமாக கொடுப்பர். யானையின் கோபம் - பசி - வேகம் எல்லாம் அடங்கும் வரை அதற்கு உண்ணுட்டி வேண்டியன கொடுத்து படிப்படியாக வழிக்குக் கொண்டு வருவர். சுதந்திரமாக எங்கும் போகமுடியாத நிலையில், நாளைடவில் யானை வழிக்கு வந்துவிடும்.

யானையைப் பிடிக்க மற்றொரு முறையையும் கையாள்வர். கயிற்றை சுருக்கு முடிச்சிட்டு யானைகள் வழிக்கமாக செல்லும் பாதை எங்கும்

பரப்பி வைப்பர். மரவேர், இலை, குழைகளை மேலே போட்டு கயிறோ முடிச்சோ வெளியே தெரியாதபடி மறைந்து வைப்பர். யானை கயிறு மீது நடந்து செல்லும்போது கயிற்றை தூரத்திலிருந்தபடி ஆட்டி அசைத்து யானையின் காலொன்றில் மாட்டச் செய்வர். மாட்டியதும் கயிற்றை இழுக்க முடிச்சு இறுகிவிடும். இப்படிப் பிடிபடும் யானையையும் முன்கூறிய வழியிலேயே வழிப்படுத்துவர்.

கூட்டமாக நடமாடும் யானைகளில் உள்ள குட்டிகளைப் பிடிக்க பணிக்கர்கள் கூட்டாகவும் செயல்படுவர். அடர்த்தியான காட்டுப் பகுதிகளில் யானைக் கூட்டம் இருப்பதை முன்கூட்டியே அறிந்து, திட்டமிட்டு செயலில் இறங்குவர். யானைக்கூட்டம் இருக்கும் பகுதியைத் தீவ்டிகளுடன் பலபேர் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டு பெரிய அண்டாக்களை கம்பிகளினால் அடித்து பலத்த சத்தத்தை எழுப்புவர். அதனோடு அவர்களின் கூக்குரலும் சேர்ந்து ஒலிக்கும்.

தீவ்டி வெளிச்சமும் சத்தமும் யானைகளைத் திக்குமுக்காடச் செய்யும். காட்டு யானைகளின் சமூக அமைப்பு இதனால் சிதறும். யானைகள் தங்கள் குட்டிகளை விட்டுவிட்டு அங்குமிங்கும் சிதறி ஓடும். குட்டிகள் கதறிக்கொண்டு செய்வதறியாது சமாலும். இதற்கிடையில் பெரிய மரங்களின் பின் யானை பிடிப்பவர்கள் ஒட்டி நிற்பர். காற்று வீசும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் அவர்கள் நிற்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் யானைகள் மோப்பம் பிடித்து அவர்களைத் துவம்சம் செய்து விடும்.

இரும்புக் கம்பிகளை விட பலமாக முறுக்கப்பட்ட மான் தோல் கயிற்றைத் தாங்கள் ஒளிந்து நிற்கும் மரத்தில் கட்டியிருப்பர். கயிற்றின் முறுமுனையில் சுருக்கு முடிச்சிட்டு யானைக் குட்டிகள் அவர்களாகுகே வரும்போது இலாவகமாக வீசி அவற்றின் கால்களில் மாட்டிவிடுவர். யானைக்குட்டி சுருக்குக் கண்ணியில் சிக்கியவுடன் மாயமாய் அனைவரும் மறைந்து விடுவர்.

கண்ணியில் சிக்கிய யானைக்குட்டி கதறும். ஓடப்பார்க்கும். முடியாது. அதன் தாய் யானையும் மற்ற யானைகளும் வந்து கயிற்றைப் பிரிக்க, அறுக்க முயற்சிக்கும் முடியாது. அவை கோபத்தில் அங்குள்ள மரங்களை உடைத்தெறியும். ஆனால் யானைக்குட்டி சிக்கிய கயிறு கட்டப்பட்ட மரம் உறுதியான பெரிய மரமாக இருப்பதால் அம்மரத்தை அவைகளால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அந்த யானைகள் வேறுவழியின்றி பொழுது புலர்ந்தவுடன் குட்டியை விட்டுச் சென்றுவிடும். இவ்வாறு ஒரே இரவில் ஐந்திலிருந்து பத்து யானைக்குட்டிகள் வரை பிடித்து விடுவர். பின்னர் பிடிபட்ட யானைக்குட்டிகளை தங்கள் இடத்திற்கு கொண்டுவந்து

அடக்கிப்பழக்கும் வேலையை துவங்குவர்.

யானை பிடிக்கும் போது பணிக்கர்கள் இறை நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டே (திக்ரு செய்து கொண்டே) இருப்பர். இறைநம்பிக்கை சார்ந்த பணிக்கர்களின் வீரமுயற்சி, ஆற்றல் மிக்க யானைகளைக் கூட அவர்களின் அன்பெனும் பிடிக்குள் அகப்பட வைத்தது. முஸ்லிம்களின் இந்த யானைபிடிக்கும் தொழில் பல உபதொழில்களையும் உருவாக்கியது. அவற்றுள் ஒன்று மான்தோல்களை வார்வாராக வெட்டி கயிறாகத் திரிப்பதாகும். இவ்வாறு திரிக்கப்பட்ட கயிறுகளை மரக்கலங்களில் பாய்மரங்களைக் கட்டுவதற்கும் நங்கூரங்களைப் பாய்ச்சுவதற்கும் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கியுள்ளனர்.

முஸ்லிம்களின் யானை பிடிக்கும் இம்முறைகளுக்கு அதிக திறமையும் தைரியமும் தேவைப்பட்ட போதும் அம்முறைகள் விஷப் பரீட்சைகளே. இறை நம்பிக்கையோடு துணிச்சலாக இறங்கி யானைகளைப் பிடித்து அவற்றைத் தங்கள் வழிக்குக் கொண்டுவந்து ஒரு சில நாட்களில் மக்கள் வாழும் பகுதிகளுக்கு அழைத்து வந்து விடுவர்.

அவ்வாறு பழக்கப்பட்ட யானைகளை அரசாங்கத்திற்கு வைத்தில் விற்றனர். இதன்மூலம் கணிசமான தொகை யானை பிடிக்கும் முஸ்லிம்களுக்குக் கிடைத்தது. கண்டி மன்னர்களில் அரச வைவங்களுக்கு யானைகள் அதிகம் தேவைப்பட்டன. சில வேளைகளில் பலமான பொருட்களை இழப்பது போன்ற பணிகளுக்கும் யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

அக்காலகட்டத்தில் மன்னார் வளைகுடா வழியாக யானைகள் இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதியாகின. வெளிநாடுகளுக்கு யானைகளை அனுப்பும் முக்கிய துறைமுகமாக மன்னார் விளங்கியது. அரேபியர் குதிரைகளுக்குப் பதிலாக யானைகளைப் பண்டமாற்று மூலம் வாங்கிச் செல்வதற்கு இந்தியா வழியாக மன்னார் துறைமுகத்திற்கு வந்துள்ளனர். தமிழகத்தின் கீழ்க்கரை முஸ்லிம் வணிகர்களும் இங்கு வந்து யானைகளை வாங்கிச் சென்று இந்திய இராஜாக்களுக்கு விற்றனர்.

16 ஆம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம் வணிகர் ஒருவர் வருடந்தோறும் ஏழு யானைகள் வீதம் விநியோகிப்பதாக போற்றத்தக்கீசருடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துள்ளதையும் அறியலாம். டச்சு தளபதி ஒல்லாந்தர் காலத்தில் முஸ்லிம்கள் மன்னார் வழியாக இந்தியாவுக்கு யானை ஏற்றுமதி செய்யும் தொழில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. 1948 க்குப் பின் இத்தொழிலுக்கு அரசாங்கம் தடை விதித்தன் காரணமாக முஸ்லிகள் இத்தொழிலைக் கைவிட்டனர்.

இலங்கையை ஆண்ட பிரிட்டிஷ் அரசின் உயர் அதிகாரிகளுள் ஒருவரான வெனார்டு வுஸ்பீப் என்பவர் 1905 இல் பின்வருமாறு கூறினார். ‘எனக்கு குதிரைச் சவாரி என்றால் கொள்ளை ஆசை. அதனால் குதிரையைப் பராமரிப்பதற்கு ஆள் தேவைப்பட்டது. இலங்கையில் தகுந்த ஆட்கள் கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள் ஒரு மூஸ்லிம் குதிரைக்காரர் வந்தார். ஆன் சாதாரணமாகத் தோன்றினாலும் அவரிடம் நிறைய ஆளுமை இருந்தது. அவரை நான் வேலைக்கு அமர்த்தினேன். அவர் குதிரையைத் திறம்பட நிர்வகித்தார். “உமக்கு இந்தத் தொழிலில் அதிக காலம் பழக்கம் உண்டா?” என்று அவரைக் கேட்டேன். அதற்கவர், ‘நான் யானை பிடிப்பவன்’ என்று மிகச் சுருக்கமாகப் பதிலளித்தார். யானை பிடிப்பவர்களுக்கு குதிரையைப் பழக்குவது எம்மாத்திரம்?

தென்னாசியாவில் யானையைப் பிடித்து மனித நடவடிக்கைகளுக்கு பயன்படுத்தும் வழிமை கடந்த ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றது என வாகிரி சௌத்ரி என்ற வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். யானைகளை வீட்டுத் தேவைகளுக்கும் யுத்த நடவடிக்கைகளுக்கும் பயன்படுத்தும் பழக்கம் நீண்டகாலமாக இப்பிராந்தியத்தில் இருந்து வருகின்றது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் யானை பிடித்தல் தொழிலில் தேர்ச்சிபெற்றவர்கள் சோனக மூஸ்லிம்களே. இவ்வாறு யானை பிடிக்கும் தொழிலில் தேர்ச்சிபெற்ற மூஸ்லிம்கள் ‘பணிக்கர்கள்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர் என ஜெயவர்த்தனா என்ற ஆய்வாளர் கூறுகின்றார்.

பணிக்கர் எனப்பட்ட யானை பிடிக்கும் மூஸ்லிம்களின் வரலாறு இலங்கையில் மிகவும் பழமையானதும் தனித்துவமானதுமாகும். இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் மூஸ்லிம் பணிக்கர்கள் காணப்பட்டனர். Boake என்பவரின் கருத்துப்படி 1800 ஆம் ஆண்டுகளில் 200 இக்கும் மேற்பட்ட யானை பிடிக்கும் வல்லமை கொண்ட மூஸ்லிம்கள் முசலிப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். 1957 ஆம் ஆண்டு ஜாலை மாதம் இலங்கை அரசு தினைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்ட ‘சிலோன் டுடே’ ஆங்கில இதழில் 200 யானைகளுக்கு மேல் பிடித்த புத்திசாதுர்யமான ‘முதன்மைப் பணிக்கன்’ என புகழாரம் சூட்டப்பட்ட மர்ஹும் சினி முகம்மது பணிக்கர் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள இறக்காமத்தைச் சேர்ந்தவராவார். போர்த்துக்கீச, ஒல்லாந்தர் காலப்பிரிவுகளில் பலவிதமான காட்டுப்பகுதிகளுக்கு மத்தியிலும் இலங்கைச் சோனகர்கள் யானை பிடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்னர். பிரித்தானிய அரசு யானை பிடித்தலுக்கான அரசு அங்கீகாரத்தை மூஸ்லிம்களுக்கே வழங்கியது. 1816, 1817, 1818, 1819 ஆகிய நாள்கு ஆண்டுகளில் 49 பயனுள்ள யானைகள் மூஸ்லிம்களால் பிடிக்கப்பட்டன.

இவை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. 1816 ஆம் ஆண்டு யானை பிடித்தலுக்காக ஒரு முதலியாரை அரசாங்கம் நியமித்தது. அவரின் பெயர் மதுரசாயிப் மாக்கார் என்பதாகும். 1867 ஆம் ஆண்டு மாத்திரம் யானை ஏற்றுமதி மூலம் 23,286 ஸ்டேவிங் பவனை அரசாங்கம் பெற்றது.

யானை பிடிக்கும் வல்லமை கொண்ட முஸ்லிம்கள் வடமாகாணத்திலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் பரவலாக வாழ்ந்துள்ளனர். வடமாகாணத்தில் முசலியின் பல கிராமங்களிலும் இப்பணிக்கர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இவற்றில் மறிச்சிக்கட்டி, பாலைக்குளி, கரடிக்குளி, கொண்டச்சி, பொற்கேணி ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மேற்குறிப்பிட்ட கிராமங்கள் அடர்ந்த வில்பத்துக்காட்டுக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ளன. இக்காட்டில் யானைகள் வந்து நீர் அருந்தக்கூடிய வெளிகள், வில்லுகள் காணப்படுகின்றன. யானைகள் கொண்டச்சி, பொற்கேணி, அகத்திமுறிப்பு கிராமச்சூழலில் மாவில்லு, கொளிஞ்சுவில்லு, கல்லாறு, சேற்றுநாவில்லு போன்றவற்றிலும் மறிச்சிக்கட்டிப் பிரதேசத்தில் வெப்பல், ஓட்டி, யால்மோட்டை, ஆவாரவில்லு, மணவில்லு, கழுதைகட்டிய வெளி, யானை பிடி மடு, மாங்குளி வட்டத்தா, எல்லார் ஏற்றுப்பகுதி போன்றவற்றிலும் முஸ்லிம்களால் அதிக யானைகள் பிடிக்கப்பட்டன.

முஸ்லிம்களால் பிடிக்கப்பட்ட யானைகள், பல வெளிநாடுகளுக்கும் இலங்கையின் பல பகுதிகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பல நூற்றாண்டுகளாக கண்டி தலதா மாளிகைக்கான ராஜயானை வழிமையாக முசலிப்பிரதேசத்திலிருந்தே பெறப்படுவதாக கலாந்தி ஹஸ்புல்லா கூறுகிறார். முசலி முஸ்லிம்களால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்ட ராஜ யானைகள் பற்றி கண்டி தலதா மாளிகையின் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கடைசியாக இறந்த ராஜயானை, ஏறாவூர் முஸ்லிம் பணிக்கர் ஒருவரால் வழங்கப்பட்டதே. இதன் தோலை வைத்து பஞ்சடைத்து இன்றும் தலதாவின் அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிக்கு வைத்துள்ளனர்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் யானைபிடித்தல் ஒரு விழாவாகவே கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. ஊரிலுள்ள ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள், குழந்தைகள் என்று எல்லோரும் சேர்ந்து யானை பிடிக்கச் செல்வோரை வழியனுப்பி வைப்பதும் அவர்கள் யானை பிடித்து திரும்பி வரும் போது பெண்கள் குரவை ஒலியெழுப்பி ஆண்கள் பொல்லடித்து கோலாட்டப்பாடல்களைப் பாடி வீரப்பணிக்கர்களை வரவேற்று அழைத்து வருவதும் கண்கொள்ளாக காட்சியாகும். இறக்காமம் பகுதியில் யானை பிடித்தல் தொடர்பாக பின்வரும் பாடல் பாடப்படுகின்றது.

ஆனகட்டப்போவோம் வாருங்கடா - தம்பி
 ஆக்கள கொஞ்சப்பேர் சேருங்கடா
 ஏக னான இறைவனின் பள்ளியில்
 எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடுங்கடா (ஆன)

கூடி குறை யொன்றும் வையாம - அந்த
 கோமான் வலியுல்லாஹ் தன் பெயரால்
 நாடிய நேத்திக் கடன் வைத்து
 நல்ல பாத்திஹா குறத்தும் தான் ஓதி (ஆன)

முனா வானா வீனா சின்னலெவ்வை போடி
 முனாச்சி முத்து லெவ்வைப் போடி
 ஊனா உதுமா லெவ்வை வட்ட விதாணையும்
 மூவரும் சோபனமாய் கூடி (ஆன)

என்றென்றும் மூவரு மாய்க் கூடி
 இன்பமாய்க் கச்சேரிக் காள் அனுப்பி
 நம்பகமா யொப்பம் தான் வாங்கி
 வைசன் எடுப்பிச்சி தந்தாங்க (ஆன)

முக்குக்குளிப்பு

வடக்கு கிழக்கு இந்தியத் துறைமுகமான தாமிரலிப்திக்கும் வட இலங்கைத் துறைமுகமான ஜம்புக்கோள் அல்லது ஜம்புத்துறைக்குமிடையே அடிக்கடி கப்பற் போக்குவரத்துகள் இடம்பெற்றிருப்பது பற்றிய தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. கெள்கில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை முத்துக்கள் மகதப் பேரரசுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டமை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அண்மைக் காலத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் விளைவாக சிந்துவெளி நாகரிகம் எனக் கூறப்படும் ஹரப்பா பண்பாட்டின் பரந்த ஏச்சங்களை குஜராத் மாநிலத்திற்கு தெற்கே மாலை தீவுகளிலும் ஆய்வாளர்கள் அடையாளங் கண்டுள்ளனர். மாந்தை உள்ளிட்ட மன்னார்க்குடாவில் விளைந்த முத்துக்களை அம்மக்கள் உபயோகித்திருந்தமையை சிந்துவெளி அகழ்வின் போது ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். எவ்வாறு சிந்துவெளி மாந்தர் தெற்கேயுள்ள தக்கணப் பகுதியிலிருந்து உலோகங்களைப் பெற்றுச் சென்றனரோ அதேபோன்று மன்னார்க்குடாவிலிருந்து கடல் முத்துக்களையும் பெற்றுச் சென்றனர்

என்பது அண்மைக்கால ஆய்வுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (இலங்கை வரலாறு பாகம் I, செ. கிருஷ்ணராசா எம்.ஏ, வரலாற்றுத்துறை, யாழ் பல்கலைக் கழகம் 1999)

எஸ்.எம். கமால்தீன் 'கடல் கட்டி' என்ற பெயரில் இலங்கைச் சோனகரின் பாரம்பரியத் தொழிலான முத்துக்குளிப்பை மையமாகக் கெண்டு ஒரு நாவலை எழுதியுள்ளார். இதில் மன்னார், சிலாபம், மாந்தை போன்ற கடற்பரப்பில் மூல்விமிகள் பாரம்பரியமாக முத்துக்குளிப்பு தொழிலை மேற்கொண்டு வந்த பிரதேசங்களை இந்நாவல் தனது கதைகளாக கொண்டிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

Van (1888) என்ற அறிஞரின் கருத்துப்படி முத்துக்குளிப்பு உலகின் மிகப்பழைய கைத்தொழில்களில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. இத்தொழில் நடவடிக்கை 2000-3000 ஆண்டுகள் பழமையானது எனக்கூறுகிறார். உலகின் பல பிரதேசங்களைவிட இலங்கை முத்துக்குளிப்பே மிகப்பழமையானது என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கையின் முத்துக்குளிப்பு எனும் போது மன்னார் குடாவின் முத்துக்குளிப்பையே குறிக்கின்றது. புவியியல் அடிப்படையில் மன்னார் குடாப் பிரதேசம் முத்துச் சிப்பிகளின் வளர்ச்சிக்கு மிகச்சாதகமாகக் காணப்படுகிறது. முத்துச்சிப்பிகள் வளர்கின்ற இடங்கள் 'பார்கள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மன்னார் தீவிலிருந்து நீர்கொழும்புக்கு இடைப்பட்ட கடல்பிரதேசத்தில் முத்துச் சிப்பிகள் வளரக்கூடிய 19 பார்கள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. இப்பிரதேச முத்துக்குளிப்புக்கு பிரபல்யம் பெற்ற பார்களாக கொண்டச்சி பார், கரைத்தீவ் பார், அரிப்புப் பார், பெரிய கரைப் பார், கல்லித்திடல் பார், ஆனைவிழுந்தான் பார், பெரிய பார், போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இப்பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் மூல்விமிகள் பண்ணெடுங்காலமாக வாழ்ந்துவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மன்னார் கடலில் முத்துக்குளிப்பு மிக நீண்டகாலமாக நடைபெற்று வந்திருக்கின்றது. உலகின் ஆதி நாகரிகப்பிரதேசங்கள் மன்னார்க்குடா முத்துக்குளிப்புடன் தொடர்புற்றிருந்தமையை வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இலங்கையின் காவியத்தலைவியாகிய அல்லிராணி அரசியின் ஆட்சி, மன்னார் குடா முத்துக்குளிப்பின் முக்கியத்துவத்தால் உருவானதே என நம்பப்படுகின்றது. மிக ஆரம்பகால மன்னார்க்குடா முத்துக்குளிப்புப் பற்றி இலக்கியத்தரவுகளே கிடைக்கக்கூடியனவாக உள்ளன. ஆனால் போத்துக்கேய காலனித்துவ ஆட்சியாளர் காலத்திலிருந்து மன்னார்க் குடாவின் முத்துக்குளிப்பு தொடர்பான விபரங்கள் தெளிவாகப் பதியப்பட்டுள்ளன. ஒல்லாந்து ஆட்சியாளர்கள் 1661, 1667, 1746, 1747, 1748, 1749, 1753, 1754, 1768 போன்ற ஆண்டுகளில்

முத்துக்குளித்திருக்கின்றார்கள். பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் 1796 இல் இருந்து 1887 ஆம் ஆண்டுவரை பெரியாளில் மன்னார்குடாவில் முத்துக்குளிப்பில் ஈடுபட்டதாக Boake (1888) குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் கருத்துப்படி மேற்குறித்த காலப் பகுதிக்குள் முப்பது தடவைகள் முத்துக்குளித்து மொத்தமாக 4,372,985 ஸ்டேலின் பவுன்களை பிரித்தானியர் வருமானமாகப் பெற்றார்கள் என்று அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இம்முத்துக்குளிப்புக்கு உதவியர்கள் சோனகர்களே என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட காலகட்டங்களுக்குப் பின்னரும் இப்பிரதேசத்தில் முத்துக்குளிக்கும் நடவடிக்கைகள் நடந்திருந்தாலும் இவை அதிக வெற்றியைத் தரவில்லை. காரணம் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் காலத்தில் தேவைக்கதிகமான அளவில் முத்துக்குளிப்புச் செய்யப்பட்டதால் இளம் முத்துச் சிப்பிகளின் அழிவுக்கு காரணமாகியது. இதனால் உலகப்பிரபல்யம் பெற்றிருந்த மன்னார் முத்துக்குளிப்பு அதன் முக்கியத்துவத்தை இழக்க வேண்டியதாயிற்று. மன்னார்க்குடா முத்துக்குளிப்பில் முசலிக் கரையோர முத்துக்குளிப்பே முக்கியமான பிரதேசமாகக் காணப்பட்டது. முத்துச்சிப்பிகள் தரித்திருக்கும் பார்கள் மிக அதிக அளவில் முசலிக்கரையை அண்டியே காணப்பட்டன. முசலிப்பிரதேசமும் சோனக மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமாகும்.

முத்துக்குளிப்பு பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுடன் தொடர்புடைய ஒரு பொருளாதார நடவடிக்கையாகும். முத்துக்குளிப்பவர்கள், படகோட்டுபவர்கள், படகு உரிமையாளர்கள், முத்துவியாபாரிகள், முத்திற்கான வரி அறவிடுபவர்கள், முத்துக்குளிப்பு காலத்திலான மருத்துவ, நீதி, பாதுகாப்பு போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவோர் என முத்துக்குளிப்பில் தொடர்புடைய பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அத்துடன் முத்துக்குளிப்புக் காலத்தில் அதனைப் பார்ப்பதற்காக வருகின்ற பல நூற்றுக்கணக்கான ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் போன்றோரும் இப்பிரதேச கடற்கரையோரத்தில் பல நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். மூஸ்லிம்கள் முத்துக்குளிப்பில் ஈடுபடுவதைப் பற்றி வான் அவர்கள் கூறும் போது “பெப்ரவரி மாத ஆரம்பத்தில் அரசு அதிகாரிகள் முத்துக்குளிப்பவர்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பர் என்றும் பெப்ரவரி மாத நடுப்பகுதியில் முத்துக்குளிப்புடன் தொடர்புடைய பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் சிலாவத்துறையில் கூடியிருந்தார்கள். மார்ச் மாத ஆரம்பத்தில் முத்துக்குளிப்பு ஆரம்பமாகியது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கடவில் ஏற்குறைய 40-50 அடி ஆழத்திற்கு சுழியோடக்கூடியவர்களால் கடல் அடித்தளத்திலிருந்து முத்துச் சிப்பிகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

முத்துக்குளிப்பு நடவடிக்கையில் முஸ்லிம்கள் மிக நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தாக கலாநிதி ஹஸ்புல்லா கூறுகிறார். முத்துக்குளிப்புடன் தொடர்புடைய எல்லா நடவடிக்கைகளுடனும் முஸ்லிம்களுக்கு ஈடுபாடு இருந்தது என அவர் கூறுகிறார். முஸ்லிம்கள் முத்துக்குளிப்பவர்களாகவும் படகோட்டிகளாகவும் முத்துவாங்கல், விற்றல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் வர்த்தகர்களாகவும் முத்தை தரம்பிரிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள் என வரலாற்று நூல்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. முத்துக்குளிப்புப் பற்றி முஸ்லிம்களைத் தொடர்புபடுத்தி எழுதப்பட்ட விபரங்களில் முத்தின் பெறுமதி அறிந்து அதனைத் தரம்பிரிக்கும் தேர்ச்சி கொண்ட முஸ்லிம்களின் திறமை வரலாற்று நூல்களில் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முத்தை அதன் தரத்திற்கும் அழகிற்கும் ஏற்ப முஸ்லிம்கள் பத்துவகையாகப் பிரிப்பதுண்டு. மேற்குறிப்பிட்ட முத்தின் பத்து வகைகளாவன ஆணி, கணதாரி, மக்கை, மடக்கு, குறவில், களிப்பு, பீசல், குறல், தூள், ஒட்டுமுத்து ஆகியனவாகும்.

முசலிப்பிரதேசத்துடனான முஸ்லிம்களின் தொடர்பு இப்பிரதேசத்தின் முத்துக்குளிப்பின் வரலாறும் மிகவும் தொன்மைவாய்ந்ததாகும். தூரதிஸ்டவசமாக முத்துக்குளிப்புடனான முஸ்லிம்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் இதுவரை ஆராயப்படாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

மாணிக்கத் தொழில்

1972 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 11 ஆம் திகதி ஸ்ரீமாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் என்.எம். பெரேராவினால் இலங்கை மாணிக்கக் கல் கூட்டுத்தாபனம் உத்தியோக பூர்வமாகத் திறந்து வைக்கப்படும் வரை இலங்கையின் மாணிக்கத் தொழிலில் ஏகபோக உரிமையாளர்களாக இலங்கை முஸ்லிம்களே இருந்து வந்துள்ளனர். இன்றும்கூட உலக அளவில் மாணிக்க வர்த்தகத்தில் முதலிடத்திலிருக்கும் சந்தை பேருவவையில் உள்ள 'பத்தே' என்றழைக்கப்படும் சந்தைதான் என்றால் மிகையாகாது. மாணிக்கக் கல் அகழ்வு, பட்டை தீட்டல், தர நிரணயம், சூடுகாட்டல், வகைப்படுத்தல், வடிமைத்தல், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ஈடுபடல் போன்ற சுகல விடயங்களிலும் முஸ்லிம்களே ஆழந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இரத்தினபுரி போன்ற இடங்களில் மாதக்கணக்காக தங்கியிருந்து இத்தொழிலில் ஈடுபடும் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் உலக அளவிலும் உலக மாணிக்க சந்தைகளில் விலை நிரணயம் செய்யக்கூடியவர்களாக இன்றளவும் காணப்படுகின்றனர்.

மடகாஸ்கார், தென்னாபிரிக்கா, அலாஸ்கா, கானா, சைப்பிரஸ் போன்ற நாடுகளில்கூட தென்னிலங்கை மூஸ்லிம்கள் பல தசாப்தங்களாக மாணிக்கக் கல் அக்ஷவதிலூம் பட்டை தீட்டுவதிலூம் அங்கிருந்து பிற நாடுகளுக்கும் இலங்கைக்கும் ஏற்றுமதி செய்பவர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். வரலாற்று நெடுகிலூம் இலங்கை மாணிக்கம் புகழ் பெற்ற ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது. ஜோரோப்பிய மன்னர் பரம்பரைக்கு மாணிக்க வர்த்தகம் செய்பவர்களாகவும் இலங்கை மூஸ்லிம்களே இருந்துள்ளனர். எலிசபத் மகாராணிக்கு நளீம் ஹாஜியார் மாணிக்கக் கல் வழங்கியது முதல் டயானா, அவரது மருமகள் மிடிஸ்டன் அணிந்திருக்கும் மோதிரத்திலுள்ள நீலக்கல் வரை இலங்கை மூஸ்லிம்களால் வழங்கப்பட்டதே. இன்றும்கூட பேருவலை பத்தே சந்தைக்கு ஜேர்மன், பிரான்ஸ், பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, இஸ்ரேல், சுவிட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து மூஸ்லிம்களிடம் மாணிக்கக்கற்களை கொள்வனவு செய்வதற்காகவும் தர நிர்ணயம் செய்வதற்காகவும் விலை நிர்ணயம் செய்வதற்காகவும் வந்து செல்கின்றனர்.

தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டு சந்தைப்படுத்தப்படும் போவி மாணிக்ககற்களை எனிதில் கண்டுபிடிக்கும் திறமை தென்னிலங்கை மூஸ்லிம் மாணிக்க வர்த்தகர்களிடம் இயல்பாகவே காணப்படுகின்றன. கைவிரல்களில் கற்களை உயர்த்திப்பிடித்து உற்றுப் பார்ப்பதன் மூலம் கற்களின் தரத்தையும் பெறுமதியையும் நிர்ணயிக்கும் திறன் இவர்களிடம் இயற்கையிலேயே அமைந்துள்ளமை இவர்கள் இந்நாட்டின் தொன்மை குடிகள் என்பதையும் தொன்றுதொட்டு இத்தொழிலை மேற்கொண்டு வருகின்றனர் என்பதையும் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றன.

உப்புத் தொழில்

இலங்கையின் புராதன தொழில்களில் ஒன்றான உப்பு உற்பத்தியிலும் சோனகர்களே ஈடுபட்டுள்ளனர். மன்னர்களின் நகரங்களுக்கு உப்பு என்ற தலைப்பில் ஹென்றி கொற்யா என்பர் எழுதும் போது, “புத்தளத்தில் வதியும் குடிமக்களின் பெரும்பான்மையானோர் சோனகர்களாவர். அவர்கள் முத்துக்குளிப்பிலூம் தென்னைச் செய்கையிலும் நெற்பயிர்ச் செய்கையிலும் ஈடுபட்டனர். அத்துடன் வர்த்தகத்திலூம் உப்பு உற்பத்தியிலும் ஈடுபட்டு அவற்றின் மூலம் அவர்களில் அனேகர் செல்வந்தர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்” எனக்கூறுகின்றார்.

புத்தளப் பகுதியில் மூஸ்லிம்களின் சோனக மொழியில் உப்பு

உற்பத்தியோடு தொடர்பான பதினேழுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்சார் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. புத்தளத்தின் மற்றொரு சிறப்பம்சம் அங்கிருந்து செல்லும் ஒவ்வொரு வீதியும் மன்னர்கள் வாழ்ந்த ஏதாவதோரு நகருக்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்பதாகும். வடக்கே பொம்பறிப்பு, மன்னார் வழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்கும் வடகிழக்கே அனுராதபுரத்திற்கும் பொலன்றுவைக்கும் தெற்கே சிலாபம், நீர்கொழும்பு, குருநாகல், கண்டி ஆகிய இடங்களுக்கும் தெற்கே சிலாபம், நீர்கொழும்பு, கொழும்பு வழியாக கோட்டைக்கும் அவை செல்கின்றன. இவ்வீதிகள் மன்னர்களை உப்பு நீருக்கும் உப்பை மன்னர்களின் நகரங்களுக்கும் இட்டுச் செல்கின்றன. (த சிலோன் ஒப்சவர், 1965 ஓகஸ்ட் 8)

கண்ண : சிலை

இயல் : ஜந்து

சோனக மொழியும் பண்பாடும்

எலு மொழி - அல்லாஹ்

இன மத பேதங்களைக் கடந்து எல்லா சமூகங்களும், புலமையாளர்களும், பாமரர்களும், அறபிகளும் அறபியல்லாதவர்களும் அல்லாஹ் என்பது உலகங்களின் இரட்சகனுக்கான பெயர் என்பதை அறிந்துள்ளனர். அவன் வானங்களையும், பூமிகளையும் படைத்தவன். அவன்தான் உயிர்கொடுப்பவன், மரணிக்கச் செய்பவன், அனைத்தினதும் ரட்சகன், சொந்தக்காரன். இப்பெயர் இச்சொல்லாடல் இக்கருத்தைத்தான் கொடுக்கின்றன என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. கடவுளைக் குறிக்கும் எல்லாப் பெயர்களிலும் இப்பெயரே மிகவும் பிரபல்யமானது. (ஆதாரம்: அஸ்ஸவாயிக்குல் முர்ஸலா பக். 749)

அல்லாஹ் என்பது அவிஹை ஆகும். அதன் வேர்ச்சொல் இலாஹ் என்பதாகும். அது அவனது உலுவறியத்தைக் காட்டுகிறது. (ஆதாரம்: பதாயில் அஸ்பவாயித் பாகம் 1 பக். 22) இச்சொல்லைப் பற்றி இப்னு மன்மூர் கூறும்போது அல்லாஹ் என்ற சொல்லின் அடி இலாஹ் ஆகும். அல்லாஹ் வைத்தவிர வணங்கப்படும் அனைத்தும் இலாஹ் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகின்றது. இலாஹ் என்பதன் பன்மை ஆவிஹா என்பதாகும். ஆவிஹா என்பது வழிபடும் சிலைகளைக் குறிக்கின்றது. இமாம் இப்னுல் அதீர் இலாஹ் என்பது ஆவிஹா என்ற விளையில் இருந்து பிறந்தது என்கிறார். (ஆதாரம்: விசானுவ் அரப், பாகம் 1 பக். 87)

இஸ்லி அஸ்கஜாஜி, யூனாஸ் பின் ஹபீப், அல் கஸாயி, பர்ரா, குத்தருப், அக்பஸ் ஆகிய அறபு மொழியியலாளர்கள், “அல்லாஹ் என்பதன் அசல் இலாஹ் என்பதாகும். இதிலுள்ள ஹம்சா (அகரம்) நீக்கப்பட்டு இரண்டு லாம்கள் சேர்ந்துள்ளன. முதலாவது லாம், இரண்டாவதில் இதஃ்ஆம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அல்லாஹ் இலாஹ் என்பது பிஆல் அமைப்பில் வரும் செயற்பாட்டு வினையாலண்ணயும் பெயராகும். அதாவது இலாஹ் என்பது இலாஹ் ஆகியுள்ளது. (ஆதாரம்: இஷ்திகாரு அஸ்மாஹ் இல்லா பக். 28, கலாந்தி உமர் சலைமான் அப்துல்லாஹ் அல் அஸ்ஹர் அஸ்மாஹ்லாஹால் ஹாஸ்னா தாருண்னபாயிஸ் வெளியீடு முதற்பதிப்பு 2004 ஜூர்தான் பக்கம் 15, 16)

இலங்கையின் பழைய பெயர் 'எலு' அல்லது 'ஏழ்' என்பதாகும். அங்கு வழங்கிய மொழியின் பெயர் 'எலு பாஷை' அல்லது 'ஏழ் பாஷை' என்று சிங்கள நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த எலுவில் இருந்துதான் ஈழம், ஹெல உருமய போன்ற சொற்கள் பிறக்கின்றன. எல் எல்லாமாய் பின் எல்லம் ஈழமாகத் திரிந்தது. ஒரு நாட்டின் பெயரினால் மக்களின் பெயரும் மக்களின் பெயரினால் மொழியின் பெயரும் அடையாளப்படுத்தப்படுதல் மரபாகும் என மு. கணபதிப் பிள்ளை, நா.சி. கந்தையாப் பிள்ளை போன்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மொசப்பத்தேயிய நாகரிகத்திலும் எல்லம் என்றொரு நாடு இருந்தது. கடல்கோல்களின் காரணமாக தென்பிராந்தியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பிரிந்தோடி இப்பிரதேசத்தில் குடியேறியதால் தமது பழைய தாயகத்தின் பெயரை அங்கும் சூட்டியிருக்கலாம் என இவ்வாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு பண்டைய இலங்கை எல் என்ற பெயராலும் அங்கு பேசப்பட்ட மொழி எலு மொழி என்றும் அழைக்கப்பட்டதானது இந்நாடும் எலு மொழியும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டதாக நம்பப்படும் முதல் மனிதர்களுக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை என்பதை தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். எல் என்பது ஒளியைக் குறிக்கின்றது. எனவே எல் என்ற நாடு ஒளியின் நாடு என்றும் அங்கு பேசப்பட்ட எலு மொழி என்பது ஒளியின் மொழி என்றும் அர்த்தங்களைத் தருகின்றது. எல்லா சமூகங்களிலும் ஒளி என்பது இறைவனை குறிப்பதற்கான உருவமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்து மதத்தின் நான்கு வேதங்களில் ஒன்றான அதற்கு வேதத்தில் 'அல்லாஹ் உபநிசாத்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு உபநிததமே உள்ளது. அதில் ஒரு சூலோகம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. "இல்லாம் தபர இல்லாம் இல்லல்லே. இல்லல்லாம் ஓமல்லாம் இல்லல்லாம் தியான நிஸ்வரூபாயா" இதன் பொருள் 'அல்லாவாகிய அந்த ஏக தெய்வத்திற்கு யாதொரு இணையுமில்லை. சத்திய தெய்வத்தின் ஓம்கார சத்தத்தை வாழ்த்துங்கள்' என்பதாகும். இவ்வாறு யூத, கிறிஸ்தவ வேத நூல்களில் அல்லேலுயா, எலோகிம் போன்ற எலு வோடு தொடர்புபட்டவகையிலேயே இறைவனைக் குறிக்கும் சொற்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே இறைவன் தான் படைத்த முதல் மனிதர்களுடன் பேசிய மொழியாகவும் அவர்களுக்கு கற்பித்த மொழியாகவும் இம்மொழியே அமைந்திருக்கிறது. இந்த எலு மொழிதான் தொடக்க நிலையில் கவனத்தில் பேசப்பட்ட மொழியாகவும் அமைந்திருந்தது. அதேநேரம் இலங்கையின் ஆதி மொழிகுறித்து ஆராய்ந்த அனைவரும் பிழைபட வழங்கும் எலு மொழி, கொச்சையாகப் பேசப்படும் தொல்தமிழ் என்றுதான் அம்மொழியை அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். இலங்கைச் சோனகரின் பேச்சின் முடிவில் எலுவா, எலியன் (வந்தலுவா, வந்தலியன்) விகுதிகள் இடம் பெறுவதை இன்றும் கேட்கக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த

வகையில் நோக்கும் போதும் சோனகர்கள் பேசுகின்ற மொழியும் எலு மொழியும் ஒன்றே என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது.

மாட்டுத் தலை

சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், லத்தீன், அரபி, பாரசீகம் போன்ற செம்மொழிகளோடு தமிழும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டது. ஒரு மொழி செம்மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படுமாயின் அதற்கு பதினொரு தகுதிப்பாடுகள் வேண்டும். அவற்றுள் ஒன்று தொன்மையாகும். தமிழின் தொன்மையை நிறுவ பல சான்றுகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று தமிழ் அரிச்சுவடியில் முதல் எழுத்து ‘அ’ ஆகும். தமிழில் மட்டுமல்ல உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் முதலெழுத்து ‘அ’ தான். ‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம்’ என்றார் வள்ளுவர். இதன் பொருள் தமிழ் எழுத்துக்களில் முதன்மையானது அ என்பது மட்டுமல்ல உலகில் உள்ள எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் ‘அ’ தான் முதல் என்பதுமாகும். எழுத்துக்களெல்லாம் அ விவிருந்தே பிறக்கின்றன என்ற பொருளும் இதற்குண்டு. தமிழில் தொடக்க காலத்தில் அ இப்படித்தான் எழுதப்பட்டது. இதை நீங்கள் நன்றாக உற்றுப்பார்த்தால் கொம்புகளோடு கூடிய மாட்டின் தலை தெரியும். ஆங்கிலத்தின் A எழுத்திலும் மாட்டின் தலை தலை கீழாக இருக்கிறது.

A → அ

இதே எழுத்தின் சிற்றெழுத்து வடிவான ஏ என்பதில் மாட்டின் தலை பக்க வாட்டுத் தோற்றத்தில் அமைந்து இருக்கிறது. எழுத்துக்கள் சித்திரங்களிலிருந்து தோன்றின என்று மொழி அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். மனிதன் தொடக்க காலத்தில் வரைந்த சித்திரங்களில் முதன்மையானது மாட்டின் தலை. காரணம் மனிதனுக்கும் மாட்டுக்கும் இருந்த நெருங்கிய உறவாகும். மனிதன் முதலில் மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்தான். அவன் உணவு பெறுவதற்கு பெரும்பாலும் வேட்டையாட வேண்டியிருந்தது. இது ஆபத்தான் வாழ்க்கை ஆகும். உணவு பெறுவதற்காக பறப்படுவன் உணவாகி விடுவதுமண்டு. அதனால் மனிதன் ஆடு மாடுகளை வளர்த்து வாழ ஆரம்பித்தான். அப்போது அவன் மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி காட்டில் வசிக்கத் தொடங்கினான். தமிழ் மலைப்பகுதியை குறிஞ்சி என்றும் காட்டுப்பகுதியை மூல்லை என்றும் அழைக்கிறது. மூல்லை நில வாழ்க்கையின் போதுதான் மனிதன் மெல்ல மெல்ல நாகரீகம் அடையத் தொடங்கினான். மூல்லை நில வாழ்க்கையில் மாடு குறிப்பாக பசு அவனுக்கு பலவகையில் உதவியாக இருந்தது. மாட்டு மாமிசமும் பச்வின்

பாலும் அவனுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டன. மாடு அவனுடைய வண்டியை இழுத்துச் சென்றது. அவன் அதன் தோலில் தாளைக் கருவி செய்து கொண்டான். ஆடை தயாரித்துக்கொண்டான். அதன் பற்களின் எழும்புகளில் ஆபரணம் செய்து கொண்டான். அதன் கொம்புகளில் குவளை செய்து கொண்டான். அடக்க முடியாத காட்டுக் காளையை அடக்கியவன் அல்லது கொன்றவன் அதன் தலையை பாடம் செய்து மகுடமாக அணிந்து கொண்டான். அத்தகைய வீரமுடையவனை அவன் இனம் தலைவனாக ஏற்றது. நீ என்ன பெரிய கொம்பனா என்ற சொலவடை இப்படித்தான் வந்தது. அந்தக் காலத்தில் காளையை அடக்கும் வீரனுக்கே பெண்ணை பெற்ற வர்கள் மனமுடித்து தருவார்கள். இதற்கு 'ஏறு தழுவுதல்' என்று பெயர்.

இப்படி தொடக்க காலத்து மனிதனின் வாழ்க்கை மாட்டோடு பின்னிப் பினைந்து அமைந்திருந்ததால் அவன் தொடக்கத்தில் வரைந்த சித்திரங்களில் மாட்டுக்கு முதன்மை இடம் கிடைத்தது. மொழி வளர்ந்த போது சித்திரங்கள் ஒலிகளுக்கு குறியீடுகளாக மாறின. வாய் திறந்தால் இயல்பாக பிறக்கும் 'அ' என்ற ஒலி மனிதன் மாட்டின் தலைவை குறியீடாக்கினான். மனித இனம் ஓரிடத்திலிருந்துதான் உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது என்று அண்மையில் ஸ்பென்ஸர் வெல்ஸ் என்ற விஞ்ஞானி நிருபிக்கிறார். அதனால்தான் உலக மொழிகளில் எல்லாம் 'அ' என்ற ஒலிக்கு மாட்டுத் தலை சித்திரமே எழுத்தாக அமைந்திருக்கிறது. எல்லா மொழிகளிலும் மாட்டுத் தலைச்சித்திரம் 'அ'வுக்கு குறியீடாக இருந்தாலும் தமிழ் ஒரு விதத்தில் மற்ற மொழிகளிலிந்து வேறுபடுகின்றது. மற்ற மொழிகளிலெல்லாம் 'அ' என்ற ஒலி வெவ்வேறு பொருள் கொள்கின்றன. உதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் அ என்றால் ஒன்று என்று பொருள் தமிழில் மட்டும்தான் 'அ' நெடிலான ஆ என்ற ஒலிக்கு மாடு என்ற பொருளைத் தருகிறார்கள். இதிலிருந்து பிரம்மிக்கத்தக்க உண்மை வெளிப்படுகிறது. மனிதன் எப்போது 'அ' என்ற ஒலிக்கு மாட்டுத் தலைச் சித்திரத்தை எழுத்தாக்கினானோ அப்போது தோன்றிய மொழி தமிழ் என்பதுதான் அந்த உண்மை. அப்போது தமிழ் என்ற பெயர் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த ஆதி மொழியிலிருந்து தோன்றிய மொழிதான் தமிழ்.

இந்த ஆதி மொழி எப்போது தோன்றியிருக்கும்? சொல்வது கடினம். மனிதன் பத்து இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இருபதாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் உலகம் எங்கும் பரவி இருந்த மனிதன் வேட்டையாடுபவனாக இருந்தான் என்று மனித இன வரலாறு சொல்கிறது. பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் அவன் ஆடு மாடுகளை வளர்த்து மூல்லை நில வாழ்க்கையைத்

தொடங்கினான். இதற்கு சில ஆண்டுகள் கழித்து மாட்டுத் தலைச் சித்திரம் 'அ' வாகியிருக்க வேண்டும். தமிழின் தொன்மைக்கு மற்றுமொரு சான்றையும் காட்டலாம். அதுவும் மாட்டோடு தொடர்புடையது. மாடுதான் அவனது செல்வமாக இருந்தது. மற்றவர்களை விட அதிகமான மாடுகளை வைத்திருப்பவனே செல்வனாக கருதப்பட்டான். மாடு என்றால் செல்வம் என்ற பொருளை தமிழ்தான் தொலைக்காமல் வைத்திருக்கிறது.

கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி; ஒருவற்கு
மாடு அல்ல மற்றவையைவ (குறள் 400)

என திருக்குறளில் வரும் மாடு என்ற சொல்லுக்கு செல்வம் என்று பொருள். மனிதன் மூல்லை நில வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட போது தோன்றிய மொழி தமிழ் என்பதை இச்சான்றுகள் நிருபிக்கின்றன. (கவிக்கோ அபதூர் ரஹ்மான், இது சிறகுகளின் நேரம், விகடன் பிரசரம், முதற்பதிப்பு ஜனவரி 2005, பக்கம் 228- 231)

சோனகம் - ஒரு தனிக்குவ மொழி

இலங்கை மூஸ்லிம்களின் தாய் மொழி எது என்பது பற்றி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து பலராலும் விவாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சேர். பொன். ராமநாதன் மூஸ்லிம்களை தமிழர்களாக கட்டமைக்க முற்பட்டதை எதிர்த்து ஐ.எல்.எம். அப்துல் அஸீஸ் 'இலங்கைச் சோனகர் இனவரலாற்றை' எழுதியதிலிருந்து இன்றுவரை, அறபு ஆண் வழித்தோன்றலான இலங்கை மூஸ்லிம்கள் காலப்போக்கில் அறபு மொழியை மறந்துவிட்டதாகவும் போத்துக்கீசிரின் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் அறபிகளுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் அறுந்து விட்டதாகவும் அறபிகளின் வழித்தோன்றலாகிய இலங்கை மூஸ்லிம்கள் தாய்வழியில் தமிழழையே பேசிவந்தனர் என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகின்றது. இதனோடு சேர்த்து வடக்கிழக்கில் தமிழப் பெண்களையும் தென்னிலங்கையில் அறபிகள் சிங்களப் பெண்களையும் மனமுடித்தனர் என்ற வாதமும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இலங்கையில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழுகின்ற மூஸ்லிம் மக்கள் ஒரு மொழி வழக்கையே கொண்டுள்ளனர். சிங்களப் பகுதிகளில் வாழும் மூஸ்லிம்களின் வீட்டு மொழியாக சோனக மொழியே வழங்கப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியிலிருந்து மூஸ்லிம்கள் பேசும் சோனக மொழி பெரிதும் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றது.

இலங்கை மூஸ்லிம்கள் பற்றிச் செய்யப்பட்ட பெரும்பாலான ஆய்வுகளில் அறேபிய ஆண்களுக்கும் இங்கு வாழுந்த தமிழப் பெண்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட திருமன உறவில்தான் இலங்கை மூஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் வேர்கொண்டிருக்கிறது என்ற அனுமானமே காணப்படுகின்றது. இதற்கு இலங்கை மூஸ்லிம்களின் மொழி ஒரு முக்கிய காரணமாகும். 1880 இல் இலங்கை சட்ட சபையில் மூஸ்லிம்களுக்கு தனியான பிரதிநிதித்துவம் தேவை என்பதை மூஸ்லிம் தலைவர்கள் கோரிக்கை விடுத்த போது இலங்கை மூஸ்லிம்கள் இன்றீயாக தமிழர்கள்தான் என்ற இராம நாதனின் வாதத்தை முறியடிக்க வேண்டிய அவசியம் அந்த மூஸ்லிம் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இலங்கை முழுவதும் வாழுகின்ற மூஸ்லிம்கள் தமிழழத்தான் பேசுகிறார்கள் என்று இராம நாதன் முன்வைத்த எடுகோளானது இலங்கை மூஸ்லிம்களுக்குள் நிறைந்துள்ள தமிழ் வழிப் பாரம்பரியத்தை வலுவாக வற்புறுத்துவதாக

அமைந்தது. இந்த எடுகோள் குறித்து மாற்று ஆய்வுகள் எதையும் முன்வைக்காது அதை அப்படியே எதிர் கொண்ட அன்றைய முஸ்லிம் தலைவர்கள் தமது சமூகத்தின் தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகத்தில் அறேபிய ஆண் மூலம் அடங்கியிருக்கிறது என்ற வாதத்தை முன்வைத்தனர். இந்த கருத்தியல் நிறுவுகை இன்றுவரைக்கும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் மொழி மற்றும் பூர்வீகம் குறித்துப் பேசுகின்ற அனைத்துப் பிரிவினரிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வந்துள்ளது.

இங்கு முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்ற ஒரு நெருடல் மிக்க நெருக்கடி என்னவென்றால் தமது மொழி தமிழ் என்று அவர்களே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டி இருப்பதுதான். அதனால்தான் அறேபிய ஆண்வழியை முன்னிறுத்த வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் உண்மையோ இதற்கு நேர்மாறாக உள்ளது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் பேசுகின்ற மொழி தமிழ் அல்ல, மாறாக அது சோனக மொழியாகும். அல்லது தமிழுக்கு முந்திய ஒரு மொழியாகும் என ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களின் தொல்லியல் ஆய்வுகளை முன்வைத்து பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுகின்றார். இந்தியத் தொல்லியலாளர்களில் ஒருவரான ஐராவதம் மகாதேவன், சுமார் நாற்பது வருடங்கால ஆராய்ச்சியின் பின்னர் 2003 ஆம் ஆண்டு தமிழுக்கு முந்திய மொழிபற்றிய தனது ஆய்வு முடிவுகளை வெளியிட்டுள்ளார். இது ஹாவாட் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளியீடாக வந்துள்ளது. அவர் அடைந்துள்ள முடிவுகள் குறித்து பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இவர் ஆராய்ச்சி செய்த கல்வெட்டுக்கள், பிராமி 89, வட்டெடுமுத்து 21. இவர் மூன்று கால கட்டங்களாகப் பகுப்புச் செய்கின்றார்.

1. முந்து பிராமி கல்வெட்டுக்கள், கி.மு. 2 - கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டுகள்.
2. பிந்திய பிராமி கல்வெட்டுக்கள், கி.பி 2 - கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டுகள்.
3. முந்து வட்டெடுமுத்து கல்வெட்டுக்கள், கி.பி 5,6 ஆம் நூற்றாண்டுகள்.

மகாதேவன் தமது ஆய்வுகளின் வழியாகவும் இக்கல்வெட்டுக்களின் மொழியை பழந்தமிழ் என மொழியியலாளரால் கருதும் காலத்திற்குரியதாகக் கருதுகின்றார். கமில் சவல் பில அவர்களும் இதனை முந்து பழந்தமிழ் என்றே கொண்டார்.

இக்கல்வெட்டுக்களில் உள்ள மொழி அமைப்பில் காணப்படுகின்ற பிரதான அம்சங்கள் குறித்து பேராசிரியர் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “அடுத்து முக்கியமானது முற்றுவினை வடிவத்தின்

இல்லாமையாகும். இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் பேச்சொலியில் மாத்திரமல்லாது பேச்சு வடிவிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்து வழக்கில் விகுதி ஈறு இல்லாமல் வினைவடிவங்கள் தொழிற்பட்டமைக்கு சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தும் உதாரணங்காட்டலாம். மேலும் மலையாளத்தில் ஈற்றுப்பால், என்காட்டும் விகுதி இல்லாமலேயே சொற்கள் முடிவது இயல்பாகும். இப்பண்பினை மேல் மாகாண முஸ்லிம் கிராமங்கள் சிவவற்றில் அவர்களின் பேச்சு வழக்கில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. உதாரணம், சென்ன, பாக்கியீ' என்று பேராசிரியர் விளக்கிச் செல்கிறார்.

தமிழுக்கு முந்திய இம்மொழி பற்றி மேலும் பல பண்புகளையும் மகாதேவனும் பேராசிரியரும் தெரிவித்துள்ளனர். அவற்றில் ஒன்று அம்மொழி விசுவாசம் தொடர்பான சொற்களை அதிகமாகக் கொண்டுள்ளது என்பதாகும். அம்மொழியிலிருந்தே தொல்காப்பிய மொழி மரபு தனக்கான விசுவாசச் சொற்களை வரித்துக் கொண்டது என்றும் கூறுகின்றார். உதாரணமாக கவன, தொழுக, நோம்பு, கடவுள், பரலோகம் போன்ற சொற்கள் தமிழுக்கு முந்திய மொழியின் சொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவையும் தென்னிந்திய இலங்கை முஸ்லிம்கள் பண்பாட்டில் இன்னும் புழக்கத்திலுள்ள சொற்களாகும்.

அவ்வாறே இம்முந்து மொழியில் பேர்ச் சொற்களும் ஈற்றுப் பகுதி முடிவுறாதவையாக காணப்படுவதாகவும் கூறுகின்றனர். உதாரணமாக 'சவம்' என்ற சொல் இம்முந்து மொழியில் 'சவு' அல்லது 'சவத்து' என்றே வழங்குகின்றது. இப்பண்பும் சோனகர்களின் மொழிவழக்கில் பயில் நிலையில் உள்ளதாகும். அல்குர்ஆனிலும் ஆதம் (அலை) பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவருக்கு இறைவன் அனைத்துப் பெயர்களையும் கற்றுக் கொடுத்தான் என்று கூறுகின்றது எனவே ஆதி மனிதன் பெயரிடும் அற்றலை பெற்றிருந்தான் என்பதை இதன் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம். எனவே அம்முந்து மொழி சோனக மொழிதான் என்பது இச்சான்றுகள் மூலம் உறுதியாகின்றது. அவ்வாறே சோனக மொழி என்று முஸ்லிம்கள் தமது மொழியை அடையாளப்படுத்தி வருகின்ற ஒரு மரபும் காணப்படுகின்றது.

முந்து பிராமி அல்லது இலங்கைத் தென்னிந்திய மக்களின் பூர்வீக மொழி குறித்து ஆய்வு செய்த அறிஞர்களில் பெரும்பாலானோர் அம்மொழி வழக்கொழிந்து விட்டது எனக் கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியரின் இலக்கண விதிகள் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னுள்ள கால கட்டடத்தைச் சேர்ந்ததான இத்தகைய கல்வெட்டுக்கள் மக்களின் இயல்பான பேச்சு வழக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக பேராசிரியர் சிவத்தம்பி

கூறுகின்றார். அசோகனின் காலத்திற்கு முந்தியதாகவே தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் காணப்பட்டுகின்றன. அவை இன்று வழக்கொழிந்து போய்விட்டன என்றே இவர்கள் கூறுகின்றனர். ஒருமொழியின் வடிவம் வழக்கொழிந்து போவதாயின் அம்மொழிக்குரிய மக்கள் அழிந்து போயிருக்க வேண்டும். அல்லது அவர்கள் முற்றாக செல்வாக்கற்றவர்களாக மாறியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி வரலாற்றில் நடைபெறவில்லை. தமிழ் மக்களும் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தினரும் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றனர். ஆனால் அம்மொழி வழக்கு இலங்கையிலுள்ள மேல்மாகாண மூஸ்லிம்களின் மத்தியிலேயே புழக்கத்திலுள்ளது என பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுவது அம்மொழி அழியவில்லை என்றும் அது சோனக சமூகத்திற்குரிய மொழி என்றும் வரையறை செய்வதற்கு முடியுமாக உள்ளது.

'தென்கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம்களின் மான்மியத்திற்கு முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம்' என்ற வரலாற்று ஆவணம் பற்றிய நூலில் காசிமஜி அதன் சமர்ப்பணத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "அசனார் வெவ்வை ஆதம் பாவா வெவ்வை அவர்கள் எழுதிவைத்துச் சென்றிருக்கும் பாடல்கள் கொச்சைச் சோனகத் தமிழில் இருக்கின்றன. அவற்றை அவரின் உயிலில் குறிப்பிட்டிருக்கும் சீனிமுகம்மதாக நான் நினைத்து பொருள் மாறுபடாத வகையில் முடிந்தளவு எழுதியுள்ளேன். அவர் எழுதிய அசல் என்னிடமுண்டு. அவை குற்றில்லா தமிழில் இருக்கின்றன. அவற்றை ஒருவர் உதவியுடன் இனங்கண்டு எழுத நீண்ட காலம் எடுத்தது." என்று கூறுகின்றார்.

கடந்த அரை நூற்றாண்டாக ஆசிரியப் பயிற்சி கலாசாலைகளில் பாடநூலாகப் பயிலப்பட்டு வரும் 'தமிழ் பயிற்றும் முறை' என்ற நூலிலே அதன் ஆசிரியர் நா. சுப்புரெட்டியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "தொடக்க நிலைப் பள்ளியில் சேரும் குழந்தைகள் பெற்றிருக்கும் பேச்சுப் பழக்கங்கள் யாவும் வீட்டில் பெற்றவையே. ஆதலால் இக்குழந்தைகளின் பேச்சில் பல குறைபாடுகள் காணப்படும். தெளிவற்ற பேச்சு, பிழையான உச்சரிப்பு, விடுபட்ட முடிவுகள், வேகமான பேச்சு முதலியன இக்குறைபாடுகளாகும். அன்றியும் வீடுகளிலும் தெருக்களிலும் பழகுவதனாலும் குழந்தைகளிடம் பிழையான பேச்சுப் பழக்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். எனவே திருத்தமான பேச்சுப் பழக்கங்களை உண்டாக்கவும் தவறான பழக்கங்களை உடைத்தெறியவும் வேண்டும். வாய்மொழிப் பயிற்சிகளே பள்ளியில் தரப்படுகின்றன".

பிழையான பேச்சுப் பழக்கங்கள் எவை என்பதை அவர் பின்வருமாறு

விரித்துரைக்கின்றார். “தமிழ் மொழியில் பேச்சு வழக்கில் பல கொடுந்தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன. திருத்தமற்ற தமிழ்ச் சொற்களை கொடுந்தமிழ்ச் சொற்கள் என்று குறிப்புவெற் இலக்கண நூலார். தென்பாண்டி நாட்டார் ஒரு வகைச் சொற்றை ‘சொன்றிச் சோறு’ என்பர். பைத்தியக்காரனை ‘கோட்டிக்காரன்’ என்பர். கொங்கு நாட்டார் பண்ணைத் தலைவனை ‘பண்ணாடி’ என்பர். பாண்டி நாட்டார் ‘மு’கரத்தை ‘ள’கரமாக ஓலிப்பர். ஏழு என்பதை ‘ஏஞு’ என்றும் கோழி என்பதை ‘கோளி’ என்றும் பழம் என்பதை ‘பளம்’ என்றும் ஓலிப்பர். சென்னையை அடுத்த இடங்களில் சிலர் முகரத்தை ‘ய’கரமாகவும் ஓலிப்பர். குழம்பு என்பதை ‘குயம்பு’ என்றும் கழுதை என்பதை ‘கயிதே’ என்றும் வழங்குவதைக் காணலாம். இவ்வாறே தஞ்சைப் பக்கம் ஒருவிதமாகவும் திருநெல்வேலிப் பக்கம் வேறொரு விதமாகவும் பல சொற்கள் ஓலைக்கப்படுகின்றன. இக்கொடுந்தமிழ்ச் சொற்கள் எல்லார்க்கும் விளங்குதல் இல்லை. ஆசிரியர் பள்ளியிலேயே குழந்தைகளிடம் இச்சொற்களைத் திருத்தி செந்தமிழ் நடையில் எல்லோருக்கும் விளங்கும் தமிழ் பேச்சு செய்தல் வேண்டும். இதை நோக்கமாகக் கொண்டு தொடக்க நிலைப்பள்ளி வகுப்புக்களுடன் எல்லா நிலைப்பள்ளி வகுப்புக்களிலும் இக்குறைகளை வாய்மொழிப் பயிற்சியினால் களைய முனைய வேண்டும்”. (சுப்புரெட்டியார், 1957, பக்கம்: 199-200)

பாரதியார் கூடியவரை பேசுவது போல் ஏழுத வேண்டும் என்ற மொழிக் கொள்கையை கடைப்பிடித்த போது, சுப்புரெட்டியார் ஏழுதுவது போல் பேசுவேண்டும் என்ற கொள்கையை கறாராக கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிறார். இப்படி தமிழில் சோனக மொழி அழிப்புக் கருத்துக்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. தனித் தமிழ் இயக்கம் இச்சோனக மொழி அழிப்புக்காகவே இயங்கிய இயக்கம் என்று கூறலாம். சமஸ்கிரு மயமாக்கலும் சோனகம் மற்றும் தமிழின் கிளை மொழி அழிப்பு விசயத்தில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது.

இவ்வாறு இலங்கையின் தமிழ் மொழியும் சோனக மொழியும் இலக்கண அடிப்படையில் வேறுபடுவதைப் போல பிரதேச அடிப்படையிலும் வேறுபடுகின்றது. கமில சுவல பில், கலாநிதி ஆ. சண்முகதாஸ், எம்.எம். மாங்குராப், கலாநிதி எம்.ஏ. நாங்மான் போன்ற ஆய்வாளர்கள் இலங்கையின் பிரதேச வழக்கு மொழிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்தவர்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் இலங்கை முஸ்லிம்கள் பேசும் மொழியை தனிவகையாகவே தமது ஆய்வுகளில் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இங்கு அவர்கள் குறிப்பிடுவதை நோக்குவோம்.

“முஸ்லிம் வகை என்பது இலங்கை முழுவதும் பரந்து வாழும்

முஸ்லிம்களின் பேச்சைக் குறிக்கின்றது. முஸ்லிம்கள் இலங்கை முழுவதும் பரந்து வாழ்வதனால் அவர்கள் பேச்சில் பொதுத் தன்மைகளோடு சில முக்கியமான பிராந்திய வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன”.

சோனக மொழியின் சமூகச் செயற்பாட்டைக் காட்டும் அட்டவணை

தமிழ் மொழி சோனக மொழி

1. பள்ளிவாயல் போன்ற வழிபாட்டிடங்கள் ✓
2. பணியாட்கள், பரிசாரகர்கள், கூவிகள் முதலியோருக்கு கட்டளையிடல் ✓
3. சொந்தக் கடிதம் அலுவலகக் கடிதம் ஆகியவற்றிற்கு ✓
4. பாராளுமன்றம், அரசியல், பொது மேடைகளில் ✓
5. பாடசாலை, பல்கலைக்கழக விரிவுரைகள் ✓
6. வகுப்பறைக்கு வெளியில், விரிவுரை மண்டபத்துக்கு வெளியில் ✓
7. குடும்பத்தினர், நண்பர், உறவினர் முதலியோருடன் ✓
8. வாணோவி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைச் செய்திகள், அறிக்கைகள் ✓
9. கேவிச்சித்திர குறிப்புகள், விகடத் துணுக்குகள் ✓
10. கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம், ஏணை கட்டுரைகள் ✓
11. நாட்டார் இலக்கியம் ✓
12. வாணோவி, மேடை நாடகங்கள் ✓ ✓
13. புனைக்கதைகள் ✓ ✓

இவ்வாறு தமிழ் மொழியும் சோனக மொழியும் அவற்றின் சமூகச் செயற்பாட்டில் வேறுபடுவது போல அவற்றின் அமைப்பிலும் வேறுபடுகின்றன. இவ்வேறுபாடு இலக்கணம், சொற் தொகுதி, ஒவியமைப்பு போன்ற எல்லா நிலைகளிலும் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

இலக்கண வேறுபாடு

தமிழ் மொழிக்கும் சோனக மொழிக்கும் இடையே பாரியளவு இலக்கண அமைப்பில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியின் வாக்கிய அமைப்புக்கள் பற்றி ஆழமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளாதபடியால் சோனக மொழியின் வாக்கிய அமைப்பிலுள்ள வேறுபாடு பற்றி விரிவாகப் பேசுவதற்கு முடியாத நிலையில் உள்ளேன். தமிழ் மொழி போல், சோனக மொழியில் செயற்பாட்டு வினை, வினை வாக்கியங்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. அறபுத் தமிழ் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றில் சோனக மொழி தனக்கேயுறிய இலக்கண அமைப்பையும் வாக்கிய அமைப்பையும் பெற்றுள்ளமை தெரிய வந்துள்ளது. அறபுத் தமிழ் என்பதுகூட சோனக மொழி தனக்கான பண்பாட்டுப் பகிர்கைக்காக அறபு விபியையும் அதற்கான நியமங்களையும் பெற்றுக் கொண்டதேயொழிய சோனக மொழி தனக்கான வாக்கிய நியமங்களில் இருந்து கொண்டே ஊடாடியது எனலாம்.

தமிழ் மொழிக்கும் சோனக மொழிக்கும் உருபன் அமைப்பில் வேறுபாடுகள் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. சொல்லுருமாற்று வடிவங்களில் இத்தகைய வேறுபாட்டினை அதிகமாகக் காணலாம். சோலைக்கிளியின் கவிதைகளிலும் மொயின் சமீன், எஸ்.எல்.எம். ஹன்பா, திக்குவல்லைக் கமால், எம்.எச்.எம் ஷம்ஸ், பித்தன்ஷா, மருதூர்கொத்தன் போன்றோரின் புனைகதைகளிலிருந்தும் இதற்கான உதாரணங்கள் தரப்படுகின்றன. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் கிமுக்குமாகாண மூஸ்லிம்களின் சோனக மொழி சொற் தொகுதி ஆய்வொன்றினை தனது முதுமானிப் பட்டத்திற்காக செய்துள்ளார். இலங்கை தமிழ் நாவல்களிலும் சோனக மொழியின் செல்வாக்குப் பற்றி விரிவான ஆய்வுகளும் செய்யப்பட்டுள்ளன. எம்.எம். மாஃறாப் கொழும்பு மூஸ்லிம்களின் சோனக மொழி பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையை அறுபதுகளில் எழுதியுள்ளார். அல்லாமா எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள் அறபு மற்றும் சோனக மொழிக்கான ஓர் அகராதியையும் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளார். இத்தகைய ஆய்வுப் பின்புலத்திலிருந்து சோனக மொழியானது எவ்வாறு தனித்துவமான ஒரு மொழியாக இலக்கண அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றது என்பதை நோக்குவோம்.

1. தமிழ் மொழியில் உடைமை வேற்றுமைகள், உருபுகளாவன ‘அது, உடைய’ என்பனவாகும். சோனக மொழியில் உடைமை உருபு ‘ட-ற-ர’ என்பன வாகும்.

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
அவன்து	அவண்ட
அவனுடைய	அவண்டை
அவர்களுடைய	அவகட
அவளுடைய	அவள்ற
அவருடைய	அவர்ர

2. காலம் காட்டும் இடை நிலைகளிலும் இரு மொழி வழக்குகளும் வேறுபடுகின்றன. தமிழில் நிகழ்கால இடைநிலை 'கிற், கின்ற்' என்பனவாகும். சோனக மொழியில் 'க்க, ற்' என்பன நிகழ்காலத்தைக் காட்டுகின்றன.

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
வருகிறான்	வாறான்
வருகின்றான்	வாறான்
படிக்கின்றான்	படிக்கான்
படிக்கிறான்	படிக்கான்

3. தமிழ் மொழியில் உயர்த்தனப் படர்க்கை பன்மையில் ஆன், பெண்பால் வேறுபாடு காட்டுவதில்லை. ஆனால் சோனக மொழியில் அவ்வேறுபாடு உண்டு.

தமிழ் மொழி	ஒருமை	பன்மை
அவன் வந்தான்		அவர்கள் வந்தார்கள்
அவள் வந்தாள்		அவர்கள் வந்தார்கள்

சோனக மொழி	அவன் வந்த	அவனுகள் வந்தானுகள்
	அவள் வந்த	அவளுகள் வந்தாளுகள்

4. சோனக மொழியில் இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் பெயர் விளையுடன் முடியும் போது பெயரெச்சம் + மாற்றுப் பெயர் என்ற அமைப்பைக் கொண்டு முடிகின்றது.

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
நான் வந்தேன்	நான் வந்த நான்
நீ வந்தாய்	நீ வந்த நீ

சொற்கொகுதி வேறுபாடு

சோனக மொழியும் தமிழ் மொழியும் பெருமளவு சொற்களைப் பொதுவாகக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும் இவற்றுக்கிடையே வடிவ

வேறுபாடுகளும் கருத்திலும் பயன்பாட்டிலும் வேறுபாடுகளும் உள்ளன. உதாரணமாக, இவர், அவை எனும் சொற்களைக் காட்டலாம். சோனக மொழியில் இவர் என்பது உயர் திணை ஆண்பால் ஒருமை மறியாதை வழக்காகும். தமிழ் மொழியில் இது ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் பொதுவானது. ‘இவ்’ என்பதே சோனக மொழியில் ‘இவருக்கு’ நிகரான பெண் பால் வழக்காகும். இதுபோல் ‘அவயள்’ என்பது அக்கறைப்பற்று சோனக மொழியில் உயர்தினைப் பன்மை வழக்காகும். உதாரணமாக ‘அவயள் வந்த’ என்பது தமிழ் மொழியில் அஃறினைப் பன்மையாகும்.

தமிழ்மொழியில் உள்ள ஏராளமான கலைச்சொற்களும் இலக்கிய வழக்குச் சொற்களும் சோனக மொழியில் வழக்கில் இல்லை. அவ்வாறே தமிழ் மொழியில் இல்லாத பிரதேச வழக்குச் சொற்கள் சோனக மொழியில் ஏராளம் உள்ளன. விவசாயம், மீன்பிடி, மாணிக்கக்கல் அகழ்வு, உப்பு உற்பத்தி போன்ற சோனகருக்கே உரிய தொழில்களில் பெருமளவு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும் ஒரே பொருளைக் குறிக்க தமிழ் மொழியில் ஒரு சொல்லும் சோனக மொழியில் வேறொரு சொல்லும் வழங்குவதும் உண்டு. இதற்குப் பின்வருவனவற்றை உதாரணமாகத் தரலாம்.

தமிழ் மொழி

சாப்பிட்டேன்

மனைவி

மலம்

சிறுநீர்

தொப்புழ்

சோனக மொழி

திண்ட

பொன்டாட்டி

பீ

முத்திரம்

பொக்கனி

ஒலியனில் வேறுபாடு

ஒலியனிலும் சோனக மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பெருமளவு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சோனக மொழியில் வழங்கும் பல ஒலிப்புள்ள வெடிப்பொலிகளுக்கு (Voiced Stops) சமமான எழுத்து வடிவங்கள் தமிழ் மொழியில் இல்லை. ஆ, ஈ, எ என்பன் சில உதாரணங்களாகும்.

தமிழ் மொழி

வயிறு

சோனக மொழி

பற்று

சோனக மொழியில் அண்ண மையமாதல் சர்வசாதாரணமான நிகழ்ச்சியாகும். இ அல்லது ய் ஆகிய ஒலிகளை அடுத்துவரும் பல்லின் வெடிப்பொலிகள் சோனக மொழியில் அண்ண மயமாகின்றன. சில

உதாரணங்கள் பின்வருமாறு,

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
படித்தேன்	படிச்சன்
பிடித்தேன்	பிடிச்சன்
அடித்தேன்	அடிச்சன்
பிய்த்தேன்	பிச்சன்

தமிழ் மொழியில் சொல்லின் இடையில் வரும் ‘ந்ற்’ - சோனக மொழியில் ‘ண்ட்’ என வழங்குகின்றது. சில உதாரணங்கள்,

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
என்று	எண்டு
கன்று	கண்டு
நின்று	நிண்டு

சோனக மொழியில் மூக்கொலி கொண்ட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில் அவ்வாறு காணப்படவில்லை. மாறாக மலையாளத்தில் மூக்கொலியைக் கொண்ட அதிகமான சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
அங்கே	அங்ஙின
அங்கு	அய்ன
இங்கே	இங்ஙின
இங்கு	ஈன

தமிழ் மொழியிலும் சோனக மொழியிலும் உறவுமுறைப் பெயர்களும் முற்றிலும் வேறுபடுகின்றன. உறவுமுறைப் பெயர்கள் ஒவ்வொரு மொழி சார்ந்த இனக்குழுமமும் இரவல் வாங்காமல் தனக்குள்ளாகவே உருவாக்கிக் கொள்கின்றன என்பதே மொழியியலாளர்களின் முடிவாகும்.

தமிழ் மொழி	சோனக மொழி
அம்மா	உம்மா
அப்பா	வாப்பா
சிற்றப்பா	சாச்சா
சிற்றன்னை	சாச்சி
அண்ணன்	காக்கா
அக்கா	ராத்தா (லாத்தா)
அம்மாவின் தாய்	கன்னா (முத்தமா)

பிற மொழிகளில் சோனக மொழிக் சொற்கள்

இன்று உலகிலுள்ள ஏழெட்டுக்கு மேற்பட்ட மாபெரும் மொழிக்குடும்பங்களில் சோனக மொழிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன என்பதை நிருபிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள, துளு, கோண்டி, குருக் (ஓரவன்), பிராஹ்ம், பிராகிரும் போன்ற மொழிகள் தமிழில் இருந்து திரிந்தவை என்றே இதுவரை சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அண்மைய ஆய்வுகள் அத்தமிழுக்கு முந்தி அனைத்தும் திரிபடையக்கூடிய மொழியொன்று உள்ளமை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. உலக மொழிகளுடன் சோனக மொழியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்ற போது அவை தமிழைவிட சோனக மொழிக்கே மிக நெருக்கமாக இருக்கின்றன.

சோனகம்	தமிழ்	மலையாளம்
புழங்க	அவிக்க	புழங்ஙு
மடங்கி	திரும்பி	மடங்ஙி
உசிரு	உயிர்	உசரு
ஓம்	ஆம்	ஓம்
அஞ்சி	ஜிந்து	அஞ்ச
எடம்	இடம்	எடம்
இரி	இரு	இரி

மேற்குறிப்பிட்ட உதாரணங்களில் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான மலையாளத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இருக்கும் ஒற்றுமையைவிட சோனக மொழிக்கு மலையாளத்திற்கும் இடையிலான ஒற்றுமையே அதிகம் காணப்படுகின்றது. மலையாளத்திலுள்ள மூக்கொலியோடு தொடர்பான சில சொற்களும் சோனக மொழியில் காணப்படுவதை ஏலவே நாம் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

சுமார் 3000 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட சிந்துவெளி நாகரிக முத்திரை எழுத்துக்களில் உள்ள தொல்மொழி சோனக மொழியுடன் ஒத்துப்போகின்றன.

சோனக மொழி	சிந்துமொழி
வைத்தான்	சாத்தான்
வாம்	சாமன்
ஹாம்	ஓமன்
அவ்வா	அவ்வன்
ஓம் - ஆமீன்	ஓம்

மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலும் ஜேரோப்பிய நாடுகளிலும் வழங்கிய எலாமைட், சுமேரியன், மைதன்னி, பாஸ்கு, எத்ருஸ்கன் போன்ற பண்டைய மொழிகளிலும் சோனக மொழிக்கறுகள் காணப்படுகின்றன.

சோனக மொழி	எலாமைட்
நீ	நீ
ஆதம்	அத்தா
உம்மா	உம்
ஓண்டு	ஓண்
சின்ன	சின்ன
உள்	உள்

எலாம் நாட்டுக்கு அருகிலுள்ள நாடுதான் சுமேரியாவாகும். பின்னர் பபிலோன் என்றும் இன்றும் ஈராக் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. பண்டைய சுமேரிய மொழிக்கும் சோனக மொழிக்குமிடையில் நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

சோனக மொழி	சுமேரிய மொழி
வாப்பா	அபு
ஆதம்	அத்தா
உம்மா	அமெ
பாத	பாத்
பான	பா(ஆ)ன
தர(தரை)	தர்
ஏகி	ஏகி
ஊரு	ஊரு
ஆள்ர	ஆள்
அர(அரைத்தல்)	அர
புத்து	புரு
ஏரு	ஏர்

பபிலோனுக்கு வடமேற்கில் சிரியாவின் வடபகுதியில் கி.மு. 1500 க்கு முன்னர் வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மைதன்னி மொழியுடனும் சோனக மொழி ஒத்துச் செல்கிறது.

சோனக மொழி	மைதன்னி
ஆதம்	அத்தா
அத்தி	அல்தி
தா	தான்
மணி	மணி
கேளு	வரில்

கி.மு. 1000-300 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்தாலியில் எட்ரூரியப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மொழியுடனும் சோனக மொழி ஒத்திருக்கின்றது.

சோனக மொழி	எத்துருசுகன்
தாங்க	Turune
முடாப்பான	Mutana
ஆதம்	Atiu (ஆத்தி)
ஆதம் நெய்னா	Atineena
வாப்பா	Papa
சுப்புற	Suplu
தெனம் (நாள்)	Tin

ஹங்கேரி, பின்னிஷ் போன்ற ஊரல் இன மொழிகள் துருக்கி, மங்கோலியன் போன்ற அல்டாய்க் மொழிகள், கொரிய ஜப்பானிய மொழிகளுக்கிடையிலும் சோனக மொழி புழக்கத்தில் உள்ளது.

சோனகம்	பின்னிஷ்	மங்கோலியம்	ஜப்பான்
ஓரம்	ஆரி	-	ஹூரி
ஆச்சி	ஆயதி	-	அய்தே
கவுறு	ஹைது	-	-
காவல்	ஹவைதா	-	எச்தீச்
காய்து	காய்	-	கா
கல்லு	கல்லியோ	-	-
கட்டு	கட்டொ	கடர்	கடதெ
கிளர்	கிஞவு	கிளோ	கிரகிர
துப்பல்	-	-	துபா

சோனக மொழிக்கும் ஜப்பானிய மொழிக்குமிடையிலும் தமிழைவிட மிக நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. சென்ற நூற்றாண்டில் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் பற்றி எழுதிய ரொபட் கால்டு வெல் தொடங்கி இலங்கைப் பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், மனோன்மணி வரை இம்மொழி ஒற்றுமை பற்றியும் பண்பாட்டு நெருக்கம் பற்றியும் விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். மறுமை நம்பிக்கை, புதுவருடம்,

திருமணம், மரணம் போன்ற நிகழ்வுகளில் காணப்படும் சடங்குகளுக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. அவ்வாறே மொழி ஒற்றுமையும் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.

சோனக மொழி	ஜப்பானிய மொழி
அமளி	அமறு
அரிசி	அரிசி
உம்மா	ஆமா
இறு	இறு
உறங்கு	உறகு
சாயம்	சாயா
தூவு	தோவு
தும்பி	தொம்போ
திமித்த	சிமினு
மந்தி	மசி
பொக	ஃபொகெ
குமி	கொழு

ஆஸ்திரேவிய பழங்குடி மக்கள் பேசும் மொழிகளுக்கும் சோனக மொழிக்குமிடையில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

சோனக மொழி	ஆஸ்திரேவியம்
இவன்	இங்ஞா
நாமரெண்டு	ஞாரெண்டு
அவனும் நானும்	ஆரெண்டு
அர(அவன்)	எரு
தந்தை	இறைய
இளையவன்	இளையரு
பழங்காலம்	பலநாளி
போ	பூய்
கலம் (கட்டுமரம்)	கலம்

பசுபிக் பெருங்கடவிலுள்ள பாவினீஷிய தீவுக் கூட்டங்களிலும் மைக்ரோனீஷிய தீவுக் கூட்டங்களிலும் வாழ்கின்ற பழங்குடியினர் பேசும் ஹவாய், டொங்கா போன்ற பாவினீஷிய மொழிகளிலும் சோனக மொழித்தொடர்பு காணப்படுகின்றது.

சோனக மொழி	பாவினீஷிய மொழி
சாலை	சாலா
அல்லாஹ்	அலோஹா (வாழ்த்து)
தப்பு	தபு

மொள்	மொளே
காய்ற	காய்
மெல்லு	மெலு
காண	காண
பழுத்த	பழ
வாய்	வா
மலாய், இந்தோனேஷிய, ஜாவா, பிலிப்பைனஸ் போன்ற மொழிகளிலும் குடிப்பெயர்ச்சி, கலாசாரப் பண்பாட்டுத் தொடர்பு, வர்த்தகம் காரணமாகவும் சோனக மொழிக்கிடையில் தொடர்பு காணப்படுகின்றது.	
சோனக மொழி	மலாய்-இந்தோனேஷியம்
கப்பல்	கபல்
படகு	ப்பிராகு
கந்தை	கந்தை (கப்பலின் பாய்)
கட	கடெய்
கிடங்கு	குடங்
இல	ஹெல
அப்பம்	அபம்

வட அமெரிக்க, தென் அமெரிக்கப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடிகள் பேசிவரும் கொஷ்வா, நகுவா, மாயா போன்ற மொழிகளிலும் சோனக மொழிச்சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

சோனக மொழி	வட, தென் அமெரிக்க மொழிகள்
ஹாபில், கோவலன், கோன்	கோன் இறைய
புளிக்க, புழுக்கு	Pulque
சந்தி	Cenote
சின்ன	Siyano
நாக்கு	Zak

அறபு மொழியிலும் நபிகளுக்கு அருள்ப்பட்ட அல் குர்ஆனிலும் நபிகளின் ஹதீலிலும் சோனக மொழிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அல்குர்ஆன் இருபத்தி ஒன்பதுக்கும் மேற்பட்ட உலக மொழிச் சொற்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது நோக்கத்தக்கதாகும்.

சோனக மொழி	அறபு மொழி
பரலோகம்	பிர்தெளஸ்
ஆதி	ஆதம்
அவ்வா	ஹவ்வா
நாகன்	நாஹா
இஞ்சி	சஞ்ஞபீல்

நெருப்பு	நார்
உம்மா	உம்மா
வாப்பா	பாபா
சக்கர	சகர், சக்கர்
கடதாசி	கிர்த்தாஸ்
காகிதம்	காகித்
புத்தகம்	கிதாபு (வலப்பக்கம்)
நபர்	நபர்
சதுரங்கம்	ஷத்ரஞ்
பிப்பிலி	புல்பில்
கராம்பு	கரண்புல்
ஏனம் (பாத்திரம்)	இனா
கிராமம்	கரியா
அறிசி	அர்நுஸ்

மேற்குறிப்பிட்ட மொழிகளுக்கிடையிலும் சோனக மொழிக்கு இடையிலும் ஒற்றுமை காணப்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் மனித சமூகம் ஓர் குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் தோன்றி வாழ்ந்து பின்னர் உலகின் பல்வேறு பாகங்களுக்கும் பரந்து சென்று வாழ்ந்தமையினாலேயே இன்றும் இம்மொழிகளுக்கிடையில் தொடர்பு காணப்படுகின்றது. அல்குருஆனும் மனித சமூகத்தை நோக்கி உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பல மொழிபேசும் சமூகங்கள் வாழும் இடங்களுக்கும் சென்று அவர்களின் மொழி, பண்பாடு, வரலாறு, மனிதக் தோற்றும் குறித்து ஆராயுமாறு பணித்துள்ளது. அவர்கள் பேசுகின்ற மொழிகளிலும் அவர்களின் நிறங்களிலும் சிந்தனையாளர்களுக்கு பல அத்தாட்சிகள் இருக்கின்றன என்று அல்குருஆன் கூறுகின்றது. இங்கு மனிதனின் நிறமும் மொழியும் இறைவனின் அத்தாட்சியாக குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம். ஒரு மனிதனின் தோலை எப்படி உரிக்க முடியாதோ அதே போன்று ஒரு இனக்குழுமத்தின் மொழியையும் பிரிக்க முடியாது. அது தோலைப் போன்று அம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் தாடை அசைவுகளும் மாற்றமுடியாதவாறே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்று உலகம் முழுவதும் வாழும் மக்கள் ஏதோ ஒரு நிறத்தை பெற்றுள்ளனர். ஐரோப்பியர்கள் வெள்ளையர்களாகவும் ஆபிரிக்கர்கள் கறுப்பர்களாகவும் சீன நாகரிகத்தை சோர்ந்தவர்கள் மஞ்சள் நிறத்திலும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் தென்னிந்தியா, இலங்கை உள்ளிட்ட பகுதிகளிலேயே பல நிறங்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் காணப்படுகின்றனர். எனவே உலகிலுள்ள பல்வேறு நிறங்களைக்

கொண்ட மக்கள் இப்பிராந்தியங்களிலிருந்தே இடம்பெயர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும். இன்றைய மாணிடவியல், தொல்லியல் சான்றுகளும் மொழிக்கறுகளும் இவ்வண்மையையே மேலும் மேலும் வலியுறுத்தி வருகின்றன. 'ஓவ்வொரு சமூகத்திற்கும் அவர்களின் மொழியில் பேசக்கூடிய தீர்க்கதறிசிகளையும் வழிகாட்டிகளையும் நாம் அனுப்பிவைத்தோம்' என்றே இறைவன் குறிப்பிடுகின்றான். எனவே நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் பேசுகின்ற ஆசிய சமூகங்களின் மொழிகள் உலகின் ஏனைய பாகங்களில் காணப்படும் மொழிகளுடன் தொடர்பற்றுக் காணப்படுவது இதனை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது.

தமிழ் கற்றல் கற்பித்தலில் சோனக மொழி அழிப்பு முறை சாத்தியமற்ற ஒன்றாகவே இன்றுவரை நிலவுகிறது. இது இலங்கை அனுபவம் மட்டுமல்லாது ஐரோப்பிய நாடுகளில் கூட கிளை மொழி அழிப்பு முறை தோல்வியைத் தழுவியதாகவே மொழி மற்றும் இலக்கண வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனவே மொழி கற்றல், கற்பித்தலிலும் சோனக மொழி ஏற்பு அனுகுமுறையே சிறந்ததென நமது மொழியியலாளர் சிலர் பரிந்துரை செய்கின்றனர்.

பாடசாலைக்கு வரும் மாணவர்களின் சொந்தப் பேச்சு மொழியை முற்றாக நிராகரிப்பதே சோனக மொழி அழிப்பு அனுகுமுறை எனப்படுகின்றது. நமது பாடசாலைகள் அனைத்திலும் இது பரவலாக நடைமுறையில் உள்ளது. இவ்வணுகுமுறைக்குச் சார்பாக பல நியாயங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவது நியாயம் பேச்சு மொழி அல்லது சோனக மொழி தர்க்க ரீதியற்ற வெளியீட்டு முறையை கொண்டது என காட்டப்படுகின்றது. கருத்து ரூபமான சிந்தனைக்கு அது போதுமானதாக இல்லை என்பதாகும். இரண்டாவது நியாயம் கல்வித்துறை வெற்றிக்கு தராதர மொழி அத்தியவசியம் என்பதும் பேச்சு மொழியைப் பேசுவோர் முன்னேற வேண்டுமாயின் தமது சொந்தப் பேச்சுமுறையை கைவிட வேண்டும் என்பதுமாகும்.

தராதரப் பேச்சின் எல்லா வடிவங்களும் அசிங்கமானவை, மேசங்களைவ, கீழ்த்தரமானவை, சோம்பேறித்தனமானவை, இழிசனர் வழக்கு என்றெல்லாம் இவர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே சோனக மொழி புலமைசார் மரியாதையைப் பெற வேண்டுமாயின் நமது இலக்கியக்காரர்கள் தமது சொந்த மொழியிலேயே இலக்கியங்களைப் படைக்க முன்வர வேண்டும். அதற்கு கூச்சப்படக்கூடாது. அதற்குத் தயங்கத் தேவையில்லை. அப்போதுதான் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல நமது படைப்புக்கம் பெருகும். நாம் சிந்திக்கின்ற மொழியில்தான் எழுதவும் பேசவும் முடியும் என்பது மொழியியலில் நிருபிக்கப்பட்ட

உண்மையாகும். நமது கவிதைகள் வீச்சாகவும் நமது புனை பிரதிகள் வினைத்திறநுட்னும் இன்னும் வராமல் இருப்பதற்கான காரணமும் நமது சொந்த மொழியை முடிமையாக வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதுதான்.

சோனகப் பண்பாடு

இறைத்துதர் சாலமோன் உண்ணதற்கு பாட்டில் வழிபட்டார். தாவிது சங்கீதத்தையே ஆராதனை ஆக்கிக் கொண்டார். சேக்கிமார் 'தூமறைபாடும் வாயன்' என்று சிவனைப் பற்றி வர்ணித்துக் கூறுகிறார். தூய வேதங்களைப் பாடிய வாயை உடைய இறைவன் என்று இதன் பொருள்படும். சிவன் என்பது சுவனவாசியாகிய ஆதம் நபியைக் குறிக்கும். இறைவன் அவருக்கு வேத வாக்குகளை அருளியதாக அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது.

பரிணாமக் கொள்கையின் படி உயிர் ஏழு பிறவி எடுக்கிறது.

1. நீரில் தோன்றிய முதல் நுண்ணுயிர்கள்
2. தாவரம்
3. மீன் முதலிய நீர்வாழ் உயிரினம்
4. ஊர்வன
5. பறப்பன
6. விலங்கு
7. மனிதன்

பிறவிகள் ஏழு என சமனர்கள் அறிந்து உரைத்தனர். அவை தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறப்பன, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம். ஏழு பிறவி என்பதை சிலர் மனிதன் தான் செய்த வினைக்கேற்ப ஏழு தடவைகள் பிறப்பான் என தவறாகக் கருதிக் கொண்டனர். பரம் பொருளில் இருந்து எவ்வாறு படைப்புகள் வெளிப்பட்டன என்பதை விளக்க வந்த சூப்தி தத்துவம்,

1. பரம் பொருளின் அகன்ற பரிபூரண சயஞ்சைதன்ய நிலை (அஹதிய்யத்)
2. பரம்பொருள் தன்குணங்களை தொகுப்பாக உணரும் நிலை (வஸ்தத்)
3. பரம்பொருள் தன் குணங்களை வசுத்து விவரமாக அறியும் நிலை (வாஹிதிய்யத்)
4. இயற்கையின் மூல சக்திகள் (ஆலமூல் மலக்கூத்)
5. மூலமாதிரிகள் (ஆலமூல் மிசால்)
6. சடவுலகு (ஆலமூல் அஜிலாம்)
7. மனித உலகு (ஆலமூல் இன்ஸான்)

கோத்திரம் எனும் சொல் முதற்கண் மாட்டுத் தொழுவெம் ஆணிறை எனும் பொருள்களையே குறித்தது. அதர்வ வேதத்தில் இச்சொல் முதன் முதற் குலம் என்னும் பொருளைக் குறித்து நிற்கிறது. பின்னர் இச்சொற்களுக்கு இப்பொருளே ஒரு தனிக்கருத்துக் குறிப்போடு வழக்கில் நிலைத்துவிட்டது.

இந்து சமூக ஒழுங்கமைப்பானது தொடக்கத்தில் வர்ணத்தோடும் சாதியத்தோடும் தொடர்பில்லாதவனாய்த் தோன்றி பின்னர் ஒருவாறு படிப்படியாகவே அவற்றோடு இசைவாக்கப்பட்ட பிற கடப்பாடுகளுள் சிக்கலுற்றது. இவையே கோத்திரம் எனும் வழக்கமாகவும் பிந்திய வேதகாலத்தில் இவை இருந்தமைக்குச் சான்றுகளும் உண்டு. ஒரு கால் அதற்கு முன்னரும் இவை இருந்திருக்கக் கூடும். (ஏ.எல். பஷாம், வியத்தகு இந்தியா, இலங்கை அரசாங்க வெளியீடு, 1963, பக்கம் 214)

திணணானிலத் தெய்வங்கள்

பழந்தமிழர் பல்வேறு தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். அவர்கள் நிலத்தை மலை, காடு, வயல், கடற்கரை, பாலை என ஜந்து வகையாகப் பகுத்தனர். ஒவ்வொரு பகுதியும் திணை எனப்பட்டது. மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது. காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் மூலை எனப்பட்டது. வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருதம் எனப்பட்டது. கோடையில் வாடி வறண்ட குறிஞ்சியும் மூல்லையும் பாலை எனப்பட்டது. பழந்தமிழர் அவரவர் வாழ்ந்த பகுதிகளில் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை வணங்கி வந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்தவர் முருகனையும், மூலை நிலத்தவர் திருமாலையும், மருத நிலத்தவர் வேந்தன் என்ற இந்திரனையும், நெய்தல் நிலத்தவர் வருணனையும் பாலை நிலத்தவர் கொற்றவையையும் தெய்வமாக வைத்து வணங்கினர்.

சிவபெருமான்

சங்க காலத்தில் (கி.மு.300 - கி.பி.250) சைவமோ, வைணவமோ பெருஞ்சமயங்களாக இருக்கவில்லை. சிவன் என்னும் பெயர் வழக்கில் இல்லாவிட்டனும் ஆலமர் கடவுள், முக்கன் செல்வன், கறைக் கண்டன் முதலிய பெயர்களால் அவன் அழைக்கப்பட்டதாக சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.

பலதேவன்

பலதேவனை சங்க காலத்தவன் சிறப்பாக வணங்கியதாகத் தெரிகிறது.

சிவபெருமான், திருமால், முருகன் ஆகியோர்களோடு பலதேவன் முக்கிய தெய்வங்களுள் ஒன்று என புறணானாறு (56) குறிப்பிடுகிறது.

இராமன்

சங்க இலக்கியத்தில் இராமாயணத்தொன்மம் பற்றி சில செய்திகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் எங்கும் இராமனுக்குக் கோயில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சொல் ஒற்றுமையிலும் பொருள் ஒற்றுமையிலும் 'ராமன் - ரஹ்மான்' ஆகிய இரு சொற்களும் ஒன்றுபடுவதாக அல் குர்ஆன் மொழிபெயர்ப்பாளர் அப்துல் ஹமீத் பாக்கவி கூறுகிறார். இறைவனின் பண்புகளில் ஒன்றாகிய 'அன்பாளன்' என்பதே தனிக்கடவுளாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறுகிறார். இன்றைய ராமரைப் பற்றிய புனைவுகளும் செய்திகளும் சிக்கலை உருவாக்கும் என்பதால்தான் அல் குர்ஆனின் முதலாவது அத்தியாயத்தில் 'அர்ரஹ்மான்', 'அர்ரஹீம்' என்ற புதங்களுக்கு ராமன் என்ற சொல்லை பயன்படுத்தாது விட்டுள்ளேன் என்று கூறுகிறார்.

காமன்

பிற்காலத்து சங்க இலக்கியங்களான பரிபாடலும் கலித் தொகையும் காமன் என்ற மன்மதனை தெய்வமாக குறிப்பிடுகின்றன. சிலப்பதிகார காலத்தில் (கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு) அவனுக்கு கோயில் இருந்ததாக இளங்கோவடிகள் கூறுகிறார்.

பெண் தெய்வங்கள்

பழந்தமிழர் ஆதித்தாயை (அவ்வையை) வழிபட்டு வந்தனர். பால நில தெய்வமான கொற்றவையின் பெயர் கொற்றம் (வெற்றி) தரும் அவ்வை எனப் புரிந்து பொருள் கொள்ளும் படிப்படியாக அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாறு ஆதித்தாயின் வழிபாடு பிற்காலத்தில் அம்மன் வழிபாடாகியது. இவ்வம்மனை பின்னர் காளி, தூர்க்கை என்ற பல பெயர்களில் வணங்கப்பட்டாள்.

பின்னர் இம்மையின் வழிபாட்டோடு செல்வத்தின் தெய்வமாக திருமாலும் சிவபெருமானின் மனைவி உமையும் வணங்கப்பட்டுள்ளனர். மலைகளிலும், நீர் நிலைகளிலும், காடுகளிலும் பெண் தெய்வங்கள்

இருப்பதாகப் பழந்தமிழர் நம்பினர். இவர்கள் அர மகளீர் என்ற பெயரில் வணங்கப்பட்டனர்.

இயற்கை வழிபாடு, ஊர் தெய்வ வழிபாடு, இல்லுறை தெய்வ வழிபாடு, பேய் வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு, ஆறிய வழிபாடு என்று பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகள் சங்க காலத்தில் இருந்தன. பல தெய்வ வணக்கம் என்ற இந்த இருண்ட வனாந்திரத்தின் ஊடே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஏத்துவ ஒளிக்கீற்றுக்களும் தென்படாமல் இல்லை.

கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற மூன்றையும் பழந்தமிழர் வணங்கி வந்தனர் என்று தொல்காப்பியர் (பொருள் 38) கூறுகிறார். இவற்றில் கந்தழி என்பது ஒரு பற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகத் தத்துவம் கடந்த பொருள் என நச்சிநார்க்கிணியர் கூறுகிறார். இது உருவமற்ற பரம்பொருளை குறிப்பதாக இருக்கிறது. தொல் காப்பியர் 'பால்வரை தெய்வம்' என்று ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு செனாவரையர் 'எல்லாருக்கும் இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இரு வினையையும் வகுப்பது' என்று பொருள் கூறுகிறார்.

ஆனும் பெண்ணும் சந்தித்துக் காதல் கொள்வது உயர்ந்த பால் ஆணையால் என்று தொல்காப்பியர் (பொருள் 93) கூறுகிறார். மனித வாழ்க்கையை நிர்ணயிப்பவன் (களாகதிர்) இறைவனே என்ற கருத்து இங்கு காணப்படுகின்றது. வினையில் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும் என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் (பொருள்: 469) அறிய கருத்தொன்று காணப்படுகிறது. அனைத்து நூல்களுக்கும் முதல் நூலாகச் செய்தவன் "நல்வினை தீவினை என்ற இருவினைப் பயண்களிலிருந்து நீங்கியைவன்" விளக்கமாக அறிவுடைய மெய்யணர்வாளன், முன்னோன் என்று பொருள் கூறுகிறார் பேராசிரியர். (தொல்காப்பிய மரபியல், ப.64)

இவ்விளக்கம் அனைத்து நூலுக்கும் முதல் நூலைச் செய்தவன் இறைவன் என்று காட்டுகின்றது. ஏனெனில் இறைவன் மட்டுமே வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனாக இருப்பான்.

முதல் நூல் என்பது அனைத்துப் படைப்புக்களின் நிர்ணயம் (கழாகதிர்) பற்றி இறைவன் பதிவு செய்திருக்கும் 'லவ்ஹாஸ் மஹாபூஸ்' என்னும் மூலயேட்டைக் குறிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது. இதனைக் குர்ஜுன் 'தாய் நூல் (உம்முல் கிதாப்) அவனிடம் (இறைவனிடம்) இருக்கிறது'. (13:39) என்று கூறுகிறது. இந்த முதல் நூலிலிருந்து பெயர்த்து அருளப்பட்ட வழி நூல்களாகவே வேதங்கள் அமைந்துள்ளன. படைத்தவன் ஒரே நேரத்தில்

சிலர் இன்புறமாறும் சிலர் துன்புறமாறும் இந்த உலகத்தை படைத்திருக்கிறான் என்று புறநானூறு (194) கூறுகிறது.

உலகைப் படைக்க எண்ணிய இறைவன் ஆதிநாளில் நிலப்பகுதியையும் நீர்ப்பகுதியையும் பிரித்தான் என்று கவித்தொகை (106:16-19) கூறுகிறது. இக்செய்கைகளைச் செய்தவன் நான்முகன் என்று உரையாசிரியர்கள் கூறினாலும் அவை இறுதித் தொன்ம அடிப்படையில் கூறப்பட்டவை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

மறுமையைப்பற்றிய நம்பிக்கை பழந்தமிழிடம் இருந்தது. இம்மையில் நல்வினை ஆற்றுவோர் துறக்கம் (சொர்க்கம்) செல்வர். தீவினை ஆற்றுவோர் நிரையம் (நரகம்) எம்துவர் என்று அவர்கள் நம்பினர்.

எண்டுசெய்தால்வினை
ஆண்டுச் சென்று, உணீஜியர்
உயர்ந்தோர் உலகத்துப்
பெயர்ந்தனன்

இம்மையில் செய்த நல்வினைகளின் பயனை மறுமையில் அனுபவிப்பதற்காக உயர்ந்தோர் உலகத்திற்குப் போனான் என்று புறனானாறு (174) கூறுகிறது.

சொர்க்கம் செல்வோர் அங்கே மாசில்லா மகளிரை மனம் புரிவர் என்று புறனானாறு (287) கூறுகிறது. இது அல்குர்ஆன் கூறும் கண்ணமுகியரை (ஹாருல்ஸன்) குறிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது. அவற்றில் கீழ் நோக்கிய பார்வைகளை உடைய கண்ணியர்களும் இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு முன்னர் அவர்களை எந்த மனிதனும் எந்த ஜின்னும் தீண்டியதில்லை. (55:56) என்று கண்ணமுகியரைப் பற்றி குர்ஆன் கூறுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஏக்கத்துவம்

பல தெய்வங்களை வணங்கி வந்த தமிழர் கண்டத்தில் இறைவன் ஒருவனே என்ற உண்மை பிற்காலத்தில் உணரப்பட்டதாகச் சில பரிபாடல் செய்யுள்கள் கூறுகின்றன.

நாவண்மை கொண்ட அருளாளர்கள் அருள் மழையின் உட்பொருளான உண்ணைப் பற்றி உன் செய்வினையைப் பற்றி புகழ்த்தரப்பார்கள். நீ

உன்னை வர்ணிப்போர் உவமையாகக் கூறும் பொருள்களையும் அவை அல்லாத பிறபொருள்களையும் ஒத்திருக்கிறாய். இவ்வாறு ஒப்பாய் இருக்கும் நீயே அவற்றைக் கடந்தவனாகவும் எவ்விடத்திலும் உள்ளவனாகவும் பரந்து விளங்குகிறாய் என்றும் பறிபாடல் (2,57:59) கூறுகிறது.

**நாவல் அந்தனணர் அருமறைப் பொருளே
அவவும்பிறவும் ஒத்தாணை; உவவும்
எவ்வாயினோயும் நீயே**

பல தெய்வங்களை வழங்கி வந்த பழந்தமிழருக்கு இறைவன் ஒருவனே என்ற உண்மை எப்படித் தெரிகிறது. இம்மையில் செய்தவற்றின் பயனை மறுமையில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தார்கள்? இறை தூதர்களால் அறிவுறுத்தப்பட்டவர்கள் அன்றி இப்பேருண்மையை வேறு எவராலும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை.

மதுரையில் சிவபெருமான் குதிரை விற்க வந்த திருவிளையாடல் உச்சக் கட்டம் நடக்கும்போது அவருடைய உருவச் சிலைக்கு இஸ்லாமியர் அணியும் உடை உடுத்தப்படுகிறது. தஞ்சைக் கீழ் வாசல் சிவபெருமான் பூமாலை அணிந்து இஸ்லாமியத் தோற்றத்தில் காட்சி தருகிறார். இந்தக் கோயிலின் பூமாலை ராவுத்தர் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பபிலோனியாவில் ஒரு கல்வெட்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஏழாயிரம் ஆண்டு பழமையானது. அதிலுள்ள எழுத்துக்கள் புரியவில்லை. ஆனால் அறிஞர்கள் அதனை விடாமல் 50 ஆண்டு காலம் ஆய்வு செய்தனர். கடைசியில் அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று தெரியவந்தது. பழைய காலம், பொற்காலம், நற்காலம், தற்காலம், மோசமான காலம் எல்லாம் கெட்டுப் போய்விட்டது என்று அதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் மனிதர் ஆதம் அவருக்கு ஹாபில், காபில் என இரண்டு புதல்வர்கள் இருந்தனர். காபில் ஹாபிலின் மீது பொறாமை கொண்டு அவரைக் கொண்று மனைவியுடன் ஓடிப் போய்விடுகிறான். ஆதம் புத்திர பாசத்தால் அல்லும் பகலும் அழுதுகொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கண்ணீர் ஒரு பாடலாக வெளிப்பட்டது. முதல் மனிதர் ஆதமே முதல் கவிஞராகவும் இருந்திருக்கிறார். அவருடைய அந்த இரங்கற் பாவை பின்னால் பிறந்த அவருடைய மக்களிடம் கொடுத்து அதனை மனமாக்கிக் கொள்ளுமாறும் அவர்களுடைய வழித்தோன்றல்களுக்கு அதனை கற்றுக் கொடுக்குமாறும் பணித்தார் என்று ரெளஸ்தூல் ஸஃபா என்ற நூல் கூறுகிறது. வழிவழியாக வணங்கி வந்த அந்த இரங்கற்பா முதலில் சிரிய மொழியில் எழுத்து வடிவம் பெற்றது. அதை மஸ்ஜிது என்பவர் அரபியில் மொழிபெயர்த்தார்.

பின்னர் அது ஆங்கிலத்திலும் பிரான்சிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன.
அந்தப் பாட்டின் இரண்டு அடிகள்,

நாடு மாறிவிட்டது அங்கிருக்கும் அனைத்தும் மாறிவிட்டன
மண்ணும் மாறிவிட்டது மிக மிக மோசமாக மாறிவிட்டது

அவ்வாறே இலங்கையில் ஆதம்பாவா மலைக்குச் செல்பவர்களுக்கு ஆயிரம் ஆயிரமான தமிழ் மக்களும் மூஸ்லிம்களும் பாடிச் செல்லும் வழிநடைச் சிந்து நன்கு தெரியும். இரவு நேரங்களிலே காட்டு ஒசைகளின் இரைச்சல்களின் ஊடே வன மிருகங்களின் ஆபத்துப் பயம் உள்ளத்திலே கிலேசக் குரல்களை மீட்டிச் கொள்ளும் வேளையிலே உள்ளத்திற்கு உற்சாகத்தையும் உணர்வுகளுக்கு உத்வேகத்தையும் தந்து மேலோங்கிச் செல்லும் வழிநடைக்கு விறுவிறுப்பையும் சுறுசுறுப்பையும் ஊட்டி மலை உச்சிக்கு பக்த கோடிகளை கடுகதியாகக் கொண்டு செல்ல இச்சிந்து பெரும் துணை புரிகிறது. 500 அடிகளுக்கு மேல் அழகுத் தமிழ் கண்ணிகளை தாங்கியுள்ள இந்நால் இதில் அடங்கியுள்ள பக்கங்கள் எல்லா மதத்தவரையும் கவர்ந்தவை. இதைப்பாடுவதிலே தமிழர், கிறிஸ்தவர் மூஸ்லிம்கள் என்ற பேதமே இல்லை. இத்தகைய சர்வமத சமரச பாக்களை இயற்றிய மதநிலை கடந்து மக்கள் பகுதியினர் அனைவர்களையுமே தழுவியுள்ள இந்நாலை இயற்றியவர் ஒரு மூஸ்லிம் பாவலர் ஆவார். அவர்தான் முஹிதீன் பிச்சைப் பாவலர்.

இன்று தமிழ் மக்களிடையே பரவலாக நிலைபெற்றுள்ள பூஜை என்ற சொல்லைவிட மிக ஆழமான அற்புதமான தனது உள்ளடக்கக் கருத்தினை வெளிப்படுத்தும் சுத்தத் தனித் தமிழ்ச் சொல்லான ‘தொழுகை’ மூஸ்லிம்கள் இன்று தனது வழிபாட்டோடு இறுகப் பிணைத்து பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இதே விதமாகவே விரதம் உபவாசம் என்றெல்லாம் உருமாறி இருக்கும் நோன்பு என்ற சொல்லை மூஸ்லிம் மக்கள் இன்றும் கையாண்டு வருகிறார்கள். பள்ளிவாசல், நாயகம், பெருமானார், பிராட்டியார், ஒதல் போன்ற எத்தனையோ முதுதமிழ்ச் சொற்களை மூஸ்லிம் பொதுமக்களும் மூஸ்லிம், தமிழர் அறிஞர்களும் தமது உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதித்து வைத்து போற்றி வருகிறார்கள். (தமிழும் மூஸ்லிம்களும், ஏ.ச.எம்.பி. மொஹிமன், முதற்பதிப்பு: 1964 ஸ்டார் பிரசரம், கொழும்பு)

அல்லாஹ்

அல்குர்அன் இறங்கி அருளப்படுவதற்கு முன் அறபு மொழியில் அல்லாஹ்

என்ற சொல்லானது இறைவன் ஒருவனுக்கே சொந்தமான இடுகுறிப் பெயராக வழங்கப்பட்டு வந்தது. அதற்கு முந்திய காலத்திலிருந்த அறுபுக் கவிஞர்கள் இச்சொல்லை இவ்வாறே வழங்கி வந்தார்கள். இறைவனுடைய பண்பிற்காக இதை உபயோகிக்கவில்லை. இறைவனுடைய சொந்தப் பெயருக்காவே குர்ஆன் இதை அறிமுகப்படுத்துகிறது. அல்லாஹ் வின் பண்பு (சிபாத்) கருக்காக இது வல்லாத வேறுசொற்கள் பாவிக்கப்படுகின்றன. “அல்லாஹ் வுக்கு அழிய நாமங்கள் உள்ளன. அவற்றைக் கொண்டு அவனை அழையுங்கள்” (அல் அஃராப் 7:179) இந்தச் சொல்லை எதற்காக குர்ஆன் உபயோகித்தது? இது அகராதிப் பொருளாக மட்டும் இருக்கின்றதா? அல்லது வேறுபொருள் இதில் அடங்கியுள்ளதா? இந்தச் சொல்லின் உண்மையான பொருளை நாம் ஆராய வேண்டுமாயின் இதைத்தவிர வேறு சொல்லை வழங்க முடியாது என்பதை அறியலாம்.

இறையியலில் மனித சமூகத்தின் சிந்தனை வரலாற்றை நாம் ஆராய்ந்தால் ஆதி வரலாற்றுக் காலம் என்பது மனித இனம் இயற்கையின் காட்சிகளை வணங்கி வந்த காலமாகவே தோன்றுகிறது. இத்தகைய வணக்க நிலையே காலம் செல்லச் செல்ல உருவ வழிபாடாக மாறியது. பின்னர் இந்த உருவ வழிபாட்டின் விளைவாக உலக மொழிகளில் இந்த விக்ரகங்களுக்கு பல பெயர்கள் இடப்பட்டன. இவ்வாறு உருவ வழிபாடு பெருகியவுடன் விக்ரகங்களின் பெயர்களும் பெருகிவிட்டன. ஆனால் இந்த தெய்வங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஒரு பரம் பொருள் இருக்கின்றது என்று மனித சமூகம் சிந்திக்காமல் இருக்கவில்லை. மாறாக ஒரு புறம் என்னற்ற விக்ரகங்களின் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டு வந்த அதே நேரம் ஒரே பரம்பொருளின் பெயரும் கூறப்பட்டே வந்தது. செமித்திய இன மொழிகளான ஹிப்ரு (Hebrew) சிரியானி (Syrac) அராம் (Aramaic) கல்தானி (Cualdian) ஹிம்யரி (Himyarite) அறபி (Arabic) ஆகிய மொழிகளில் பரம்பொருளைக் குறிப்பதற்காக ஒரு தனிப்பட்ட சொல்லமைப்பும் குரலமைப்பும் வழக்கத்திலிருந்து வந்தது. அதில் அலிப், ஸாம், ஹே இந்த மூன்று எழுத்துக்களும் அடிப்படையாக இருந்தன. மேற்கூறப்பட்ட மொழிகளில் இந்த மூன்று எழுத்துக்களும் பல வடிவங்களில் உச்சரிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக கல்தானி, சர்யானி மொழிகளில் ‘இலாஹி’ எனவும் ஹீப்ரு மொழியில் ‘இலோஹா’ எனவும் அறபி மொழியில் ‘இலாஹ்’ எனவும் கூறப்பட்டது. இறுதியாக அறபு மொழியில் கூறப்பட்ட இலாஹ் எனும் சொல்லானது இப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் உருவாக்கிய ஒரே இறைவனுக்காக அல்லாஹ் எனும் தனிப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அல்லாஹ் என்னும் சொல்லானது இலாஹ் எனும் பத்திலிருந்து

தோன்றியிருந்தால் இலாஹ் என்பதன் பொருள் என்ன? சொல் இலக்கண அறிஞர்கள் பல விளக்கங்களை இதற்குத் தந்துள்ளனர். ஆனால் இலஹ் எனும் மூலச் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது எனக்கூறுவதே அவை அனைத்திலும் ஆகாரபூர்வமான விளக்கமாகத் தெரிகிறது. இலஹ் என்பதன் பொருள் 'ஆச்சரியமூட்டும் அதிசய சக்தி' என்பதாகும். எனவே மனிதன் வியப்படைந்து தன் அறிவின் பலவீனத்தை உணர்வதைத் தவிர வேறொதையும் அறியமாட்டான். எனவே அல்லாஹ் எனும் பெயரே இப்பிரபஞ்சத்தை படைத்தோனை அழைப்பதற்குரிய பெயராக மாறுகிறது. மனிதன் அந்தப் பரம்பொருளைக் குறித்து எவ்வாறு சிந்தனை செய்தாலும் வியப்பில் ஆழந்து தனது உதவியற்ற பரிதாப நிலை பெருகுவதை உணர்ந்து கொள்வான். இறுதியாக இறைவனை அறியும் பாதையின் தொடக்கமும் முடிவும் வியப்பிலும் பணிவிலும் இருப்பதை அறிந்து கொள்வான். இனி மனிதன் பாவித்து வந்த சொற்களில் இறைவனைக் குறிப்பிடுவதற்கு அல்லாஹ் எனப்படும் இந்தச் சொல்லை விட சிறந்த வேறொரு உண்டா என்று ஆராய்வோம். இறைவனை அவனது பண்புகளால் நாம் ஆராய்வோமானால் எண்ணிலடங்கா பெயர்களை நாம் குறிப்பிடலாம். ஆனால் பண்புகளை நீக்கி விட்டு இறைவனுக்கு ஒரே ஒரு பெயர் கொடுக்கப்பட வேண்டுமாயின் சிந்திக்க சிந்திக்க நமக்கு வியப்பே உண்டாகும். அந்தப் பரம்பொருளை 'அல்லாஹ்' என்பதையன்றி வேறந்தப் பெயரால் அழைக்க முடியும்?

எனவே இறைவனைப் பற்றி ஆழமாக அறிந்த நிலையில் மனிதன் இறைவனைப் பற்றி கூறக்கூடியதெல்லாம் தனது அறியாமையை ஒப்புக் கொள்வதேயாகும். இறைநேசச் செல்வர்கள் தமது பிரார்த்தனையை இறைவனே உனது இருப்பில் (வஜாத்) நான் வியப்புற்றிருப்பதை அதிகரிப்பாயாக என்றே எப்போதும் கூறுவார்கள். அவ்வாறே தத்துவ ஞானிகள், 'நாங்கள் உன்னை அறிந்ததெல்லாம் நாங்கள் உன்னை அறியவில்லை என்பதே'

'அல்லாஹ்' எனும் சொல் இறைவனுக்கே தனித்துவமான பெயராக இருப்பதால் இறைவனுக்குரிய பண்ணுபுகளெல்லாம் இதில் அடங்கியுள்ளன. இறைவனை அவனது ஏதாவதொரு பண்பின் அடிப்படையில் சிந்திப்போமாயின் அதாவது 'றப்பு' அல்லது 'ரஹ்மான்' என்று சிந்திப்போமாயின், இச்சிந்தனை குறிப்பிட்ட பண்பின் எல்லைக்குள் சுருங்கிவிடும். ஆனால் அல்லாஹ் என்ற சொல்லைக் கூறும்போது இந்த அழகிய பரிபூரண பண்புகள் எல்லாவற்றிற்கும் உரித்தான ஒரு பரம்பொருளின், மெய்ப்பொருளை நோக்கி நமது உள்ளாம் அதே வினாடி திரும்பிவிடுகிறது.

பண்பாட்டு ஹர்மூமை

பண்பாடு பற்றி மானுடவியலாளர்களும் சமூகவியலாளர்களும் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்களை வழங்கியுள்ளார். அவை அனைத்தையும் நாம் தொகுத்து நோக்கும் போது பண்பாடு என்பது மக்களின் முழுமையான வாழ்க்கைக் கோலத்தை குறிக்கின்றது. அது தனிமனிதர்கள் தமது குழுவிலிருந்து பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும் சமூக மரபுரிமையாகும். நம்பிக்கை, உணர்வு நிலை, சிந்தனை ஆகியவை தொடர்பான வழிமுறைகளுக்கும் பண்பாடு எனக் கூறப்படுகின்றது. அது அரூபப்படுத்தப்பட்ட நடத்தைக் கோலமாகும். மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய திசைசமூகப்படுத்தும் தராதர நியமங்களின் தொகுதியாகவும் பண்பாடு நோக்கப்படுகின்றது. அது ஒரு கற்றல் நடத்தை எனக் கூறவும் முடியும். மனித மற்றும் சமூக நடத்தைசார் நியம விதிகளுக்கான ஒரு பொறிமுறைத் தொகுதியாகவும் விளங்குகின்றது. மொத்தத்தில் பண்பாடு வரலாற்றின் படிவாகவும் கருவரையாகவும் விளங்குகின்றது.

சோனகப் பண்பாடு பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் போதியளவு இன்னும் நடந்தேறவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சைமன் காசிச் செட்டி அவர்கள் சோனகர்களின் பழங்கவழக்கங்கள் தொடர்பாக ஒரு ஆய்வைச் செய்துள்ளார். ஆனால் அது இன்று கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை. ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் இறுதிக் காலப் பிரிவில் சோனகர்களின் சொத்துப் பங்கிடு, கடல் வணிகம், அதனோடு தொடர்பான மரபு சட்டங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அறேபியரின் வருகைக்கு முன் இலங்கை, தென்னிந்திய சோனகர்களின் பண்பாடு குறித்த ஆய்வை அதன் அயலில் வாழ்கின்ற சமூகங்களின் பண்பாடுகளோடு இணைத்தும் தனியாகவும் ஆராய் வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது. எந்தவொரு பண்பாடும் தனியாகவும் முற்றாக தொடர்புகளை அறுத்துக் கொண்டு தோற்றும் பெறுவதில்லை. அந்த வகையில் சோனகப் பண்பாட்டுக்கும் பிற பண்பாடுகளுக்குமிடையிலும் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது.

பண்பாட்டில் நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் முக்கியம் பெறுகின்றன. நம்பிக்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் இல்லாத்தில் இறைவன், விதி, அமர்கள், தீர்க்கதறிசிகள், வேதங்கள், மறுமௌனாள் ஆகிய விடயங்கள்

அடிப்படையாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் இறைவன் பற்றிய நம்பிக்கையை அவனது பண்புகள் ஊடாகவே இல்லாம் அறிமுகப்படுத்துகின்றது. இறைவனுக்கு 99 திருநாமங்கள் இருப்பதாக ஹதிஸ் கூறுகின்றது. 'அல்லாஹுவுக்கு அழகிய பெயர்கள் உள்ளன. அவற்றில் எவற்றைக் கொண்டு நீங்கள் அழைத்தாலும் அது அவனை அழைத்தாகவே கருதப்படும்' என்று அல் குர்ஆன் கூறுகின்றது. இறைவனை ஒற்றைப் பேரிருப்பாக இல்லாம் அறிமுகப்படுத்தும் அதேவேளை அவனை பல பண்புகளின் தொகுப்பாகவும் உணரச் செய்கின்றது. இறைவனின் பண்புகளைக் குறிக்கும் வகையிலேயே ஆசிய பிராந்தியத்திலிலுள்ள தெய்வங்கள் மீதான நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. முன்னைய சமூகங்கள் நிலத்தை ஐந்து தினைகளாக வகுத்துக் கொண்டு அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியான தெய்வங்கள் இருப்பதாக நம்பி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். தொன்மைச் சமூகங்களில் இயற்கை வழிபாடே காணப்பட்டது என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இத்தெய்வ வழிபாட்டு முறையை பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறு தெய்வ வழிபாடு எனப் பிரித்து நோக்குவதுண்டு. பெருந்தெய்வ வழிபாட்டில் வழங்கப்படும் பெயர்களான சிவன், முருகன், விஷ்ணு போன்றன நமிமார்களை சுட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளன. இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இறை கட்டளைகள் வேதங்களாகவும் பக்தி இயக்கங்களாகவும் பிற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றதை காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் சுட்டப்படும் பெயர்களில் பல இறைவனின் திருநாமங்களின் பொருள்களையே குறிக்கின்றன. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் போன்ற செயல்களோடு தொடர்புபட்டாகவே சிறுதெய்வ நம்பிக்கை காணப்படுகின்றது. எனவே முன்னைய சமூகங்களும் முன்னைய வேதக் கட்டளைகளும் இறைவனைக் குறிக்கப் பயன்படுத்திய ஒட்டுமொத்த பெயர்களையும் பண்புகளையும் தாங்கியதாகவே இல்லாம் இறைவனைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

பிறப்பு, விருத்தசேதனம், காதுகுத்தல், திருமணம், இறப்பு போன்ற பண்பாட்டு அம்சங்களில் சோனகப் பண்பாட்டுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குமிடையில் ஒற்றுமைகளும் தனித்துவங்களும் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக திருமண பாரம்பரியத்தில் மாப்பிள்ளை தேடுதல், பெண்பார்த்தல், திட்டங்கட்டுதல், சீதனம், மாப்பிள்ளையின் மணக்கொடை, வீடு வளவு வேலிகளை புதுப்பொலிவுடன் ஆக்குதல், பந்தல் அலங்காரம், மணவறைச் சோடினை, திருமண அழைப்பு, பெண், மாப்பிள்ளையை அலங்கரித்தல், மாப்பிள்ளை ஊர்வலம், வாழ்த்துப்பாடல்கள், செப்புப் பெட்டிகள் பரிமாறல், தாலிகட்டல், வலிமா விருந்து, கண்ணாறு கழித்தல் என்று பல சடங்காசாரங்கள் அடங்கியுள்ளன. திருமண பந்தத்தில் இணையும் மணவறையில் நவதானியங்களை வைத்தல் போன்ற பல விடயங்கள் காபில் யுகத்திற்குறிய சடங்காசாரங்களாக

அமைந்துள்ளன. ஹாபில் தனது பலி பொருட்களாக மந்தையின் தலையிருக்கள சமர்ப்பித்த போது காபில் திணை, கேழ்வரகு, சாமை, அரிசி போன்ற தானியங்களை சமர்ப்பித்ததாக கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய பாரம்பரியம் அறபிகளின் வழிவந்த பாரம்பரியமான்று. இப்பிராந்தியத்தில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்துவரும் சமூகமாக சோனகர்கள் காணப்படுவதாலேயே இப்பாரம்பரியம் அழிக்க முடியாமல் இன்றுவரை சில மரபுகள் எஞ்சியிருக்கின்றன. ஹாபில்-காபில் திருமண சர்ச்சையின் போது தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட 'குர்பான்' என்ற கரண முறை இன்றும்கூட கோயில்களில் நடைபெறும் சடங்குகளிலும் தமிழர்களின் திருமணச் சடங்குகளிலும் நவதானியங்களும் பொருட்களும் படைக்கப்படுவதையும் அவை அத்தாட்சியாக ஆக்கப்படுவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவ்வாறே, இப்பிராந்தியத்தில் எழுந்த காப்பியங்களிலும் அவை இடம்பெற்றுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். உதாரணமாக, ராமாயனம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற காப்பியங்களில் சுயம்வர காண்டாம் என்றொரு பகுதி மணப் பெண்ணை அடைவதாக இருந்தால் மணவாளன் சில வீரதீர்ச் செயல்களை புரிவதாக காட்டப்பட்டுள்ளமை இத்தொன்மை வரலாற்றை நிருபிப்பதாகவே அமைகின்றது.

பெண்கள் பூப்படைகின்ற போது அதை ஒரு சடங்காக கடைப்பிடிக்கும் நிலை சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் வரை இலங்கை இந்திய சோனகர்களிடம் புழக்கத்திலிருந்துள்ளது. நவீன இல்லாமிய புத்துயிர்ப்புவாத செயல்பாடுகளுக்குப் பின்னரே அது வழக்கொழிந்து போயுள்ளது. ஆனால் இச்செயற்பாடு தொன்மைச் சமூகங்கள் அல்லது பழங்குடிகள் மத்தியில் காணப்படக்கூடிய ஒர் சடங்காசாரமாகும். ஆதி மனித சமூகத்தில் பெண்ணின் உடலிலிருந்து குருதி வெளிவருவதும் அவள் மரணிக்காமல் இருப்பதும் அதேநேரம் ஆண் காயப்படும் போது குருதி வெளியேறி அவன் இறந்து போவதையும் கண்ணுற்ற போதே பெண்ணின் வலிமையைக் கண்டு அவளைச் சங்கைப்படுத்தும் நோக்கில் இச்சடங்கு உருவாகியிருக்க வேண்டும் என மானுடவியலாளர்களும் பரிணாமவியலாளர்களும் குறித்துள்ளனர்.

வணக்க வழிபாடுகளும் பண்பாட்டில் மிகுந்த முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. தொழுகை, ஸகாத், நோன்பு, ஹஜ் போன்ற இல்லாம் குறிப்பிடும் வழிபாடுகள் அறேபிய யுகத்திற்கு முன்பே உலகின் பல்வேறு பாகங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட தீர்க்கதறிசிகள் கடைப்பிடித்தவற்றின் திரட்சியான வடிவங்களாகவே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, முன்னைய நபிமார்கள் பற்றி அல் குர்ஆன் குறிப்பிடும் போது ‘நாம் அவர்களை மனிதர்கள் பின்பற்றும் தலைவர்களாக ஆக்கினோம். நற்காரியங்களைப் புரியும்படியும் தொழுகையை நிலை நாட்டும்படியும் ஸகாத்தை

வழங்குமாறும் அவர்களுக்கு உணர்த்தினோம். அவர்கள் அவ்வாறே அவற்றைச் செயற்படுத்தி வந்தனர்.” (அல் அன்பியா: 73) நோன்பைப் பற்றிக் கூறும் “போது விசவாகிகளே உங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்களுக்கு கடமையாக்கப்பட்டதைப் போன்று உங்கள் மீதும் நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது.” (அல் பகரா: 183) என்று அல்லாஹ் கூறுகின்றான். ஹஜ் யாத்திரை பற்றிக் கூறும் போது “நாம் இப்ராஹீமுக்கு ஆலயம் உள்ள இடத்தில் வாழ்வாதாரத்தை அமைத்துக் கொடுத்த போது எனக்கு எதையும் இணைவைக்க வேண்டாம் என்றும் வலம் வருவோருக்கும் நின்ற நிலையில் இருப்போருக்கும் ருக்ஞ செய்வோருக்கும் சஜைது செய்வோருக்கும் எனது ஆலயத்தை பரிசுத்தப்படுத்தி வைப்பீராக என்று விளக்கிக் கூறினோம். அவர் மனிதர்களை நோக்கி யாத்திரைக்காக பகிரங்க அழைப்பு விடுத்தார். உலகின் தூரப் பிரதேசங்களில் இருந்து கால்நடையாகவோ, மெலிந்த ஒட்டகைகளிலோ பயணம் செய்து உம்மை வந்தடைவார்கள் என்றும் கூறினோம்.” (அல் ஹஜ்: 26-27)

இம்முன்று வழிபாடுகளும் தொன்மைச் சமூகங்களிலும் பழங்குடிகளுக்கு மத்தியிலும் காணப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, தொழுகை என்பது ஒரு தியானமாகும். உள்ளம், உடல் இரண்டும் இணைந்து நிறைவேற்றும் ஓர் பயிற்சி எனக்கூறலாம். இத்தியானத்தை மேற்கொள்வதற்கு முன் உடலை நீராலோ, மண்ணாலோ தூய்மைப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அழிய நேர்த்தியான ஆடைகளை அணிய வேண்டும். தொழுகை நிறைவேற்றும் இடமும் துப்பரவாக இருக்க வேண்டும். கிப்லா என்ற திசை நோக்கி நிலையில் நிற்க வேண்டும். பகலிலும் இரவிலுமாக குறிப்பிட்ட ஜங்கு நேரங்களில் கடமையான தொழுகைகளை நிறைவேற்ற முடியும். ஒவ்வொரு நேரத் தொழுகைக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட அசைவுகள் உண்டு. அவை அனைத்தும் வெசு நேர்த்தியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. தனித்தும் கூட்டாகவும் நிறைவேற்ற முடியும். இந்த முழுமைத்துவப் பண்பில் முன்னைய சமூகங்களுக்கு மத்தியில் தொழுகை காணப்படவில்லை என்பதுதான் இஸ்லாத்தின் தனித்துவமாகும்.

முன்னைய சமூகங்களில் தொழுகையானது ஏதோ ஒரு நிலையை மாத்திரம் கடைப்பிடிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக சீன நாகரிகத்தில் சஜைது என்னும் சிரம் தாழ்த்துதல் என்ற நிலை ஒரு முழு வழிபாடாக கொள்ளப்பட்டது. இன்றும் கூட பெற்றோரை, குருவை அவர்களின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கும் நிலையைக் காணலாம். அதேபோன்று யூதக் கிறிஸ்தவ சமூகங்களில் ‘ருக்ஞ’ எனும் குனிதல், ‘தகபீரத்துல் இஹ்ராம்’ எனும் தோற்புயத்திற்கு நேராக இரு கைகளையும் உயர்த்தி நிற்றல் போன்ற தொழுகையின் நிலைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் நபிகளின் யுகத்தில் உலக பழங்குடிகளிடம் காணப்பட்ட

பல்வேறு நிலைகளின் தொகுப்பாக தொழுகையை அறிமுகப்படுத்தும் பணியே நடைபெற்றுள்ளது.

முன்னைய சமூகங்களில் எவ்வாறு தொழுகை இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்பதை அல்குர்ஆன் ஆதாரமாகக் கொண்டும் ஆராய் முடியும். அல்குர்ஆன் தொழுகை பற்றிக் கூறும் போது அதன் நிலைகள் பற்றியே கூறியிருள்ளது. தொழுகை பற்றிய முழுமையான விளக்கம் நபிகளின் சன்னாவிலேயே காணப்படுகின்றது. அல்குர்ஆன் தியானம் செய்வதைப் பற்றிக் கூறும் போது, 'உட்கார்ந்த நிலையில், நின்ற நிலையில், ஒருக்களித்துப் படுத்த நிலையில் அவர்கள் தியானம் செய்வார்கள்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. வேறுசில இடத்தில் கியாம், ருக்ணா, சஜாது போன்ற செயல்களைப் புரியும் மனிதர்களைப் பற்றி பண்புப் பெயர்களால் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆதம் (அலை) அவர்களுக்கு அமர்கள் சஜாது செய்ததைப் பற்றியும் அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளது. சஜாது என்பது நெஞ்சான் கிடையாக விழுந்து நெற்றியை நிலத்தில் பதித்து செய்கின்ற வழிபாடாகும். சீன, ஜப்பான் பகுதிகளில் பழங்குடிகள் மத்தியிலும் ஜென் பெளத்த பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும் பாரம்பரிய கிராமிய கலையை மேற்கொள்பவர்களும் ஆரம்பமாக இந்த சஜாது வழிபாட்டையே செய்து தமது பணியை ஆரம்பிக்கின்றனர். ஆசியப் பிராந்தியத்தில் இந்து, சமண, பெளத்த பண்பாடுகளில் காணப்படுகின்ற யோகாவில் காணப்படும் எல்லா நிலைகளையும் தொழுகை உட் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இதில் 'கயோட்சாக' நிலை தொழுகையிலுள்ள 'கியாம்' நிலையைக் குறிக்கின்றது. யோகாவின் மற்றொரு நிலையான 'மூலபந்தனா' நிலை 'இப்திராஷ்' (நடு இருப்பு), 'தபர்கு' (கடைசி இருப்பு) நிலையை ஒத்திருக்கின்றது.

நோன்பைப் பொறுத்தவரையிலும் உபவாசம், விரதம் என்ற பெயர்களில் இப்பிராந்தியத்தில் உள்ள பண்பாடுகளில் அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் காணலாம். குறிப்பாக இந்து மதத்தில் வைகாசி விசாக விரதம், ஆடி-அமாவாசை விரதம், வரலங்கமி விரதம், விநாயக சதுர்த்தி விரதம், கந்த சஷ்டி விரதம், கேதார கௌரி விரதம், வெள்ளிக் கிழமை விரதம், ஜயப்ப விரதம் போன்ற மாத அடிப்படையிலும் இஷ்ட தெய்வங்களின் வேண்டுதல்கள் அடிப்படையிலும் தனிப்பட்ட தேவை நோக்கங்கள் கருதியும் இந்த விரதங்கள் இந்துக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறே முஸ்லிம்களும் வருடத்தில் ஒரு மாதம் முழுவதும் கடமையான நோன்பையும் ஏனைய காலங்களில் சுன்னத்தான் நோன்புகளையும் நோற்கின்றனர். பதினான்கு மணித்தியாலங்கள் அதிகாலையிலிருந்து மாலைவரை உண்ணல், பருகல், உடலுறவு கொள்ளல், வீணவிளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற விடயங்களைத் தவிர்ப்பதன் மூலம் இந்நோன்பை அனுஷ்டிக்கின்றனர்.

முஸ்லிம்கள் மேற்கொள்ளும் ஹஜ் யாத்திரைக்கும் இந்துக்கள் சபரிமலை நோக்கி மேற்கொள்ளும் ஜயப்ப யாத்திரைக்கும் இடையில் நெருங்கிய ஹற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. கார்த்திகை மாதம் மாலை அணிந்து மார்கழி முழுவதும் பூஜைகள் புரிந்து ஜயப்ப பக்தர்கள் சபரிமலைக்குச் செல்வார்கள். இதிலும் விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. இவ்விரதத்தில் மது, மங்கையைத் தொடக்கூடாது. புகைபிடித்தல் கூடாது. புலால் உண்ணக்கூடாது. சவரம் செய்யக்கூடாது. ஜயப்பனுக்கு முன் எல்லோரும் சமம் என்பதை உணர்த்தும் முகமாகவே ஜயப்ப பக்தர்கள் காவியடை அல்லது கறுப்பு ஆடை அணிகின்றனர். ஹஜ் யாத்திரீகர்களும் வெண்ணிற ஆடையை அணிய வேண்டும். இஹ்ராம் உடையும் இத்தத்துவத்தையே உணர்த்துகின்றது. ஜயப்ப யாத்திரையில் 'ஓம் சவாமியே சரணம் ஜயப்பா' என்று வரும் பிரார்த்தனை ஹஜ்ஜாஜிகள் கரும் 'லப்பைக் அல்லாஹும் ம லப்பைக்' என்பதன் கருத்தையே ஒத்திருக்கின்றது. ஜயப்ப சரணத்தில் வரும் இறைவனின் பண்டுகளைக் குறிக்கும் பல்வேறு கலோகங்களும் சொற்களும் அல்லாஹ்வைக் குறிக்கும் அழகிய திருநாமங்களில் பலவற்றின் கருத்தை தருவதாக உள்ளன. எனவே தொன்மைச் சமூகங்களில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த வழிபாடுகளிலிருந்தே தேர்ந்த உலகளாவிய தன்மை கொண்ட வழிபாடாக ஹஜ் கிரியை கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறலாம்.

இலங்கை, தமிழகம் உள்ளிட்ட பிராந்தியம் தொன்மைக்காலத்தில் தாய்வழித் தலைமையையே கொண்டிருந்தது என்பதற்கு பல சான்றுகள் உள்ளன. மதுரை மீனாட்சி கோயில், மீனாட்சி பற்றிய கதை, மகளுக்கு முதன்மை தரும் சூமரி மாவட்டம் மற்றும் சேர்நாட்டு வழக்கம், தமிழர்களிடமுள்ள தாய்-சக்தி வழிபாடு, இலங்கையின் வடக்குகிழக்கிலுள்ள முஸ்லிம்களிடம் காணப்படும் தாய்வழிச் சொத்துரிமை இவ்வண்மையை நிருபிக்கும் சான்றுகளாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முன் சில நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியா வந்த மெகஸ்தனில் என்ற கிரேக்கப் யயனி பாண்டிய நாட்டை பண்டயா என்றொரு பெண் ஆண்டதாகக் கூறுகிறார். இக்கருத்தை அறபு மஸ்லிம் யாத்திரீகர்களும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உட்பட்ட சுலைமான் தாஜீர் என்ற பயணி இலங்கை உள்ளிட்ட பல தீவுகளை பெண்களே ஆளுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்னு பதுதாவும் பெண்கள் ஆட்சி செய்வதை விரிவாக எழுதியுள்ளார். அவர் கதீஜா என்ற பெண் அரசியைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். அப்பெண் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன் அத்தீவுக்கு ஜலாலுத்தீன் உமர் என்பவர் அரசராய் இருந்தார். அவர் மரணித்த பின் அவரது மகன் அரசனானான். அவன் முறைகேடாக நடந்து கொள்வதால் அவனை நீக்கிவிட்டு கதீஜா அரியணை ஏறியதாக பதுதா குறிப்பிடுகின்றார்.

இஸ்லாம் பெண்கள் தொடர்பாக பல விடயங்களை பேசியிருப்பதைப் போல பெண்களுக்கு ஏற்படும் மாதவிடாய் பற்றியும் பேசுகின்றது. இது பற்றி

அல்குர்ஆன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. “நபியே அவர்கள் உன்னிடம் பெண்ணின் மாதவிடாய் பற்றிக் கேட்கின்றனர். அது வலியைத் தரக்கூடிய வேதனையாகும். மாதவிடாய் காலத்தில் உறவு கொள்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். மாதவிடாய் நின்று சுத்தமாகும் வரை அவர்களை நெருங்க வேண்டாம்”. (அல்குர்ஆன் 2: 222) கி.பி முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடைப்பட்ட பிரதியாக்க கருதப்படும் தொல்காப்பியம் இது பற்றிக் கூறும் போது “பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும் நீத்த கன்று உறையார் என்மனார் புலவர்” (பொருளியல் 46) திங்கள் பூப்புற்ற மனைவியுடன் பூப்பு நீங்கும் வரை உறவு கூடாது. பூப்பு நீங்கிய பின் பன்னிரண்டு நாட்கள் அவருடன் உறைதல் வேண்டும் என்பது தொல்காப்பிய ஆணையாகும்.

இதனைப் பற்றி முஸ்லிம் பயணியும் வரலாற்று ஆசிரியருமான சலைமான் தாஜிர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இலங்கையரும் இந்தியரும் ஒவ்வொரு நாளும் நீராடி தம்மைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்கின்றனர். அதன் பின்னரே அவர்கள் காலை உணவை உட்கொள்கின்றனர். பெண்களுக்கு மாதவிடாய் வரும்போது இப்பகுதி ஆண்கள் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்வதில்லை. அந்நாட்களில் தங்களுக்கு தீட்டுப் படாமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் பெண்களை வீட்டுக்கு வெளியில் இருக்குமாறு செய்கின்றனர். சீனர்கள் மாதவிடாய் ஏற்பட்ட பெண்களுடன் உடலுறவு கொள்கின்றனர் என்று கூறுகின்றார்.

இஸ்லாம் உடல் சுகாதாரத்தைப் பற்றியும் வலியுறுத்துகின்றது. ‘பல்துலக்குவது வாயை சுத்தப்படுத்தும் இறை திருப்தியைப் பெற்றுத்தரும்’ என்பது நபிகளின் வாக்காகும். தமிழ் மற்றும் சோனக மொழியில் ‘ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி’ என்பது பழமொழியாகும். சோனகர்கள் ஆலமரத்தின் விழுதையும் வேலங்குச்சியையும் கொண்டு பல்துலக்கி வந்தனர். இக்குச்சிகளால் நாக்கையும் வளித்துள்ளனர். நாக்குவளித்தல் என்ற பிரயோகம் இன்றும் சோனக மொழியில் பழக்கத்தில் உள்ளது. நாக்குவளித்த செய்தியை நாலாயிரதில்ய பிரபந்தமும் கலிங்கத்துப் பரணியும் கூறுகின்றன. சலைமானும் இதுபற்றிக் கூறுகின்றார். “இலங்கையரும் இந்தியரும் பல்தேய்ப்பதற்கும் துலக்குவதற்கும் பற்குச்சியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவர்கள் பல்துலக்கியும் குளித்தும் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்ட பின்பே உணவு உட்கொள்கின்றனர். சீனர்கள் அவ்வாறு செய்வதில்லை” என்று கூறுகின்றார்.

உணவுப் பண்பாட்டைப் பற்றியும் இஸ்லாம் குறிப்பிட்டுள்ளது. “நீங்கள் தனித்தனியாகவோ பலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்தோ உணவு உண்பதில் எவ்விதத்தவறுமில்லை”. (அல் குர்ஆன் 24:61) என்று அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. இலங்கை மற்றும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள்

தொல்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை வாழை இவையை விரித்து உணவு பரிமாறி வந்துள்ளனர். எமது இலக்கியங்களிலும் இவற்றைக் காணலாம். குறிப்பாக கண்ணகி, கோவலனுக்கு மதுரை புறஞ்சேரியில் வாழை இவையில் உணவு பரிமாறியதை சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. அப்துல்காதர் புலவரும் கிழக்குமாகாண சோனகர்களின் உணவுப் பண்பாட்டில் தனித்தனியாக உண்ணும் பழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருவதாகக் கூறுகின்றார். இலங்கைக்கும் தமிழகத்திற்கும் விஜயம் செய்த அழைசைது இக்காட்சியை இவ்வாறு பதிவு செய்கின்றார். “இந்திய இலங்கையில் உள்ள குறித்த சாதியினர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உண்ணும் போகு கடைப்பிடிக்கும் பழக்கம் ஒன்றுள்ளது. ஒரே பாத்திரத்தில் இருவர் உண்ணமாட்டார்கள். ஒரே பாத்திரத்தில் உண்பதை தீட்டாகவும் அருவருப்பட்டும் செயலாகவும் கருதுகின்றனர். அவர்கள் வர்த்தகத்திற்காக சிராபுக்குப் போகும் போது அங்கிருக்கும் முன்னணி வணிகர்கள் அவர்களை விருந்துண்ண அழைப்பார்கள். விருந்துக்கு நூறுபேர் வந்தாலும் விருந்தவிப்பவர் ஒவ்வொரு விருந்தாளிக்கும் ஒவ்வொரு தட்டில் தனித்தனியாக உணவு பரிமாற வேண்டும்” என்று கூறுகின்றார்.

அதேபிய யுகத்தில் பழங்குடிகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவதற்காக இஸ்லாம் முன்வைத்த குற்றவியல் சட்டங்களில் சில இப்பிராந்தியத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்கும் சில சான்றாதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. களவு பற்றி அல்குர்ஆன் கூறும் போது களவு எடுத்தவர் ஆணாயினும் பெண்ணாயினும் அவர்களின் கரங்களைத் துண்டித்துவிடுக்கள் என்று கூறுகின்றது. ஆணால் அதற்கு முன்பே களவுக்கு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சட்டமும் செயற்பாடும் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் தொன்மை மக்களிடம் இருந்துள்ளது. சங்ககால இலக்கியம் ‘நன்னன்’ என்றொரு மன்னன் மாங்காய் திருடிய பெண்ணுக்கு கொலைத் தண்டனை கொடுத்தாக குறிப்பிடுகின்றது. பசுக்கன்றுக்காக தன் மகனை தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்ற மனுநீதிச் சோழனைப் பற்றி சிலப்பதிகாரத்திலும் பெரிய புராணத்திலும் கூறப்படுகின்றது. தமிழகத்திற்கு விஜயம் செய்த இப்னு புதாதாவின் கூற்றும் இதனை உறுதி செய்கின்றது. “இந்த வீதிகளை விடவும் கள்ளர் அச்சமற்ற வீதிகளை நான் கண்டதில்லை. ஒருவன் ஒரேயொரு தேங்காயை திருடி விட்டாலும் அவனை இங்கு வாழும் மக்கள் கொன்று விடுகின்றனர். மரத்திலிருந்து கீழே விழுகின்ற பழத்தை மரத்தின் சொந்தக்காரன் வரும் வரையில் யாரும் தொடுவதில்லை” என்று கூறுகிறார்.

பிற நூல்கள்

உள்வியல்

- இல்லாத்தில் சிறுவர் உள்வியல், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 1998
- அபாயகரமான வார்த்தை, உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2006
- குழந்தைகளும் வாழ்வும், சோனகம், 2011

சீற்துந் நபி

- சீறாவின் இயங்கியல், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2004
- புன்னகைக்கும் நபிகள், சோனகம், 2011

ஆற்றல் மேம்பாடு

- சிந்தனைகள் எவ்வாறு பிறக்கின்றன, உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2006
- பேச்சும் தலைமைத்துவமும், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2006

அரங்கு

- இல்லாமியப் பாரம்பரிய அரங்கு, சோனகம், 2011
- அரசியல் எண்ண பால், சோனகம், 2011

உரையாடல்

- உடைபடும் மெளனம், சோனகம், 2011
- சோனக அரங்கு, சோனகம், 2011
- குடிமைச் சமூகத்தை வலுவூட்டல், சோனகம், 2011

ஆய்வு

- கருத்துச் சுதந்திரம், தாருல் அர்க்கம், 1996

- அதிகாரம் பற்றிய இரண்டு கண்ணோட்டங்கள், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2005
- சோனகத் தேசம்: மிகச்சுருக்கமான அறிமுகம், சோனகம், 2011
- இஸ்லாமிய இலக்கியம்: புத்துயிர்ப்பும் புரிதல்களும், சோனகம், 2011

மொழிபெயர்ப்பு

- உரையாடல் தொடர்கிறது, உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2005
- இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிந்தனைகள், ஆளுமைகள், நிகழ்வுகள், சோனகம், 2011

பதிப்பு

- போர்க்காலப் பாடல் - ஏ.ஜி.எம். ஸதக்கா, யாத்ரா, 1997
- காணாமல் போனவர்கள் - அஷ்ரப் ஷிஹாப்தீன், யாத்ரா, 1999
- முக்காடு - வை. அஹ்மத், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2000
- தரிசனங்கள், நிலவின் நிழலில் - வை. அஹ்மத், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2000
- நவீனத்துவத்தின் தோல்வி - ரஜாப் ஸெய்ன், உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள், 2002

ரூண்று சமூகங்களின்
நம்பிக்கைகளிலும் தொன்மங்களிலும்
இடம்பெற்றிருக்கும் பாவாத
மலைக்கும் இலங்கை
முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில்
நேரடித் தொடர்பு காணப்பட
முடியுமா? என்ற வினாவை எழுப்பிக்
கொண்டு சிந்திக்க ஆரம்பித்ததே
இவ்வாய்வின் தொடக்கப்
புன்னியாகும். உள்ளுணர்வு வழியாக
வரும் நம்பிக்கை, சோனக
மொழியின் தனித்துவம் ஆகிய
இவ்விரு முறைகளையுமே அதிகமாக
பயன்படுத்தி எமது தொன்மை
வரலாற்றை தேடிச் செல்ல
முயன்றுள்ளேன்.

இதுவரை செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள்
அனைத்தும் இலங்கைக்கான
அல்லது இலங்கை என்ற தேசத்தில்
மனித சமூகம் எவ்வாறு தோன்றி
வாழ்ந்து வருகின்றது என்பதற்கான
வரலாறாக இல்லாமல் இனத்துவம்
சார்ந்த ஒன்றாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ள
நிலையில், இலங்கை முஸ்லிம்களின்
பூர்வீகம் பற்றிய இத்தேடல் இதர
பண்பாடுகளையும் அவற்றுக்கிடையே
உள்ள ஊடாட்டங்களையும்
பொதுப்புனிகளையும் இணைத்து
இரு சகஜீவனத்திற்கான வாயிலை
திறப்பதே ஆகும்.

pbd

6120111165

SONAGATH THESAM

21/09/2011

Rs. 400/-

சோனக